



แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ  
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

รุ่งอรุณ พรเจริญ



งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้ (สถาบัน) ประจำปี ๒๕๕๖  
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

Guide to Develop Students' Discipline by The Opinion of Teachers of  
Rajamangala University of Technology Phra Nakhon



This Report is Funded by Rajamangala University of Technology Phra Nakhon,  
Faculty of Industrial Education, Fiscal Year 2013

ชื่อเรื่อง : แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ  
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร  
ผู้วิจัย : นางรุ่งอรุณ พรเจริญ  
สัดส่วนการทำวิจัย 100% หัวหน้าโครงการวิจัย  
พ.ศ. : 2556

### บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 9 คณะ ที่ปฏิบัติงานในปี 2555 จำนวน 230 คน ได้มาจากตารางกำหนดขนาดตัวอย่างตาราง Krejcie&Morgan เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านการตรงต่อเวลา ด้านความสะอาด ด้านการแสดงความเคารพ และด้านการปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับของ มทร.พระนคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิจัยพบว่า

แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านการตรงต่อเวลา ด้านความสะอาด ด้านการแสดงความเคารพ และด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของ มทร.พระนคร ตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ โดยภาพรวมควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาในทุกด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามากที่สุด คือ ด้านความสะอาด รองลงมา คือ ด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของ มทร.พระนคร ด้านการตรงต่อเวลา ด้านการแสดงความเคารพ และด้านที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาต่ำที่สุด คือ ด้านการแต่งกาย ตามลำดับ

## กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากหลายฝ่ายที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ขอขอบพระคุณ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครอย่างยิ่ง ที่ให้การสนับสนุนทุนวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยทุกท่าน ที่ได้เสียสละเวลาตรวจสอบแก้ไข ปรับปรุงเครื่องมือให้ถูกต้องสมบูรณ์

นอกจากนี้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณ อาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครทุกท่านที่เสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถาม จนสามารถนำเสนอผลงานวิจัยฉบับสมบูรณ์นี้ได้

รุ่งอรุณ พรเจริญ



## สารบัญ

	เรื่อง	หน้า
	บทคัดย่อ	ก
	กิตติกรรมประกาศ	ข
	สารบัญ	ค
	สารบัญตาราง	จ
	สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
	ขอบเขตของการวิจัย	2
	นิยามศัพท์เฉพาะ	3
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2	ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
	แนวคิดเกี่ยวกับวินัย	4
	ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง	18
	การส่งเสริมวินัย	22
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย	35
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	35
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	36
	การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	36
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	37
	การวิเคราะห์ข้อมูล	37
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	38
บทที่ 4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	40
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	40
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวินัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	41
บทที่ 5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	48
	สรุปผลการวิจัย	48
	อภิปรายผล	49
	ข้อเสนอแนะ	52

## สารบัญ (ต่อ)

	เรื่อง	หน้า
บรรณานุกรม		54
ภาคผนวก ก		58
	รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่การวิจัย	59
	หนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย	60
ภาคผนวก ข		63
	แบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัย	64
ภาคผนวก ค		68
	ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความถามกับ ประเด็นหลักของเนื้อหา	69
ประวัติผู้วิจัย		71



## สารบัญตาราง

ตารางที่	รายการ	หน้า
3-1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแต่ละคณะ	35
4-1	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ	40
4-2	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามคณะที่สังกัด	40
4-3	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวุฒิการศึกษา	41
4-4	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน	41
4-5	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการแต่งกาย	43
4-6	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการตรงต่อเวลา	44
4-7	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านความสะอาด	45
4-8	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการแสดงความเคารพ	46
4-9	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของมทร.พระนคร	47
ค-1	ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับประเด็นหลักของเนื้อหา	69

## สารบัญภาพ

ภาพที่	รายการ	หน้า
4-1	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครทั้ง 4 ด้าน	42





# บทที่ 1

## บทนำ

### 1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระบวนการที่สำคัญในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี คือ การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้เห็นความสำคัญของการพัฒนาจริยธรรมต่าง ๆ และได้มีพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2545 ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2 ตอนหนึ่งว่า “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้มีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” เช่นเดียวกับหลักสูตรการศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่ตระหนักถึงการพัฒนาคณาจารย์นักศึกษาให้มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์ เชิงวิชาชีพ มีบุคลิกภาพและคุณลักษณะในการทำงานที่พึงประสงค์ พัฒนาด้านคุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนสามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข นอกเหนือจากการพัฒนามาตรฐานและคุณภาพเชิงวิชาการแล้ว มหาวิทยาลัยได้กำหนดมาตรการในการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพนักศึกษาทั้งการพัฒนาทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสิ่งแวดล้อม

ปัจจุบันพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ขาดการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด จากบิดา มารดา ประกอบกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมสมัยใหม่ในด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว เป็นสาเหตุให้นักศึกษาขาดวินัย ขาดความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง เช่น การไม่ตั้งใจเรียน การแต่งกายไม่สุภาพ การไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน เป็นต้น จึงทำให้มีผลกระทบไปถึงสภาพความเป็นอยู่ และชีวิตจิตใจของนักศึกษา รวมถึงการอบรมสั่งสอนให้ประสบผลสำเร็จในทางวิชาการและพัฒนาบุคลิกภาพให้แก่แก่นักเรียน ซึ่งส่วนใหญ่ต้องเผชิญอยู่กับการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยที่มักไม่ได้จัดการเรียนการสอนให้ตรงตามความถนัดและความสนใจได้เต็มตามศักยภาพของนักศึกษา และเมื่อเรียนจบไปแล้วก็ยังไม่อาจพัฒนาชีวิตให้ดีขึ้นได้เท่าที่ควร ดังนั้นมหาวิทยาลัยต้องส่งเสริมและปลูกฝังวินัยให้กับนักศึกษาให้เป็นผู้มีวินัยในตนเอง เพื่อช่วยให้นักศึกษาสามารถปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของโรงเรียน การควบคุมตนเองให้อยู่ในโรงเรียนและในสังคมได้ด้วยความสะดวก อันมีผลทำให้มหาวิทยาลัยดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ไปได้ด้วยความสะดวกเรียบร้อยและนักศึกษาสามารถศึกษาเล่าเรียนไปด้วยความราบรื่น ปราศจากความวุ่นวาย ดังนั้นมหาวิทยาลัยจึงควรปลูกฝังและส่งเสริมวินัยแก่นักศึกษาให้สามารถประพฤติปฏิบัติตนไปในแนวทางที่ถูกที่ควรด้วยตัวของนักเรียนเอง อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ตนเองและสังคมส่วนรวมในอนาคต

การพัฒนาวินัยนักศึกษานั้นถือได้ว่าเป็นพื้นฐานของวินัยทางสังคม เพราะบุคคลที่มีวินัยในตนเองจะเป็นผู้ที่สามารถควบคุมยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การพัฒนาวินัยนักศึกษามหาวิทยาลัย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เพราะเป็นบุคคลที่อยู่ในวัยควรแก่การส่งเสริมการเจริญเติบโต ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ เป็นวัยที่มีความคิดเป็นอิสระ ตัดสินใจอย่างรวดเร็ว วุฒิภาพ แสดงออกทางอารมณ์อย่างรุนแรง จากลักษณะการเปลี่ยนแปลงของนักศึกษาที่กล่าวมานั้น อาจส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทิศทางที่ไม่พึงประสงค์ และเป็น

ปัญหาของมหาวิทยาลัย สังคม และประเทศชาติ ดังนั้นจึงต้องได้รับความร่วมมือจากคณะอาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกันแก้ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนดังกล่าว

จากความสำคัญดังกล่าว คณะอาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกันในการช่วยกันพัฒนา ทางด้านวินัยเสริมสร้างวินัยให้นักศึกษา โดยอาศัยวิธีการสอดแทรกวินัย คุณธรรมจริยธรรมในการ จัดการเรียนการสอน มีการปลูกฝังความมีวินัยให้นักศึกษา โดยการให้คำแนะนำและอบรมสั่งสอน ให้ปฏิบัติตนอย่างถูกต้อง เพื่อให้ศึกษามีระเบียบวินัยมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาแนว ทางการพัฒนาวินัยนักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ในการส่งเสริมกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมการ พัฒนาวินัยของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครต่อไป

## 2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาวินัยนักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

## 3. ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

### 1. ด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ อาจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทั้ง 9 คณะ โดยแบ่งเป็นอาจารย์ จำนวน 520 คน (ข้อมูลจากกองบริหารงานบุคคลและสำนักงานส่งเสริม วิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร)

ตัวอย่างที่ใช้การวิจัย อาจารย์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทั้ง 9 คณะ โดยแบ่งเป็นอาจารย์ จำนวน 222 คน ได้มาจากตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ซึ่งขนาดมีความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง  $\pm 5\%$  (บุญชม ศรีสะอาด, 2543)

### 2. ด้านเนื้อหาของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาแนวทางการพัฒนาวินัยนักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากร สายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ใน 5 ด้าน คือ วินัยด้านการแต่งกาย วินัย ด้านการตรงต่อเวลา วินัยด้านความสะอาด วินัยด้านการแสดงความเคารพ และวินัยด้านการปฏิบัติ ตามระเบียบข้อบังคับของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

### 3. ด้านสถานที่เก็บรวบรวมข้อมูล

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทั้ง 9 คณะ

### 4. ด้านระยะเวลาของการวิจัย

ระยะเวลาทำวิจัย 1 ปี ตั้งแต่ ตุลาคม 2555 – กันยายน 2556

#### 4. นิชยามศัพท์เฉพาะ

วินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อบังคับ ข้อปฏิบัติ เพื่อควบคุมและส่งเสริมให้นักศึกษาอยู่ในกรอบแห่งความประพฤติอันดีงาม ทั้งด้านอารมณ์ พฤติกรรม ให้ปฏิบัติตนอยู่ร่วมกันในสังคม เป็นไปในทิศทางเดียวกันและแนวทางเดียวกัน เคารพในสิทธิและหน้าที่ของกันและกัน

การพัฒนาวินัย หมายถึง การพัฒนานักศึกษาให้สามารถประพฤติปฏิบัติตนให้อยู่ในระเบียบแบบแผนและกฎข้อบังคับของสถานศึกษาและสังคมได้อย่างเหมาะสม

วินัยด้านการแต่งกาย หมายถึง การแต่งกายที่เหมาะสมกับวัย โอกาส สถานที่และแต่งกายให้ถูกต้องตามกฎระเบียบข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

วินัยด้านการตรงต่อเวลา หมายถึง การทำกิจกรรมใด ๆ ให้สำเร็จตรงตามที่กำหนดไว้ไม่ผิดวันประกันพุ่ม และเมื่อรู้ว่าทำสิ่งใดล่าช้ากว่าที่กำหนด ก็ไม่นั่งนอนใจ รีบทำให้เสร็จเพื่อมิให้งานล่าช้ากว่าเดิม

วินัยด้านความสะอาด หมายถึง การระวังดูแล ป้องกันไม่ให้สกปรกทั้งทางร่างกาย ที่อยู่อาศัย อาคารสถานที่ ชุมชนและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ

วินัยด้านการแสดงความเคารพ หมายถึง มารยาทที่แสดงออกถึงความเคารพในโอกาสต่าง ๆ เช่น ยืนตรงเมื่อได้ยินเพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมี เป็นต้น

วินัยด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร หมายถึง การลงโทษนักศึกษาที่กระทำความผิด โดยมุ่งหมายเพื่อการอบรมสั่งสอน เช่น การว่ากล่าว ตักเตือน ทำทัณฑ์บน การตัดคะแนนความประพฤติ การทำกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

บุคลากรสายวิชาการ หมายถึง ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน หรือบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติหน้าที่ทำการสอนในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

#### 5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ได้แนวทางการพัฒนาวินัยนักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

## บทที่ 2

### ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาวินัยนักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้ค้นคว้าทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับวินัย
2. ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง
3. การส่งเสริมวินัย
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

#### 1. แนวคิดเกี่ยวกับวินัย

##### ความหมายของวินัย

อมรา เล็กเริงสินธุ์ (2540) ได้กล่าวถึงระเบียบ หมายถึง ข้อบังคับต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม เช่น ระเบียบการเข้าเรียนตรงต่อเวลา ระเบียบเป็นสิ่งที่ทำให้คนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ

วินัย คือ การควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นไปในทางที่พึงปรารถนา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และบุคลิกภาพให้เป็นที่น่าพึงปรารถนาของสังคม วินัยที่ดี คือ การที่บุคคลรู้จักการปกครองตนเองและกระทำตามระเบียบข้อบังคับต่างๆด้วยความสมัครใจ เพราะได้เห็นคุณค่าว่า การปฏิบัติตามระเบียบนั้นจะนำมาซึ่งความมีระเบียบและความสงบสุขในสังคม

ชาญยุทธ ไสยาศรี (2547) สรุปความหมายว่าวินัย หมายถึงข้อกำหนด ระเบียบกฎเกณฑ์ แนวปฏิบัติสำหรับให้คนกระทำตาม เพื่อให้บุคคลอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข

ประจักษ์ ปรามงูเหลือม (2547) สรุปความหมายว่าวินัย หมายถึง ความประพฤติของนักเรียนโดยนักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งหรือระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน นอกจากนี้ยังรวมถึงการให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง เห็นพ้องกับข้อบังคับที่กำหนดไว้เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยอันจะนำมาซึ่งความเสมอภาคและเกิดสันติสุขแก่เพื่อนในโรงเรียน เกี่ยวกับวินัย คุณธรรม และจริยธรรม

ประสาธ อิศรปรีดา (2547) สรุปความหมายว่า การที่ได้กจะมีวินัยหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การสั่งสอนอบรม (Training By Instruction) หรือการปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสมของครูเมื่อพิจารณาความหมายของวินัยตามนัยนี้ วินัยจึงเป็นเรื่องย่อยเรื่องหนึ่ง (Subset) ของการจัดการห้องเรียน

กรมวิชาการ (2542 อ้างถึงใน สุจริต คำมะสอน, 2548) ให้ความหมายของวินัยว่า หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อตกลงที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้บุคคลประพฤติปฏิบัติในการดำรงชีวิตร่วมกัน เพื่อให้อยู่อย่างราบรื่น มีความสุข ความสำเร็จ โดยอาศัยการฝึกให้รู้จักการปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง

ธนู วุฒิเกียรติไพบุลย์ (2524 อ้างถึงใน สุจริต คำมะสอน, 2548) กล่าวว่าวินัยหมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อปฏิบัติและข้อบังคับที่กำหนดไว้ เพื่อใช้เป็นหลักในการปฏิบัติ หากไม่ปฏิบัติ

ตาม อาจจะทำให้เกิดความเสียหาย หรือความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นเหตุให้เกิดความผิดและถูกลงโทษในที่สุด

สมบุรณ์ สิงห์คำป้อง (2542 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน, 2548) สรุปความหมายของคำว่า วินัย หมายถึง คุณลักษณะที่อยู่ภายในบุคคล ที่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบแบบแผนตามที่สังคมกำหนดเอาไว้ โดยให้ถือว่าเป็นการบังคับให้กระทำ

พนัส หันนาคินทร์ และคณะ (2542 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน, 2548) ให้ความหมาย การมีวินัย หมายถึง การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง กติกา และกฎหมายตามที่สังคมได้วางไว้หรือตามที่กลุ่มได้ตกลง อันจะนำมาซึ่งความสุข ความเจริญก้าวหน้าความมั่นคง และความปลอดภัย

วินัย พัฒนรัตน์และคณะ (ม.ป.ป.อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน, 2548) ได้ให้ความหมาย ความมีระเบียบวินัยหมายถึง การปฏิบัติตามกฎ ข้อบังคับและกติกาต่างๆ ที่สังคมกำหนดขึ้นเพื่อให้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ และใช้ควบคุมความประพฤติ ของคนในสังคม เช่น กฎหมาย คำสั่ง คำประกาศระเบียบโรงเรียน เป็นต้น

รุจิรุ ภู่อาระ และคณะ (ม.ป.ป. อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน, 2548) ได้กล่าวไว้ว่า ความมีระเบียบวินัย หมายถึง กติกา กฎ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือข้อกำหนดที่กำหนดไว้เป็นแนวปฏิบัติของคนในสังคม เพื่อให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยเช่น กฎ ลูกเสือ เป็นต้น

สุรจิต คำมะสอน (2548) จากความหมายของวินัยที่ผ่านมาข้างต้นสรุปได้ว่า วินัยหมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน และข้อบังคับของสังคม ดังนั้นการส่งเสริมวินัยให้นักเรียน จึงควรครอบคลุมถึงการส่งเสริมพัฒนานักเรียนให้สามารถประพฤติ ปฏิบัติตนในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับของสถานศึกษาและสังคมได้อย่างเหมาะสม

#### **พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช**

“...การมีวินัย มีความสามัคคี และรู้จักหน้าที่ ถือกันว่าเป็นคุณสมบัติสำคัญประจำตัวของคนทุกคน แต่ในการสร้างเสริมคุณลักษณะสามข้อนี้ จะต้องไม่ลืมว่าวินัย สามัคคี และหน้าที่นั้น เป็นไปทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งย่อมให้คุณหรือให้โทษได้มากเท่า ๆ กันทั้งสองทาง เพราะฉะนั้นเมื่อจะอบรมจำเป็นต้องพิจารณาให้ถ่องแท้แน่ชัดก่อนว่าเป็นวินัย สามัคคี และหน้าที่ที่ดี คือปราศจากโทษ เป็นประโยชน์ เป็นธรรม ไม่เคลือบแฝงไว้ด้วยสิ่งชั่วร้าย เช่น วินัย ก็ต้องไม่ใช่วินัยเพื่อตน เพื่อหมู่คณะของตนเท่านั้น ต้องเป็นวินัยเพื่อคนทุกคน เพื่อคนส่วนใหญ่ เป็นวินัยที่ถูกต้อง ที่เป็นการสร้างสรรค์ ทำนองเดียวกัน การสามัคคีกันทำการหรือทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งก็ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล มิใช่เพื่อการเพิ่มพูนประโยชน์เฉพาะพวกตน แล้วเบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อนเสียหาย จึงเห็นได้ว่าการสร้างวินัย สามัคคี และความรู้จักหน้าที่ให้แก่เยาวชนต้องกระทำด้วยความเพ่งพินิจอย่างละเอียดถี่ถ้วนเป็นพิเศษ มิฉะนั้นจะไม่บังเกิดผลที่พึงประสงค์หรือซ้ำร้าย อาจกลับกลายเป็นการทำลายอนาคตและความเจริญมั่นคงของชาติไปได้...” (พระราชดำรัส พระราชทานแก่ผู้บังคับบัญชาลูกเสือในโอกาสเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทและรับพระราชทานเหรียญลูกเสือสดุดี ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต 12 กรกฎาคม 2526)

“...ครูที่แท้นั้น เป็นผู้ทำแต่ความดี คือ ต้องหมั่นขยันและอดสาหะพากเพียรต้องเอื้อเพื่อเอื้อแผ่และเสียสละ ต้องหนักแน่นอดกลั้นและอดทน ต้องรักษาวินัยสำรวมระวังความ

ประพฤติกปฏิบัติของตนให้อยู่ในระเบียบแบบแผนที่ดีงาม ต้องปลื้มใจปลื้มใจจากความสะอาดสบาย และความสนุกรื่นริงไม่สมควรแก่เกียรติภูมิของตน ต้องตั้งใจไม่มั่นคงแน่วแน่ ต้องรักษาความจริงใจ ต้องเมตตาหวังดี ต้องวางใจเป็นกลาง ไม่ปล่อยใจไปตามอคติต้องอบรมปัญญาให้เพิ่มพูนสมบูรณ์ขึ้น ทั้งด้านวิทยาการและความฉลาดรอบรู้ในเหตุผล...” (พระราชทานแก่ข้าราชการครูอาวุโส วันที่ 28 ตุลาคม พ.ศ. 2523)

นิเวศน์ เต็มประชุม (2550) สรุปความหมายว่า วินัย หมายถึง การปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนและข้อบังคับของสังคม ดังนั้นการส่งเสริมวินัยให้นักเรียน จึงควรครอบคลุมถึงการส่งเสริมพัฒนานักเรียนให้สามารถประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบ แบบแผนและข้อบังคับของโรงเรียนและสังคมได้อย่างเหมาะสม

อรธพงษ์ เพ็ชรรัตน์ (2551) สรุปความหมายว่าวินัย หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน และข้อบังคับของสังคมที่กำหนดขึ้น และสามารถประพฤติปฏิบัติตนอยู่ใน กฎระเบียบ แบบแผนและข้อบังคับของโรงเรียน สังคม ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

เฉลิมชัย ศรีชาติ (2551) ความมีระเบียบวินัย หมายถึง การประพฤติปฏิบัติอย่างมีระเบียบของบุคคลซึ่งกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม เพื่อความสงบสุขของตนเองและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

วิภาวี วิชัยวงษ์ (2551) สรุปความหมายว่าวินัย หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ กติกา บรรทัดฐาน รวมทั้งข้อกำหนดต่าง ๆ ที่คนในสังคมร่วมกันกำหนดไว้เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ส่วนวินัยในตนเองหมายถึง การปฏิบัติตนของบุคคลที่อาศัยอยู่ในสังคมนั้นยึดถือและปฏิบัติตามเพื่อก่อให้เกิดความปกติสุขในสังคม

สุภวัตร ฤกษ์จันทร์ (2551) สรุปความหมายว่าวินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อบังคับที่กำหนดเป็นข้อปฏิบัติร่วมกัน สำหรับควบคุมความประพฤติเพื่อให้การปฏิบัติงานและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

จากความหมายของวินัยที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า วินัย หมายถึงการอยู่ใน กฎเกณฑ์ กติกา บรรทัดฐาน รวมทั้ง ระเบียบแบบแผนหรือข้อบังคับของสังคม เพื่อความสงบสุขของตนเองและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ดังนั้นการพัฒนาการส่งเสริมวินัยให้นักเรียนจึงครอบคลุมถึง การส่งเสริมพัฒนาให้นักเรียนมีความประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบ แบบแผนและข้อบังคับของโรงเรียนและสังคมได้อย่างเหมาะสม

#### ความหมายของวินัยในตนเอง

กรมวิชาการ (2542) สรุปความหมายว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อตกลงที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางให้บุคคลประพฤติปฏิบัติในการดำรงชีวิตร่วมกันเพื่อให้อยู่ราบรื่นมีความสุข ความสำเร็จ โดยอาศัยการฝึกอบรมให้รู้จักปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง ทั้กระย่อยและพฤติกรรมที่แสดง มีดังนี้

1. ตรงต่อเวลา พฤติกรรมที่แสดงได้แก่ ปฏิบัติงานทันเวลากำหนด
2. วางแผนในการใช้เวลาในการทำงานและการดำเนินชีวิต พฤติกรรมที่แสดง ได้แก่ แบ่งเวลาในการปฏิบัติกิจกรรมดำเนินชีวิตประจำวัน
3. ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบของหมู่คณะ และเคารพกฎกติกาของสังคมพฤติกรรมที่แสดงได้แก่ เคารพกฎหมายบ้านเมือง กฎจราจร ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม
4. รู้จักประเมินตนเอง พฤติกรรมที่แสดงได้แก่ บอกข้อดีข้อเสียในการทำงาน
5. ประพฤติตนเสมอต้นเสมอปลาย พฤติกรรมที่แสดงได้แก่แสดงมารยาทได้ถูกต้องตามกาลเทศะอย่างสม่ำเสมอ
6. ซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น พฤติกรรมที่แสดงได้แก่ไม่พูดเท็จแอบอ้างหรือนำของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง

กรมวิชาการ (2542) สรุปความหมายว่า วินัยในตนเอง หมายถึงการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งประพฤติตามสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความเต็มใจโดยไม่มีใครหรือมีอำนาจใดมาบังคับ เป็นการสมัครใจ ของตนเอง ซึ่งเกิดจากจิตสำนึกภายในให้ประพฤติปฏิบัติอย่างนั้น เช่น การทิ้งเศษกระดาษลงถังขยะ การเข้าแถวในการรับบริการ เป็นต้น

กนิษฐา พุกษาโคตร (2551) สรุปความหมายว่า การมีวินัยในตนเอง เป็นลักษณะที่สังคมหรือประเทศชาติต้องการ พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นกับประชาชนในประเทศของตน ผู้ที่มีวินัยในตนเองสูง นอกจากจะได้รับการยกย่องว่าเป็นคนดี นำเคารพและน่าเอาเป็นเยี่ยงอย่างแล้ว ยังเป็นผลพลอยทำให้ประเทศชาติมีความเจริญรุ่งเรืองในทุกด้าน มีความสงบสุขไม่เบียดเบียนกันและกัน

จำลอง พนมชัย (2551) สรุปความหมายว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมตนเองทั้งด้านอารมณ์และพฤติกรรม ให้ปฏิบัติตนในทางที่ถูกต้อง โดยไม่ได้เกิดจากกฎเกณฑ์ ข้อบังคับของสังคมแต่เกิดจากการเห็นคุณค่าในสิ่งที่ทำ และไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเองและสังคม

เฉลิมชัย ศรีชาติ (2551) สรุปความหมายว่า ความมีวินัยในตนเองหมายถึง การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งสามารถควบคุมตนเองได้ทั้งทางอารมณ์ ความรู้สึก เจตคติ และพฤติกรรม ทั้งทางกาย วาจา ใจ ให้ปฏิบัติได้ด้วยความเหมาะสม โดยเกิดจากจิตสำนึก และค่านิยมที่ดีงาม เป็นไปตามเงื่อนไขกฎเกณฑ์ ของสังคม โดยไม่ได้เกิดจากข้อบังคับภายนอก แม้จะมีสิ่งเร้าก็ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น ๆ

สรุปได้ว่า ความมีวินัยในตนเอง หมายถึงความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์หรือบังคับพฤติกรรมของตนเอง ให้เชื่อฟังและประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผนอันดีงามต่าง ๆ ที่สังคมยอมรับ โดยตนเองมองเห็นคุณค่าที่จะกระทำเพื่อให้เกิดผลดีต่อตนเอง และสังคมส่วนรวม

#### ความสำคัญของการมีวินัย

สุชา ไอยราพงศ์ (2542) กล่าวถึง ลักษณะที่สำคัญและประโยชน์ของการมีวินัย ความว่า ลักษณะที่สำคัญของการมีวินัยในตนเอง พอสรุปได้ดังนี้

1. การรู้จักควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ให้บรรลุจุดหมายปลายทางได้อย่างสุขสบาย

2. การรู้จักรับผิดชอบปฏิบัติหน้าที่ของตนเองที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ
3. แสดงความสามารถของตนให้ผู้อื่นยอมรับโดยถูกต้อง
4. ป้องกันตนเองให้พ้นจากอันตรายและอุบัติเหตุอันเกิดจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์
5. ป้องกันตนเองให้รู้จักหักห้ามอารมณ์ที่จะแสดงความก้าวร้าวใส่คนอื่น
6. ป้องกันไม่ให้ไปก้าวก่ายในสิทธิของผู้อื่น

เชาว์ มณีนวศ์ (ม.ป.ป.) สรุปความหมายว่า ช่วยให้นักเรียนควบคุม ดูแลตนเองและสังคมส่วนรวมได้ด้วยความสงบสุขเกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในการเล่าเรียน การทำงาน ช่วยนำคนไปสู่การทำ ความดี ความเจริญ เว้นข้อห้ามทำตามคำสั่งบางประการเพิ่มพลังในการทำงาน เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของงาน เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน สังคมเป็นสุขร่วมเย็น ดังนั้นพอสรุปความสำคัญของวินัยได้ว่า วินัยช่วยให้คนมีระเบียบในตนเอง ลดความขัดแย้ง เกิดความสามัคคี ดำรงตนอยู่ในสังคม และทำกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

ประดิษฐ์ อุปรมัย (2518 อ้างใน ทิวารรรถ แสงพันธ์, 2542) กล่าวถึงความสำคัญของวินัยไว้ว่า เมื่อบุคคลอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ย่อมมีความคิดเห็น และพฤติกรรมต่างๆ กัน ถ้าปล่อยให้บุคคลสามารถแสดงพฤติกรรมทุกอย่างได้ตามความพอใจ สังคมก็จะเกิดความสับสนวุ่นวายเนื่องจากแต่ละคนก็ทำในสิ่งที่ตนพอใจเท่านั้น ดังนั้นการมีกฎเกณฑ์หรือระเบียบจำกัดพฤติกรรมของบุคคลไว้บ้างจะช่วยให้อำนาจกลุ่มคน หรือสังคมดังกล่าวอยู่ด้วยกันอย่างเรียบร้อยมากขึ้น วินัยมิได้หมายถึงกฎเกณฑ์หรือระเบียบข้อบังคับเฉพาะกลุ่มบุคคลเท่านั้น ยังหมายถึงกฎเกณฑ์หรือระเบียบวินัยภายในตัวบุคคลด้วย ในกลุ่มสังคมใดที่มีสมาชิกมีวินัยในตนเองมากแสดงว่ากลุ่มสังคมนั้นประกอบไปด้วยสมาชิกที่มีความรับผิดชอบมาก ในกรณีนี้วินัยในสังคมอาจไม่ต้องสร้างขึ้นมากนัก เช่นโรงเรียนใดมีนักเรียนที่มีวินัยในตนเองมาก คือรู้ว่าตนเองจะต้องมาโรงเรียนเวลาเท่าใด จะออกจากโรงเรียนได้เมื่อใด ควรแต่งกายอย่างไร ควรแสดงกิริยามารยาทกับครูอาจารย์อย่างไร และควรมีหน้าที่ในฐานะนักเรียนอย่างไร เป็นต้น โรงเรียนนั้นแทบจะไม่ต้องสร้างวินัยขึ้นมาบังคับเพื่อให้นักเรียนต้องปฏิบัติตามอีกเลย แต่โดยความเป็นจริงแล้วจะพบว่านักเรียนในโรงเรียนหนึ่งๆ นั้นมาจากสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน บางคนไม่เคยได้รับการฝึกให้มีวินัยมาก่อนเลย บางคนเคยได้รับการฝึกอบรมให้มีวินัยในตนเองมาแล้ว บางคนขาดการดูแลเอาใจใส่ด้านการอบรมสั่งสอนให้มีวินัย ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องสร้างวินัยขึ้นมาเป็นระเบียบข้อบังคับให้ทุกคนปฏิบัติตามเหมือนกัน เช่น ระเบียบการแต่งกาย อันได้แก่ การไว้ทรงผม การแต่งเครื่องแบบ การสวมถุงเท้าและลักษณะของรองเท้า หรือวินัยภายในห้องเรียน อันได้แก่การไม่นำขนมหรืออาหารมารับประทานในห้องเรียน ไม่คุยหรือเล่นกันเสียงดังในเวลาเรียน และไม่นอนหลับในขณะที่ครูกำลังสอน

ศุภนิษฐ์ วัฒนธาดา (2518 อ้างในทิวารรรถ แสงพันธ์, 2542) ได้สรุปถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการมีวินัยไว้ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนเป็นผู้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงาม
2. ช่วยสร้างความรับผิดชอบแก่บุคคล
3. ช่วยสร้างความสามัคคีปรองดองในหมู่คณะ
4. ช่วยส่งเสริมหลักประชาธิปไตยทุกคนจะต้องรับผิดชอบต่อควบคุมตนเอง
5. ช่วยให้ครูและนักเรียนอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข



6. ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย  
 สุรางค์ จันทน์เอม (2524 อ้างในทิวาวรรณ แสงพันธ์, 2542) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างวินัยที่สำคัญมี 4 ประการคือ

1. เด็กจะต้องประพฤติตนในสิ่งที่ดีและขจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา
2. เด็กจะต้องสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจกับการกระทำดีและความพึงพอใจกับการกระทำไม่ดี นั่นคือให้เด็กพอใจที่จะปฏิบัติในสิ่งที่สมควรหลีกเลี่ยงการปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ดีไม่ควร

3. เด็กจะต้องกระทำความดีจนกระทั่งเกิดความเคยชินหรือเกิดเป็นนิสัยโดยไม่ต้องมีใครแนะนำ

4. เด็กจะต้องเรียนรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ดี ไม่พึงปรารถนาของสังคม  
 ทินกร นาสว่าง (2551) กล่าวถึง ความสำคัญของการมีวินัยในตนเอง อาจสรุปได้ว่าวินัยในตนเองเป็นวินัยที่พึงปรารถนาให้เกิดขึ้นกับคนในชาติ เพราะวินัยในตนเองมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ และสังคมในทุก ๆ ด้าน ประเทศใดที่ผู้คนมีวินัยในตนเองมาก ประเทศนั้นย่อมมีความเจริญก้าวหน้าในทุกด้าน ดังนั้น การปลูกฝังให้เด็กมีวินัยในตนเอง ควรต้องปลูกฝังตั้งแต่เยาว์วัยเพื่อให้ซึมซับเป็นนิสัย เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ ย่อมนำผลจากการที่มีวินัยในตนเองไปพัฒนาตน พัฒนาชุมชนตลอดจนพัฒนาชาติให้เจริญรุ่งเรืองเท่าทันนานาอารยประเทศ

สรุปว่า การมีวินัยในตนเองมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะวินัยในตนเองมีความสำคัญทั้งต่อการพัฒนาตนเองและพัฒนาประเทศชาติเพราะวินัยจะช่วยควบคุมดูแลให้บุคคลนั้นประพฤติที่สิ่งที่ถูกที่ควรและเป็นการป้องกันไม่ให้ไปก้าวภายในสิทธิของผู้อื่น

#### ประเภทของวินัย

การแบ่งประเภทของวินัย โดยยึดผู้ประพฤติปฏิบัติตามวินัยเป็นสำคัญ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท (ทิวาวรรณ แสงพันธ์, 2544)

1. วินัยสำหรับตนเอง คือ กระบวนการ หรือวิธีการควบคุมพฤติกรรมของตนเองโดยตนเองเป็นผู้แนะนำตนเองให้ประพฤติไปตามแนวทางที่เลือกที่ดี วินัยประเภทนี้เป็นวินัยที่เราดำเนินไปตามทางที่เรามุ่งหมายไว้ วินัยสำหรับตนเองนี้เป็นวินัยขั้นเลิศที่ทุกคนควรสร้างขึ้นสำหรับบังคับพฤติกรรมของตนเอง การสร้างวินัยสำหรับตนเองนั้นทำได้หลายอย่าง เช่น

- 1.1 สร้างวินัยในการนอน การตื่น การดูหนังสือ การออกกำลังกาย การทำงาน และการพักผ่อนให้ได้สัดส่วนที่เหมาะสมในวันหนึ่งๆ

- 1.2 สร้างวินัยเพื่อบังคับตนเองให้ทำสิ่งที่ดีบางอย่าง และละเว้นสิ่งที่เราคิดว่าเป็นความชั่ว แม้จะขัดกับความนิยมในสังคม เช่น การบังคับตนเองให้เป็นคนประหยัด ไม่สูบบุหรี่และไม่ดื่มสุรา ตัดผมสั้น และแต่งกายให้ถูกระเบียบของสถานศึกษาเสมอ

- 1.3 สร้างวินัยให้ปฏิบัติต่างๆ ตรงตามเวลานัดหมายเสมอ

2. วินัยสำหรับหมู่คณะ คือ การใช้ระเบียบข้อบังคับเป็นเครื่องมือในการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อให้สมาชิกทุกคนในหมู่มุคณะนั้นปฏิบัติตาม หรือควบคุมพฤติกรรมของหมู่มุคณะนั้นให้บรรลุตามความมุ่งหมายที่หมู่มุคณะตั้งไว้ เช่น วินัยในสถานศึกษา วินัยทหาร วินัยตำรวจวินัยของสงฆ์ วินัยข้าราชการ และพลเรือน และวินัยข้าราชการครู เป็นต้น วินัยของแต่ละหมู่มุคณะนี้ย่อมแตกต่างกัน

ไปตามจุดมุ่งหมายของหมู่คณะนั้นๆ ถึงอย่างไรก็ตามวินัยหมู่คณะนี้จะต้องคำนึงถึงการอยู่ร่วมกันอย่างประชาธิปไตยเป็นสิ่งสำคัญ คือ มีความสามัคคี คารวะธรรม และปัญญาธรรม

สรุปได้ว่า วินัยแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ วินัยสำหรับตนเอง เป็นกระบวนการควบคุมพฤติกรรมของตนเองโดยตนเองเป็นผู้กำหนดการกระทำที่แสดงออกเป็นพฤติกรรมนั้นๆ และวินัยสำหรับหมู่คณะ เป็นกระบวนการของหมู่คณะที่กำหนดขึ้นเป็นเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรมของหมู่คณะเพื่อให้สมาชิกปฏิบัติตาม เช่น การใช้ระเบียบข้อบังคับเป็นเครื่องมือในการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของหมู่คณะนั้นให้บรรลุตามความมุ่งหมายที่หมู่คณะตั้งไว้

### ประเภทของงานวินัยในสถานศึกษา

รุจิร ภูสาระ (2545) ได้แบ่งระเบียบวินัยออกเป็น 3 ประเภท ซึ่งแต่ละประเภทต่างก็มีแนวทางแตกต่างกันออกไป ดังนี้

1. ระเบียบวินัยส่วนตัว หมายถึง กฎเกณฑ์ แนวปฏิบัติ หรือคติประจำใจซึ่งแต่ละคนจะแตกต่างกันไป เพราะแต่ละคนมีลักษณะเฉพาะตัวไม่เหมือนกัน สิ่งที่ทำให้วินัยส่วนตัวแตกต่างกันออกไป ได้แก่ เพศ วัย ฐานะทางสังคม ระดับการศึกษา หน้าที่การงานหรือค่านิยมเช่น การตรงต่อเวลา ไม่ประพฤติผิดศีล เป็นต้น

2. ระเบียบวินัยในหน้าที่ หมายถึง กฎเกณฑ์หรือแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การงาน เช่น วินัยของครอบครัวที่ทุกคนในบ้านต้องปฏิบัติในฐานะบิดา มารดา ลูกหลานหรือ ผู้อาศัย วินัยของโรงเรียนเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น การแต่งกาย การทำความเคารพ เป็นต้น

3. ระเบียบวินัยทางสังคม ได้แก่ แนวปฏิบัติอันดีที่ทุกคนในสังคมยึดถือปฏิบัติเหมือนกัน มีลักษณะเหมือนกับวินัยส่วนตัว และวินัยในหน้าที่ แต่วินัยทางสังคมมีความหมายที่กว้างกว่า ทั้งนี้วินัยทั้งสองเกี่ยวข้องกับกลุ่มเล็กกว่าวินัยทางสังคม ตัวอย่างของวินัยทางสังคม เช่น มารยาท กฎหมาย จารีตประเพณี หลักปฏิบัติทางศาสนา เป็นต้น

พูนสวัสดิ์ นาคเสน (2544) สรุปประเภทของวินัยโรงเรียน สังกัดประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ไว้ดังนี้

#### 1. วินัยทั่วไป

1.1 นักเรียนต้องรักษาวินัยอย่างเคร่งครัดเสมอ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามถือว่า ผู้นั้นกระทำผิดวินัย จะต้องรับโทษตามที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้

1.2 นักเรียนต้องสนับสนุนนโยบายโรงเรียน ตั้งใจเล่าเรียนทั้งปฏิบัติตามระเบียบวินัย และมติครู อาจารย์ เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าแก่ตนเอง หรือแก่โรงเรียนด้วยความอุตสาหะวิริยะ

1.3 นักเรียนต้องปฏิบัติตามคำสั่งของครู และโรงเรียน ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ ห้ามมิให้ฝ่าฝืนหรือหลีกเลี่ยง

1.4 นักเรียนต้องไม่แจ้งเท็จต่อครู และผู้บริหาร การปกปิดข้อความซึ่งควรต้องบอกถือว่าเป็นการแจ้งเท็จ

1.5 นักเรียนต้องรักษาเวลาในการเล่าเรียน ไม่มาโรงเรียนสาย หลบหนีห้องเรียน ไม่หลบหนีการเข้าแถว และไม่หนีโรงเรียน

1.6 นักเรียนต้องรักษาระเบียบวินัยในห้องเรียน นั่งเรียนในลักษณะเรียบร้อย ไม่พูดคุยหรือกระทำใด ๆ เป็นที่รบกวน หรือก่อความรำคาญแก่ผู้อื่น

1.7 นักเรียนต้องประพฤติตนให้เหมาะสมกับสภาพนักเรียน ดังต่อไปนี้

1.7.1 ไม่สูบบุหรี่

1.7.2 ไม่ลวนลาม กระเช้าเข้าเหย่เพศตรงข้าม

1.7.3 ไม่เที่ยวกลางคืนเป็นเนืองนิตย์

1.7.4 ไม่นำภาพ หรือหนังสือลามกอนาจารมาโรงเรียน

1.7.5 ไม่ส่งเสียงดัง ร้องรำทำเพลงในที่สาธารณะ หรือบริเวณโรงเรียนโดย

ไม่มีเหตุอันสมควร

1.7.6 ไม่จัดงานสังสรรค์ระหว่างเพื่อนฝูง โดยผู้ปกครองไม่รู้เห็นด้วย

1.7.7 ไม่เข้าไปในสถานบริการ หรือที่คล้ายคลึงสถานการณั้พนัน เช่น บาร์

ไนต์คลับ เว้นแต่มีบ้านพักอาศัยบริเวณนั้น

1.8 นักเรียนต้องช่วยกันรักษาทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน และสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ไม่ควรทำให้สกปรก หรือชำรุดเสียหาย

1.9 นักเรียนต้องเคารพ เชื้อฟังคำสั่งสอน ของบิดา มารดา ผู้ปกครอง และครู ไม่แสดงกริยา อាកารกระด้างกระเดื่อง หรือแสดงกริยาไม่สุภาพ ทั้งต่อหน้าและรับหลังบุคคลดังกล่าว

1.10 นักเรียนต้องไม่กล่าววาจา หรือแสดงกริยาที่เป็นชนวนที่ก่อให้เกิดความเกลียดชัง หรือทะเลาะวิวาท ดังต่อไปนี้

1.10.1 กล่าวคำหยาบคาย หรือไม่สุภาพต่อบุคคลอื่น

1.10.2 กล่าวคำประชด เสียดสี ล้อเลียนคนอื่น

1.10.3 กล่าวคำดูถูก หรือหมิ่นประมาทผู้อื่น

1.11 นักเรียนต้องช่วยเหลือการทำงานของโรงเรียนตามที่ได้รับมอบหมายจากโรงเรียน หรือครู

1.12 นักเรียนต้องทำการบ้านตามที่ครู มอบหมายให้แล้วเสร็จตามเวลาที่กำหนด

## 2. วินัยร้ายแรง

2.1 นักเรียนประพฤติตนให้เสื่อมเสียชื่อเสียงโรงเรียน เป็นความผิดของวินัยอย่างร้ายแรง

2.2 นักเรียนขัดขืน หลีกเลียง ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของโรงเรียน หรือครูจนเกิดความเสียหายแก่ทางโรงเรียน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

2.3 นักเรียนแจ้งเท็จต่อครูบาอาจารย์ หรือผู้บริหาร และเพราะเหตุจากการแจ้งนั้น ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางโรงเรียน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

2.4 นักเรียนสูบบุหรี่ในเครื่องแบบนักเรียน ให้ปรากฏในที่สาธารณะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

2.5 นักเรียนแต่งกายในเครื่องแบบนักเรียนไม่เรียบร้อย หรือประพฤติตนไม่เรียบร้อย ขณะอยู่ในเครื่องแบบนักเรียน ให้ปรากฏในที่สาธารณะจนก่อให้เกิดความเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติคุณของโรงเรียน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

2.6 นักเรียนทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน หรือสาธารณสมบัติของแผ่นดินให้บุบสลายใช้การไม่ได้ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

2.7 นักเรียนประพฤติตนต่อบิดา มารดา ผู้ปกครอง ครู อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

2.7.1 กล่าวคำหยาบคายหมิ่นประมาท ก้าวร้าวต่อบิดา มารดา หรือ ครู

2.7.2 ทำร้ายร่างกาย หรือแสดงท่าที ที่จะทำร้ายบิดามารดาผู้ปกครอง ครู

2.7.3 หลบหลีก ขัดขืน เมื่อครู ลงโทษตามระเบียบของโรงเรียน

2.8 นักเรียนวิวาท ต่อสู้กันโดยใช้อาวุธ หรือไม่ใช้อาวุธก็ตาม เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เว้นแต่เป็นการป้องกันตัว

2.9 นักเรียนทำร้ายผู้อื่นบาดเจ็บ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

2.10 นักเรียนประพฤติชั่ว โดยกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ต่อไปนี้ ถือเป็นความผิดอย่างร้ายแรง

2.10.1 ต้มเครื่องดองของเมา หรือสิ่งเสพติดให้โทษอย่างอื่น รวมทั้งมีอุปกรณ์ที่ใช้เสพติดให้โทษไว้ในครอบครอง

2.10.2 นำสิ่งเสพติดให้โทษมาเผยแพร่ซื้อขาย

2.10.3 เล่นการพนัน

2.10.4 คบขู้สูสาว

2.10.5 บ่อนทำลายความสามัคคี ทั้งในและนอกโรงเรียน

2.10.6 ลักทรัพย์สิ่งของผู้อื่น

2.10.7 มีอาวุธไว้ในครอบครอง

2.10.8 มีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครอง

2.11 นักเรียนกระทำผิดอาญา เป็นความผิดอย่างร้ายแรง

#### หลักการดำเนินงานเกี่ยวกับวินัยนักเรียน

กรมสามัญศึกษา (2543) ได้กำหนดวิธีส่งเสริมวินัยของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษาไว้ดังนี้ วิธีที่สนับสนุนหรือส่งเสริมให้เด็กรู้จักการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง หรือการช่วยสร้างความรับผิดชอบที่ดีแก่เด็ก เป็นสิ่งจำเป็นมากในการอบรมเด็กในสังคมในปัจจุบันอาจทำได้หลายวิธีด้วยกัน ทั้งที่บ้านและโรงเรียน คือ

1. พ่อแม่จะต้องสร้างสัมพันธภาพอันดีกับลูกของตน ไม่ควรบังคับขู่เข็ญให้เด็กทำตามกฎบังคับที่วางไว้ หรือปล่อยปะละเลยเด็กจนเกินไป การให้เด็กทำอะไรสักอย่างหนึ่งควรจะให้คำแนะนำและชี้แจงแต่โดยดี เพื่อจะให้เด็กเข้าใจในสิ่งที่จะทำให้ทำนั้นอย่างแจ่มแจ้ง

2. พ่อแม่ต้องยอมให้เด็กมีอิสระในการพัฒนาตัวเองไม่ควรจะควบคุมเด็กอยู่ตลอดเวลา ควรให้โอกาสเด็กไปเล่นหรือเข้าสังคมกับเพื่อนๆ บ้าง เพื่อเขาจะได้รู้จักกับเด็กอื่นๆ รู้จักการเป็นผู้ให้และผู้รับ ทั้งยังเป็นการส่งเสริมความอยากรู้อยากเห็นตามธรรมชาติของเด็กด้วย

3. จงพยายามศึกษาเด็กกว่ามีความสามารถทำอะไรได้บ้าง และพยายามส่งเสริมให้เด็กทำสิ่งต่างๆ ที่เขาสามารถทำได้ ไม่ควรมอบความรับผิดชอบให้แก่เด็กจนเกินกำลังของเด็ก

4. ช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่ควรทำ

5. ต้องรู้จักอธิบายคำถามต่างๆ ที่เด็กสนใจ และมีความเต็มใจที่จะอภิปรายปัญหาหรือรับฟังเหตุผลต่างๆ ของเด็ก และนำสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะพิจารณาอีกครั้ง
6. จงมีความนับถือในตัวเด็ก อย่าบังคับเขาจนเกินไป ควรปล่อยให้เด็กเป็นตัวของตัวเองบ้าง
7. ควรยกย่องให้คำชมเชยเด็กในโอกาสอันควรเพื่อเป็นการส่งเสริมกำลังใจและพอใจต่อการกระทำของเด็ก
8. จงเป็นคนมีเหตุผล และสามารถอธิบายเหตุผลต่างๆ ให้เด็กเกิดความเข้าใจก่อนที่จะให้เด็กเชื่อฟังและกระทำตาม
9. จงเป็นคนคงเส้นคงวา อย่าแสดงอาการวันดีพรุ่งนี้ร้าย หรือวันนี้สั่งให้ทำอย่างนี้แต่พรุ่งนี้ให้ทำอีกอย่างหนึ่ง
10. อย่าทำการลงโทษเด็กเมื่อเวลาโกรธ
11. ควรยกคนที่มีระเบียบวินัยดีมาให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง
12. การให้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ จะต้องให้เวลาที่เหมาะสม
13. การทำโทษเด็กเมื่อทำผิด ควรจะเป็นการสั่งสอนไม่ควรทำอย่างดุร้ายรุนแรงหรือทารุณต่าง ๆ หรือทำเป็นเวลานาน การทำโทษควรทำอย่างคงเส้นคงวา และทันทีทันใดเพื่อจะให้เด็กรู้ว่าทำไมเขาจึงถูกลงโทษ
14. ควรเข้าใจว่าไม่มีใครในโลกนี้ที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามกฎที่ตั้งขึ้นแต่ควรจะสอนให้รู้จักการปรับตัวให้เข้ากับเกณฑ์และการใช้อำนาจ เพื่อดำรงไว้ซึ่งสุขภาพอันสมบูรณ์ พ่อแม่ผู้ใหญ่ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการเลี้ยงดูและสั่งสอนเด็กควรจะพยายามหาทางส่งเสริมให้เด็กรู้จักตนเอง รู้จักตัดสินใจด้วยตนเองอย่างดีที่สุด ต้องไม่ลืมว่าระเบียบวินัยเป็นส่วนช่วยเด็กให้เรียนรู้ในสิ่งที่ซึ่งจะทำให้ชีวิตเขาสมบูรณ์ในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม เด็กจะสะสมระเบียบวินัยและอุดมคติทีละน้อยๆ จนเข้าใจความหมายได้ด้วยพลังความคิดที่เจริญงอกงามขึ้นอันจะทำให้เขาโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความสามารถและช่วยตนเองได้ในที่สุด

#### การประพฤตินิสัยของนักเรียน

1. สาเหตุแห่งการทำความผิดวินัยของนักเรียนมีหลายสาเหตุด้วยกัน Gorton (กัญระญา รุ่งเรือง, 2545)
  1. ปัญหาที่มีสาเหตุมาจากโรงเรียน ได้แก่
    - 1.1 การสอนที่ใช้ไม่ได้
    - 1.2 หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน
    - 1.3 ตารางการสอนตายตัวเกินไป
    - 1.4 โปรแกรมการเรียนและโปรแกรมอื่น ๆ ที่ไม่ปรับให้เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ความสามารถของนักเรียน
  2. ปัญหาที่มีสาเหตุจากตัวนักเรียนเอง ได้แก่
    - 2.1 นักเรียนไม่เข้าใจกฎระเบียบต่าง ๆ
    - 2.2 นักเรียนไม่เข้าใจเหตุผลของการมีระเบียบนั้น
    - 2.3 พื้นฐานการศึกษาของนักเรียนไม่ดีพอ
    - 2.4 มีความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ไปในทางที่ไม่ดี

2.5 นักเรียนกระทบกระเทือนทางจิตใจ

2.6 นักเรียนมีความรู้สึกขัดแย้งกับครู

3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางบ้าน และชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่ ได้แก่

3.1 การใช้อำนาจของบุคคลและความสัมพันธ์ในบ้านไม่ดีพอ

3.2 อยู่ในทำเลที่มีอาชญากรรม

3.3 นักเรียนมีกิจกรรมหรือต้องทำงานดึกเกินไป

วิภาวี วิชัยวงศ์ (2551) สรุปลึง สาเหตุและปัจจัยที่ทำให้ขาดวินัย มาจาก

1. สาเหตุเกิดจากตัวเอง อาจมาจากความผิดปกติของร่างกาย การเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ ความรู้สึกที่ไม่ดีของนักเรียน

2. สาเหตุเกิดจากครอบครัวหรือชุมชน นักเรียนขาดความอบอุ่น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี ตัวอย่างจากชุมชน

3. สาเหตุเกิดจากโรงเรียนและเพื่อน จากสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ครูไม่เข้าใจนักเรียน เพื่อนชักชวน

นิเวศน์ เต็มประทุม (2550) ได้สรุป สาเหตุที่นักเรียนขาดวินัยอาจเป็นเพราะตัวนักเรียนหรือสภาพแวดล้อมภายนอกดังนี้ การดำเนินการทางวินัยกับนักเรียนจึงควรศึกษาให้ทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงของการผิดวินัยจึงจะแก้ไขได้อย่างถูกต้อง

2. การลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบวินัยของโรงเรียน

กองวิจัยทางการศึกษา (2542) ได้เสนอแนวทางในการสร้างวินัยในตนเองว่าการสร้างวินัยไม่ควรมุ่งประเด็นอยู่ที่การลงโทษ แต่ควรจะเน้นการฝึกอบรม และให้ความรู้มากกว่าถ้าแก้ปัญหาโดยการลงโทษจะส่งผลทางลบทั้งสิ้น ซึ่งควรดำเนินการ ดังนี้

1. การตักเตือนด้วยวาจา คือ การเรียกผู้มีปัญหาเข้ามาพบเป็นการส่วนตัว เพื่ออธิบายปัญหาที่เกิดขึ้น โดยมุ่งที่จะโน้มน้าวให้เห็นด้วยกับการแก้ปัญหานั้นๆ ผู้มีปัญหาก็ได้รับการตักเตือนให้คิดถึงความรับผิดชอบที่จะต้องปฏิบัติตามมาตรฐานขององค์กร เพื่อเป็นการให้โอกาสผู้มีปัญหาได้แก้ตัว และปรับปรุงตัวเสียก่อน

2. การตักเตือนด้วยการบันทึก ถ้าปัญหาเดิมยังคงอยู่ ผู้มีอำนาจเรียกเข้ามาพบเพื่อว่ากล่าวตักเตือนหลายครั้ง และควรมีหนังสือแจ้งไปยังผู้มีปัญหา เพื่อย้ำเตือนในสิ่งที่พูดตกลงกันได้

**ขอบข่ายของวินัยนักเรียน**

การวิจัยผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของวินัยนักเรียนไว้ ดังนี้

**3.1 วินัยการแต่งกาย**

การแต่งกายถือเป็นวินัยอีกอย่างหนึ่ง การแต่งกายที่ถูกกาลเทศะเป็นการบ่งบอกให้ผู้อื่นรู้ว่า เขาเป็นคนเช่นไร เครื่องแต่งกายจะทำให้ผู้พบเห็นรู้ว่า บุคคลนั้นเป็นบุคคลเช่นไร ถ้าแต่งกายดีเรียบร้อย ก็จะทำให้ตนเองเกิดความเชื่อมั่นมีความภูมิใจ

### 3.2 วินัยการตรงต่อเวลา

ความหมายของการตรงต่อเวลา

พนัส หันนาคินทร์และคณะ (2542 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน, 2548) ได้ให้ความหมายการตรงต่อเวลาไว้ว่า หมายถึงการทำงานหรือทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งได้สำเร็จตามกำหนดเวลา

วินัย พัฒนรัตน์ และคณะ (ม.ป.ป. อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน, 2548) ได้สรุปว่าการตรงต่อเวลาหมายถึงการทำงานหรือการปฏิบัติหน้าที่ให้ตรงเวลาหรือทันเวลาตามที่กำหนด การฝึกให้ตรงต่อเวลาเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างควมมีระเบียบวินัย

รุจินี ภูสาระ และคณะ (ม.ป.ป. อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน, 2548) กล่าวว่าเวลาตรงต่อเวลา หมายถึงการทำกิจกรรมใดๆให้สำเร็จไปตามที่กำหนดไว้ ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง และเมื่อรู้ว่าทำสิ่งใดล่าช้า กว่าที่กำหนดก็ไม่นั่งนอนใจควรรีบทำงานนั้นให้สำเร็จ เพื่อมิให้ล่าช้ากว่ากำหนดมากกว่าเดิม

สวัสต์ ปทุมราช (ม.ป.ป. อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน, 2548) ได้ให้คำจำกัดความการตรงต่อเวลาหมายถึง การปฏิบัติงานหรือกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดให้เสร็จตามที่กำหนด เช่น นักเรียนทำแบบฝึกหัดส่งทันตามเวลาที่ครูกำหนดทุกครั้ง

สรุปได้ว่า การตรงต่อเวลาเป็นการกระทำกิจกรรมใดๆ ที่ต้องมีการวางแผนและให้เสร็จตามกำหนดเวลา ซึ่งถือว่าเวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว เราไม่สามารถเรียกกลับมาคืนได้ ดังนั้นเราต้องบริหารเวลาให้คุ้มค่ามากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ถ้าหากปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย ก็จะเสียโอกาสในภายหลัง การที่จะมีความสุขที่สุด คือการรู้จักจัดการและมีการวางแผนการใช้เวลาในการทำกิจกรรมใดๆให้ถูกต้องและพยายามทำให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลาและเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ทำให้ชีวิตมีความสุขตลอดจนอยู่ร่วมกับผู้อื่นและสังคมได้ด้วยดี

### 3.3 ความซื่อสัตย์

อมรรรัตน์ เทพกำปนาท (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ) ในพจนานุกรมได้ให้ความหมายของคำว่า “ซื่อ” ว่า หมายถึงตรง ไม่มีเล่ห์เหลี่ยม ไม่คดโกง ส่วนคำว่า “สัตย์” หมายถึง ความประพฤติตรง ไม่เอินเอียง ไม่คดโกง และ “ซื่อสัตย์” หมายถึงความประพฤติตรง ไม่คิดคดโกงและไม่หลอกลวง หรืออาจพูดง่าย ๆ ว่า คนที่ซื่อสัตย์ ก็คือคนที่เป็นคนตรงประพฤติสิ่งใดก็ด้วยน้ำใสใจจริง

ความซื่อสัตย์มีหลายอย่าง เช่น ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ความซื่อสัตย์ต่อครอบครัว ความซื่อสัตย์ต่อมิตร ความซื่อสัตย์ต่อประเทศชาติ

มีพุทธภาษิตบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า “สจฺเจน กิตฺติ ปฺปโปติ” แปลว่า “คนเราจะบรรลุถึงเกียรติได้เพราะ นั้นหมายความว่า คนที่จะมีเกียรติ ย่อมต้องเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ซื่อ จึงจะเป็นที่ยอมรับนับถือของคนในสังคมได้อย่างถูกต้องไม่เสแสร้งแก่ง้งทำ

“ความซื่อสัตย์” เป็นคุณธรรมที่จำเป็นต่อสังคม ไม่ว่าจะเป็ความซื่อสัตย์ในระดับไหนก็ตามจะต้องสอนเยาวชนรุ่นหลังให้ประพฤติปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะหากคนในสังคมขาดคุณธรรมซื่อเมื่อใด สังคมก็จะวุ่นวาย มีการเอารัดเอาเปรียบกัน และเห็นแก่ตัวมากขึ้น จนก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ

ตามมาอีกมากมาย การไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเองจะกลายเป็นคนขาดระเบียบ ขาดความตั้งใจ กลายเป็นคนทำอะไรไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต

พล.อ. เปรม (เดลินิวส์) ได้กล่าวถึงการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) การบริหารงานภาครัฐและภาคเอกชนนั้น ผู้บริหารจะต้องมีจิตสำนึก ที่ดีดังนี้

ความซื่อสัตย์ เป็นจริยธรรมทั้งของการบริหารภาครัฐและของผู้บริหาร ความซื่อสัตย์ในการบริหารงานคือ ความซื่อสัตย์ของผู้บริหาร ความซื่อสัตย์ไม่ได้หมายถึงการประพฤติปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น แต่ต้องถูกต้องตามจริยธรรมและศีลธรรมด้วย ความซื่อสัตย์มิได้หมายความว่าตนเองมีความซื่อสัตย์เท่านั้น แต่หมายถึง ต้องควบคุมให้คนรอบตัวเรามีความซื่อสัตย์ การบริหารและผู้บริหารไม่ซื่อสัตย์ เพราะมีกิเลสก่อให้เกิดปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบ องค์กรองค์กรใด ผู้บริหารมีกิเลส ต้องขจัดด้วย **หิริโอตปะ**

### 3.4 วินัยความสะอาด

ความสะอาดเป็นการปฏิบัติเพื่อดูแลบำรุงรักษาสถานที่ทำงานอุปกรณ์เครื่องใช้ในการปฏิบัติงาน เพื่อขจัดของที่ไม่จำเป็นออก และขจัดของที่จำเป็นให้เกิดความสะดวกในการใช้แล้วทำความสะอาดบริเวณต่างๆที่ตนเองรับผิดชอบและรักษาความสะอาดอยู่อย่างสม่ำเสมอ

กรมวิชาการ (2542 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน, 2548) ได้กล่าวถึง ความสะอาดว่า ความสะอาดมีอยู่ 3 ทาง คือ สะอาดกาย สะอาดเวลา สะอาดใจ ซึ่งหมายถึงความดีงาม หรือความไม่ทุจริต ทางกาย วาจา ใจ และสะอาดภายนอกได้แก่ ความสะอาดของร่างกาย เครื่องใช้ บ้านเรือน และความเป็นอยู่สะอาด ภายในได้แก่ความสะอาดภายในจิตใจ

วณิชชา เพชรสุวรรณ (ม.ป.ป. อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน, 2548) ได้สรุปเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดทั้งที่บ้านและโรงเรียนดังนี้ บ้านเป็นสถานที่เราอาศัย พักผ่อนหลับนอนให้ความปลอดภัยและสร้างความสบายทั้งกายและใจให้ทุกคนในครอบครัว ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องรู้จักทำความสะอาดในส่วนประกอบต่างๆ ภายในบ้านรวมทั้งสิ่งของวัสดุที่ใช้ให้มองดูสวยงามและอยู่ในสภาพที่อยู่ตลอดเวลาการทำความสะอาดจะทำได้ตามความเหมาะสมดังนี้ บริเวณบ้าน ควรเก็บกวาดขยะมูลฝอยลงถังขยะให้เป็นที่ ควรมีที่รองรับขยะมูลฝอย และสิ่งของที่ไม่ได้ใช้แล้ววางไว้ในบ้านหลายๆแห่ง เช่น ตาม บริเวณบ้าน ห้องรับแขก ห้องนั่งเล่น เป็นต้น รักษาความสะอาดบริเวณห้องนอน ห้องแต่งตัว ห้องครัว ห้องน้ำ

วินัยเกี่ยวกับการรักษาความสะอาด รักษาความสะอาดของห้องเรียน โต๊ะ เก้าอี้ พื้นห้อง ระเบียง เพดาน ฝาผนัง กระดานดำ การสำรวจและรายงานสิ่งที่ควรปรับปรุงและแก้ไข สิ่งชำรุดใช้การไม่ได้ อุปกรณ์ประจำห้องไม่ครบ การร่วมมือกันรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน ห้องน้ำ ห้องส้วม โรงรถ โรงอาหาร และสถานที่รับประทานอาหาร รักษาความสะอาดของตนเองและที่อยู่อาศัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการทำความสะอาด ได้แก่สภาพแวดล้อมดี การทำงานสดชื่น น่าทำงาน เพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของเครื่องจักร อุปกรณ์ ยืดอายุการใช้งานของเครื่องมือต่างๆ

สรุปได้ว่า การรักษาความสะอาดเป็นการที่บุคคลรู้จักตนเอง ประพฤติปฏิบัติตนอย่างมีระเบียบและสม่ำเสมอในการรักษาความสะอาดตนเอง บ้านเรือนที่อยู่อาศัย และ



สาธารณสถาน เช่น สวมใส่เสื้อผ้าสะอาด ทั้งชายะลงถึงชายะ ไม่เขียนข้อความในบริเวณที่ไม่สมควรเป็นต้น

### 3.5 การสร้างระเบียบวินัยในโรงเรียน

ชาญชัย อินทรประวัตติ (2521) กล่าวว่า ความจำเป็นของระเบียบวินัยในโรงเรียน จำแนกได้ 4 ประการ คือ

1. จำเป็นเพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคม โดยปกติแล้วคนเราจะอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข เมื่อเขาได้เรียนรู้ถึงระเบียบวินัย กฎเกณฑ์ หรือมาตรฐานอันเป็นที่ยอมรับของสังคม ดังนั้น การที่นักเรียนมาอยู่ร่วมกันในโรงเรียนก็มีความจำเป็นต้องเรียนรู้ถึงระเบียบวินัยของโรงเรียน เพื่อจะได้ใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนได้อย่างมีความสุข

2. จำเป็นต้องพัฒนาให้นักเรียนเจริญงอกงามไปสู่สุทธิภาวะ นักเรียนจะต้องเสริมสร้างบุคลิกภาพแห่งความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งได้แก่ การควบคุมตนเอง การพึ่งตนเองและความอดทน หากนักเรียนไม่ได้รับการฝึกระเบียบวินัยในโรงเรียน เมื่อเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ก็จะเป็นผู้ใหญ่อ่อนแอและไม่มีความอดทนและพึ่งตนเองได้

3. จำเป็นต่อการที่จะทำให้นักเรียนรู้ผิดชอบชั่วดี กระทำในสิ่งอันควร และไม่กระทำในสิ่งที่ไม่สมควร

4. จำเป็นสำหรับความมั่นคงทางอารมณ์ของนักเรียน นักเรียนอาจจะไม่มีความมั่นใจว่าควรทำอะไรแค่ไหน เพราะขาดประสบการณ์ ระเบียบวินัยในโรงเรียนจะเป็นแนวทางให้เขาปฏิบัติ ทำให้ไม่สับสนและสบายใจ เมื่อทราบว่าควรจะทำอะไร และไม่ควรทำอะไร ความมั่นคงทางอารมณ์ก็จะเกิดขึ้น

พระธรรมปิฎก (ป.อ.ประยุตโต, 2539) ได้ปาฐกถาถึงการเสริมสร้างวินัยว่าสามารถสร้างเสริมโดยการทำให้เป็นพฤติกรรมครั้งแรก และให้เกิดการกระทำเช่นนั้นอย่างต่อเนื่อง ผู้ใหญ่จึงต้องมีวินัยดี และเป็นแบบอย่าง อบรมสั่งสอนเด็ก หากปล่อยให้เด็กมีพฤติกรรมเคยชินเป็นอย่างอื่นก็จะแก้ไขลำบาก เมื่อเติบโตขึ้นให้สังคมและวัฒนธรรมถ่ายทอดเรื่องระเบียบวินัย

การสร้างวินัยให้ได้ผล ต้องใช้ระบบสัมพันธ์ขององค์รวม คือ ทั้ง 3 ด้าน

1. ด้านพฤติกรรม คือ ให้มีพฤติกรรมดีด้วยความเคยชิน
2. ด้านจิตใจ คือ มีความสุข ความพึงพอใจในการทำพฤติกรรมนั้น
3. ด้านปัญญา คือ มีความรู้ความเข้าใจในเหตุผล เห็นคุณค่าของการกระทำ จะสนับสนุนให้จิตใจต้องการทำพฤติกรรมนั้นๆ มากยิ่งขึ้น

การพัฒนาต้องเสริมสร้างวินัย ได้แก่

1. กัลยาณมิตร ซึ่งเป็นบุคคลใกล้ชิด เช่น พ่อ แม่ ครู ญาติ เพื่อที่จะได้เป็นต้นแบบของพฤติกรรม ให้ความรัก ความอบอุ่น ศรัทธา และความสุขทางจิตใจ ตลอดจนถึงแนะนำเหตุผลให้ใช้ปัญญาพิจารณา

2. การเสริมสร้างจิตใจให้มีอุดมคติมุ่งมั่นประพฤติโดยใช้ปัญญา ไตร่ตรอง เมื่อปฏิบัติแล้วเกิดความภูมิใจ

กรอบแนวคิดในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาตนเองทางวินัย เสนอไว้ว่า

1. การศึกษาต้องให้เด็กซึมซับเนื้อหาที่จะใช้ได้กับทุกสังคมของโลก ที่ว่าการกระทำใดๆ ของตนต้องไม่ทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน ซึ่งการพิจารณาเลือกกระทำนี้ปราศจากอคติและใช้หลักของเมตตาธรรม

2. การศึกษาต้องให้เด็กได้เป็นผู้สร้างกฎเกณฑ์ โดยหล่อหลอมให้ผู้ที่มีเหตุผลสามารถสร้างกฎเกณฑ์ของตนโดยการจัดบรรยากาศและประสบการณ์การเรียนรู้ ความอบอุ่น ความไว้วางใจ ให้สอดคล้องกับพัฒนาการตามวัย โดยในวัยต้นค่อนข้างเป็นการปฏิบัติด้วยแรงจูงใจภายนอก จากการสังเกตเลียนแบบ ปฏิบัติตามกฎ เกิดความเข้าใจเหตุผลของการกระทำหล่อหลอมความรู้สึก ความคิด และการกระทำจากแรงจูงใจภายในตน

3. การศึกษาต้องให้เด็กได้ปฏิบัติในการพิจารณากฎเกณฑ์การกระทำในสถานการณ์ต่างๆ เนื่องจากกฎเกณฑ์และการกระทำบางอย่างมีข้อขัดแย้งไม่สามารถอธิบายได้ด้วยคำตอบที่ตายตัว เด็กจึงต้องพิจารณาทบทวนโดยนำความรู้จากการปฏิบัติมาประยุกต์ใช้ เพื่อให้ตนเองสามารถเผชิญสถานการณ์และความขัดแย้งต่างๆ ได้ โดยการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่สร้างขึ้นใหม่บนหลักพื้นฐานการเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากการท่องบ่น แต่เป็นการฝึกกระบวนการคิดการตัดสินใจ จากกรณีตัวอย่างที่หลากหลาย

4. การศึกษาต้องพัฒนาความสามารถในการบริหารตนเองในการปฏิบัติเด็กมีความเข้าใจเนื้อหาและสามารถสร้างรูปแบบในการปฏิบัติได้ แต่มักละเลยในการปฏิบัติจริง การศึกษาจึงต้องเสริมความเข้มแข็งของเจตนาด้วยการให้เกิดความภูมิใจในตนเอง ซึ่งจอห์น ลอว์ (John Laws Citing Peter 1997) กล่าวว่าถ้าบุคคลมีความรักและความภาคภูมิใจในตนเอง จะเกิดความละอาย ความเสียใจ เมื่อทำในสิ่งที่ผิด เกิดความสงสารเห็นใจผู้อื่นที่ได้รับผลจากการกระทำของตน ความภาคภูมิใจในตนเองจึงมีความสัมพันธ์กับความเข้มแข็งทางวินัยที่จะนำไปใช้ นำไปสู่การปฏิบัติที่ยั่งยืน ปีเตอร์ (1977)

## 2. ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง

1. ทฤษฎีเบื้องต้นเกี่ยวกับการพัฒนาการของวินัยแห่งตนลักษณะ “วินัยแห่งตน” มีความสำคัญต่อการแสดงออกทางจริยธรรม และคุณธรรมของบุคคลมาก และอาจจะสำคัญมากกว่าลักษณะทางความรู้ดีชั่ว และความสามารถกระทำดี กระทำชั่วด้วย ฉะนั้นการให้ความสนใจเกี่ยวกับการกำเนิดและการเจริญเติบโตของจิต ลักษณะการมีวินัยแห่งตนจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นในเรื่องนี้นักจิตวิทยาพัฒนาการ มีความเห็นว่า ความมีวินัยแห่งตนหรือ ความสามารถควบคุมตนเองอย่างถูกต้อง เป็นหลักชัยของการพัฒนาทางจิตบุคคล นั่นคือความมีวินัยแห่งตน เป็นหลักสำคัญของผู้ที่บรรลุวุฒิภาวะทางจิต ฉะนั้น การมีวินัยแห่งตน จึงสามารถจะใช้เป็นเครื่องมือวัดระดับพัฒนาการทางจิตของบุคคลได้ด้วย ทฤษฎีที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการของวินัยแห่งตนมี 2 ทฤษฎี (ดวงเดือน พันธมนาวิน, 2523)

1.1.1 ทฤษฎีเมาเวอร์ (Mower) ว่าด้วยจุดกำเนิดของการควบคุมตน

1.1.2 ทฤษฎีของเพคและแฮวิกเฮิสต์ (Peck and Havighurst) ว่าด้วยการพัฒนาแรงจูงใจทางจริยธรรม ซึ่งยึดการควบคุมอีโก้ และซูเปอร์อีโก้ เป็นหลักความมีวินัยในตนเองเป็น

คุณสมบัติสำคัญที่บุคคลควรจะมี เพราะผู้ที่มีวินัยในตนเองจะมีคุณธรรม ประพฤติตนอย่างมีเหตุผล ไม่ก่อความวุ่นวายแก่สังคม การศึกษาทฤษฎีที่ว่าด้วยการเกิดวินัยจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ทราบว่าวินัยในตนเองมีที่มาอย่างไร เพื่อที่จะได้ปลูกฝังและพัฒนาให้เกิดขึ้นในตัวบุคคลได้ (ไพบูลย์ ขาขันมะลิ, 2548)

ความมีวินัยในตนเองเป็นคุณสมบัติสำคัญที่บุคคลควรจะมี เพราะผู้ที่มีวินัยในตนเองถือว่าเป็นผู้มีจริยธรรมประพฤติตนอย่างมีเหตุผลไม่ก่อความวุ่นวายในสังคม การศึกษาทฤษฎีที่ว่าด้วยการเกิดวินัยในตนเอง จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ทราบว่าวินัยในตนเองมีที่มาอย่างไร เพื่อที่จะได้ปลูกฝังส่งเสริมและพัฒนาให้เกิดขึ้นได้

2. ทฤษฎีแรงจูงใจทางหลักจริยธรรม การที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมทางจริยธรรมต่าง ๆ นั้น ความต้องการกระทำเป็นสาเหตุสำคัญ เพคและแฮวิกเฮิสต์ (Peck and Havighurst) ก็เห็นความสำคัญนี้ และเชื่อว่าการควบคุมของอีโก้ (Ego) และซูเปอร์อีโก้ (Superego) ร่วมกันช่วยให้ความต้องการแสดงพฤติกรรมเพื่อผู้อื่นอย่างสมเหตุสมผล นักทฤษฎีทั้งสองเห็นว่าพลังควบคุมของอีโก้ในบุคคลจะมีมากหรือน้อยก็ได้ และแต่ละบุคคลจะมีพลังควบคุมอีโก้และซูเปอร์อีโก้ในส่วนผสมที่ไม่เท่ากันและอาจแบ่งบุคคลตามลักษณะทั้งสองนี้ร่วมกันออกเป็น 5 ลักษณะ คือ

2.1 พวกปราศจากจริยธรรม หมายถึง พวกที่มีพลังทั้งสองน้อยมาก โดยบุคคลจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว เป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้บุคคลประเภทนี้ถูกควบคุมโดยเห็นแก่ตัวของตนเอง

2.2 พวกเอาแต่ใจ หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้มีน้อย แต่พลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มีมากขึ้นแต่จัดอยู่ในประเภทปานกลางค่อนข้างน้อยบุคคลประเภทนี้จะยังยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและกระทำทุกอย่างเพื่อความพอใจและผลได้ ตัวเองเป็นคนไม่จริงจัง ลักษณะปรากฏตั้งแต่วัยเด็กตอนต้น และในคนบางประเภทจะติดตนไปจนตาย

2.3 พวกชอบคล้อยตาม หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้มีน้อยเหมือนสองประเภทแรก แต่มีพลังควบคุมของ ซูเปอร์อีโก้มากกว่า คืออยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมากพวกนี้จะยึดพวกพ้องเป็นหลัก และคล้อยตามผู้อื่นโดยไม่ไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่ม

2.4 พวกตั้งใจจริงแต่ขาดเหตุผล หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้ในระดับปานกลาง แต่มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มาก จะเป็นผู้ยอมรับกฎเกณฑ์และค่านิยมของสังคมเข้าไปในลักษณะของตนเอง จะเป็นผู้ตามกฎเกณฑ์และกฎหมายอย่างเคร่งครัด เห็นว่ากฎเกณฑ์เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แม้จะก่อผลเสียต่อผู้อื่นก็ไม่สนใจ บุคคลประเภทนี้จะป็นหลักของชุมชน เพราะมีความมั่นคงของการกระทำและความเชื่อ คนอื่นเห็นง่าย แต่ขาดความยืดหยุ่นอย่างมีเหตุผล คนประเภทนี้จึงยังเป็นคนไม่สมบูรณ์ทางจริยธรรม

2.5 พวกเห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผล คือบุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้มากและในขณะที่เดียวกันก็มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มากด้วย ซึ่งทำให้เกิดความสมดุลระหว่างการกระทำตามกฎเกณฑ์ ของสังคม และความสมเหตุสมผล โดยยึดการเห็นแก่ผู้อื่นทั่วไปเป็นหลัก บุคคลประเภทนี้มีความสามารถในการควบคุมตนเองอย่างมีเหตุผล ไม่ตกอยู่ในอิทธิพลของสังคม หรืออยู่ใต้อิทธิพลของสังคมอย่างปราศจากเหตุผล บุคคลประเภทนี้จะทำอะไรต้องพิจารณาอย่างสมเหตุสมผล เพื่อผู้อื่น

และพร้อมที่จะร่วมมือกับสังคม คนประเภทนี้มีไม่มากในสังคม แต่นักทฤษฎีทั้งสองเชื่อว่าเป็นบุคลิกภาพที่พัฒนาสูงสุดของมนุษย์จากการวิจัยลักษณะของบุคคลตามทฤษฎีนี้ปรากฏว่าผู้ถูกศึกษาแต่ละคนจะมีลักษณะผสมหลายประเภทพร้อมกัน แต่จะสามารถเห็นลักษณะที่เด่นชัดที่สุดของแต่ละบุคคลได้ไม่ยากนัก เด็กแต่ละคนจะเริ่มมีบุคลิกประเภทใดประเภทหนึ่งทีกล่าวมาแล้วนี้ตั้งแต่อายุ 10 ปี แต่ยังไม่เด่นชัดนัก แต่เมื่อโตขึ้นบุคลิกภาพประเภทนั้นจะเด่นชัดขึ้นทุกที

วินดา เสวกตรุณทร (2537) ได้ให้แนวคิดและแนวทางในการสร้างวินัยแก่นักเรียนไว้ดังนี้

1. ผู้ใหญ่สามารถสร้างวินัยให้กับเด็กได้ คือ การทำตัวอย่างที่ดีให้เด็กเห็นประพฤติปฏิบัติตน คอยชี้แนะ ตักเตือน รวมทั้งให้เหตุผลข้อดีข้อเสีย ของการประพฤติปฏิบัติในเรื่องต่างๆด้วย
2. ชั้นเรียนกับการสร้างวินัย ในการจัดกิจกรรมการเรียนต่างๆ ในชั้นเรียน ครูต้องควบคุมเอาจริงเอาจังกับระเบียบข้อบังคับ ถ้าทำผิดก็ลงโทษและทำอย่างต่อเนื่อง
3. กิจกรรมโฮมรูม - กิจกรรมสร้างวินัย ในโรงเรียนประถมศึกษา ครูประจำชั้น มีความใกล้ชิดกับเด็กมากจึงเหมาะที่จะช่วยปลูกฝังและสร้างนิสัยให้กับเด็กในหลายโอกาสที่เอื้ออำนวยให้โดยเฉพาะตอนเช้าหลังการเคารพธงชาติ ซึ่งโรงเรียนส่วนมากมีการจัดกิจกรรมโฮมรูม ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ การปรับตัว ตลอดจนการฝึกทักษะต่างๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และกิจกรรมต่างๆ ควรวางโครงการอย่างมีจุดประสงค์ และแนวปฏิบัติที่ชัดเจน รวมทั้งมีการประเมินผล

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2540) ได้ให้แนวคิดด้านการสร้างวินัยให้เด็กยอมรับนั้นวินัยหรือกฎทุกกฎต้องมีลักษณะ 3 ประการ ดังนี้

1. กฎต้องสมเหตุสมผล หมายความว่า สิ่งที่ต้องการให้เด็กทำนั้น ควรเป็นสิ่งที่เป็นไปได้และจำเป็น และเป็นเรื่อง que เด็กทำได้ในระดับอายุของเขา
2. กฎต้องถูกต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ คือต้องแน่ใจว่ากฎที่ตั้งขึ้นในเด็กทุกเรื่องเป็นสิ่งที่ชัดเจนอย่าให้มีข้อสงสัยหรือโต้เถียงได้
3. กฎต้องบังคับได้ คือต้องมีการกำหนดโทษ ถ้าทำผิดก็ต้องลงโทษอย่างจริงจังทำอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

จากแนวคิดทฤษฎีการสร้างวินัยนั้น พอสรุปได้ว่าการที่จะให้เด็กมีวินัย จะต้องปลูกฝังให้เด็กตั้งแต่แรกเกิด โดยเฉพาะการศึกษาในระดับประถมศึกษา จะทำให้เด็กมีวินัยเป็นอย่างดี ดังนั้นผู้บริหารและครู-อาจารย์ จึงต้องนำแนวทางหรือวิชาการ การสร้างวินัยสอดแทรกในทุกกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีให้เด็กได้เห็นได้ปฏิบัติตาม การวางรากฐานการมีวินัยในตนเองต้องเริ่มที่วัยเด็ก การอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อการมีวินัยในตนเองของเด็ก นอกจากนี้แล้วการจัดกิจกรรมในโรงเรียน การสอนของครูก็มีส่วนส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยเช่นกัน ส่วนการจัดว่าใครมี วุฒิภาวะจิตใจมากน้อยเพียงใด อาจเริ่มได้ในวัยรุ่นตอนปลาย หรือวัยผู้ใหญ่ตอนต้น แต่ก็ไม่ได้ หมายความว่าบุคคลจะมีความดีมากกว่าเมื่อตอนวัยเด็กเสมอไป การพัฒนาวินัยในตนเอง ไม่ใช่เพียงการฝึกหัดในเรื่องระเบียบวินัย ซึ่งเป็นเรื่องที่เน้นพฤติกรรมเท่านั้น แต่จะต้องคำนึงถึงความรู้สึกและความต้องการของผู้ถูกฝึกว่ามีความรู้สึกคับข้องใจหรือถูกบีบคั้นหรือไม่ ถ้าเด็กมีความรู้สึกดังกล่าวดังกล่าวต้องรีบแก้ไข เพราะมิฉะนั้นเด็กจะไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของสิ่งที่ฝึกนั้น และจะต้องพัฒนาความสามารถในการใช้เหตุผลจนสามารถที่จะรู้และเข้าใจถึงเหตุผลทั้งผลดีและผลเสียจากการกระทำ

ของตนเองอย่างถ่องแท้ ซึ่งเป็นองค์ประกอบด้านปัญญา เด็กจะเติบโตเป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองอย่างสมบูรณ์ได้

### 3. แนวคิดเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยนักเรียน

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยนักเรียน ดังนี้

สุวรรณ ไพวรรณ (2541) ได้เสนอว่า งานด้านวินัยนั้น ได้มุ่งเน้นด้านความมีระเบียบวินัยแก่นักเรียน ให้รู้จักสิทธิหน้าที่เป็นการเตรียมตัวนักเรียนสำหรับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข จุดเน้นของกิจกรรมจะมีธรรมนูญโรงเรียน ซึ่งนักเรียนทุกคนจะต้องยึดถือเป็นระเบียบปฏิบัติ และเป็นข้อตกลงของเราในแต่ละห้องเรียนที่เป็นเหมือนกฎหมายท้องถิ่น ให้นักเรียนร่วมกับครูประจำชั้นออกกฎระเบียบ ข้อบังคับของห้องเรียนอย่างไรก็ได้ แต่ต้องไม่ขัดต่อธรรมนูญโรงเรียน

### 4. ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์ (Mawrer)

การเกิดควมมีวินัยในตนเองนั้นจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกจนกระทั่งเติบโตขึ้นมาสิ่งสำคัญ คือ ความสัมพันธ์ของผู้เป็นบิดา มารดา หรือผู้ปกครองเลี้ยงดู อันจะนำสู่ความสามารถในการให้รางวัลตนเอง หรือสามารถควบคุมตนเองเมื่อเติบโตขึ้นซึ่งเมาเรอร์ได้อธิบายว่าทารกหรือเด็กต้องการจะเรียนรู้จากผู้ที่เกี่ยวข้อง มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กทารก คือ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองดูแล ที่เป็นผู้ที่บ่าบัด ตอบสนองความต้องการของทารก เช่น ได้กินนมเมื่อหิว มีผู้ปัดยุงให้เมื่อถูกยุงกัด เมื่อทารกได้รับการบ่าบัดหรือตอบสนองความต้องการก็จะรู้สึกสบาย พอใจ และมีความสุข ความรู้สึกเหล่านั้นจะรุนแรงมากขึ้น และติดตรึงอยู่ในสำนึกจนโตขึ้น รวมทั้งที่ทุกครั้งที่ได้รับการตอบสนองความต้องการจากบิดา มารดา หรือผู้ปกครองอยู่ด้วย เด็กจึงเกิดความรักความพอใจในบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้เลี้ยงดู เมาเรอร์เชื่อว่า ความรู้สึกรัก และพอใจของเด็กเหล่านี้เกิดจากการเรียนรู้ที่ได้รับการตอบสนองความต้องการของเด็กเอง ดังนั้นบุคคลสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็ก คือ บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลนั่นเอง

4.2 ความรัก ความพอใจ ความผูกพันของเด็กที่มีต่อบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล นำไปสู่การปฏิบัติตามคำสั่งสอน หรือใช้เป็นตัวอย่างที่ได้ก็จะเลียนแบบทั้งคำพูด และการกระทำ ทำให้เขาเกิดความสุข ความพอใจ อันเป็นลักษณะของการให้รางวัลแก่ตนเองการเลียนแบบเหล่านั้นจะทำตามที่ดีและไม่ดีที่ลักษณะเหล่านั้นอยู่ในตัวของผู้ที่ตนเองรัก และพอใจความสามารถในการให้รางวัลตนเองโดยการเลียนแบบนี้เมาเรอร์เชื่อว่า จะปรากฏในเด็กที่อายุประมาณ 8-10 ปี และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้น ผู้ที่มีวุฒิภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์จึงเป็นผู้มีความสามารถที่จะควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตนอย่างมีเหตุผลในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การตอบโต้เมื่อเกิดความรู้สึกคับข้องใจ ความกลัว เป็นต้น สำหรับผู้ที่ขาดวินัยในตนเอง หรือขาดการควบคุมตนเอง ก็เพราะไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ตั้งแต่วัยทารก จึงกลายเป็นบุคคลที่ขาดการยับยั้งชั่งใจในการกระทำ กลายเป็นผู้ที่ทำผิดเกณฑ์ และกฎหมายบ้านเมืองอยู่เสมอ ดังนั้น การเลี้ยงดูในวัยเด็กอย่างมีความสุข อบอุ่น และผ่านการอบรมสั่งสอน หรือจากการเลียนแบบที่ดึงมาจากผู้ที่เกี่ยวข้องเอง และจะพัฒนามาเป็นลักษณะเด่นชัดในจิตสำนึกของบุคคล และกลายเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้องมีเหตุผลของบุคคลต่อไป จากทฤษฎีของเมาเรอร์ที่กล่าวมาสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังตัวอย่าง

### 3. การส่งเสริมวินัย

#### แนวทางการสร้างวินัย

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540) ให้แนวคิดในการสร้างวินัยไว้ 5 ประการ คือ

1. การกระทำให้เกิดพฤติกรรมเคยชิน โดยให้บุคคลรู้เห็น และประพฤติดุติกรรมที่ดี เพื่อเป็นพื้นฐาน ปฏิบัติต่อเนื่องจนเกิดเป็นพฤติกรรมเคยชินที่ดี

2. การใช้วัฒนธรรมในสังคม เป็นแนวปฏิบัติผสมผสานกับหลักการทำให้เป็นพฤติกรรมเคยชิน เช่น การทำความเคารพด้วยการไหว้เมื่อพบผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่เด็กทำได้โดยง่าย แต่การเข้าแถวไม่ใช่ วัฒนธรรมไทย เด็กไม่เห็นแบบอย่างที่ดีเสมอ ดังเช่น การไหว้ของไทย ดังนั้นการไหว้จึงง่ายกับการปฏิบัติมากกว่าการเข้าแถว

3. การใช้ข้อจรรยาบรรณ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจพฤติกรรม และสติปัญญาซึ่งเป็นหลักการทางการศึกษา และหลักการพัฒนาจริยธรรม คือ มีความเข้าใจในความสำเร็จของสิ่งที่จะกระทำที่มีความพอใจ และยอมรับในสิ่งที่จะกระทำ ยอมรับไปสู่ความพร้อมในการกระทำ

4. การใช้แรงหนุนสภาพจิต เป็นการตั้งความมุ่งมั่น หรืออุดมการณ์และพยายามปฏิบัติตามเป้าหมายที่มุ่งมั่นไว้ ซึ่งอาจทำให้เกิดการเปรียบเทียบแม้ความภาคภูมิใจในผลการปฏิบัติหากใช้มากเกินไปจะกลายเป็นดูถูกดูหมิ่นผู้อื่น อันเกิดจากการเปรียบเทียบ และพึงพากำลังใจจากภายนอก

5. การใช้กฎเกณฑ์บังคับ เป็นวิธีหนึ่งทำให้เกิดวินัยได้ชั่วระยะหนึ่ง เมื่อไม่มีผู้ใดควบคุมวินัยก็จะหายไป จึงเป็นวิธีที่ไม่ถูกต้อง

กรณีศึกษา ลิมพะสุด (อัญญา ประสานชาติ, 2545) ได้กล่าวถึงแนวทางการปฏิบัติงานเพื่อเสริมสร้างวินัยสำหรับนักเรียนไว้ดังนี้

1. จัดทำข้อตกลงในการปฏิบัติตนในห้องเรียน เพื่อให้ได้ทราบถึงพฤติกรรมที่คาดหวังของนักเรียน ซึ่งข้อตกลงต้องร่วมกันเห็นชอบระหว่างครูกับนักเรียน เมื่อมีการกระทำผิดในข้อตกลง ก็มีการทบทวนด้วยวิธีใหม่ เพื่อที่ครูจะได้ไม่บ่น พูดซ้ำซาก พร่ำเพรื่อ ชวนให้เกิดความเบื่อหน่าย และมีอารมณ์อยากต่อต้าน

2. เมื่อมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกิดขึ้น ศึกษาสาเหตุให้ชัดเจน แล้วช่วยกันคิดหาแนวทางแก้ไขที่หลากหลายโดยมุ่งไปสู่จุดหมายเดียวกัน คือ แก้ปัญหาเพื่อเป็นแนวทางให้เด็กคิดแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองต่อไป พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาถ้ากิจกรรมในชั้นเรียนทำสิ่งที่ซ้ำไม่น่าสนใจ ต่ำกว่าความสามารถของเด็ก หรือสูงกว่าความสามารถของเด็กที่จะทำสำเร็จได้ เด็กก็จะหาทางออกอย่างอื่นที่ก่อให้เกิดปัญหาพฤติกรรมตามมา ดังนั้นจึงต้องหาสาเหตุของพฤติกรรมที่พบก่อน จึงจะแก้ปัญหาได้ตรงจุด

3. ครูเป็นแบบอย่างให้กับเด็กได้ มีข้อตกลงกันอย่างไร ครูก็ควรทำเป็นตัวอย่างในเรื่องเหล่านั้นสำหรับเด็ก ไม่ใช่ครูแนะนำให้นักเรียนปฏิบัติอีกอย่างหนึ่ง แต่ครูก็ปฏิบัติอีกอย่างตรงข้าม เช่น ครูสอนให้เด็กพูดจาดี ๆ กับเพื่อน รู้จักควบคุมอารมณ์ไม่ให้โกรธเพื่อน ไม่ส่งเสียงดังไม่ทะเลาะกัน แต่เมื่อเด็กทำผิดครูเองจับเด็กเขย่า ตะคอก ชูเด็กเสียงดัง หรือครูมีปัญหาตัวเองทะเลาะกันเสียงดัง ชัดกับที่ครูแนะนำเด็กเกิดความสับสนว่าจะปฏิบัติอย่างไร

4. มีความสม่ำเสมอในการปฏิบัติต่อเด็กทุกคนโดยเท่าเทียมกัน มีความยุติธรรมในการวินิจฉัยปัญหาต่างๆ ด้วยเหตุผล และหลักการ ตามข้อตกลงเป็นจุดสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นลูกหลานของใคร เอาจริง ทำจริง ก็ได้ผลจริง ถ้าครูทำได้เด็กก็จะศรัทธาในตัวครู วินัยก็จะเกิดตามมา บางครั้งมีกรณีทำผิดเกิดขึ้น นักเรียนกลุ่มหนึ่งถูกลงโทษ อีกกลุ่มหนึ่งผิดในกรณีเดียวกันครูเพิกเฉยเพราะว่ากลุ่มนั้นล้วนแต่เป็นลูกของผู้มีอิทธิพล หรือมีพระคุณต่อตนเอง หรือโรงเรียนถ้าทำเช่นนั้นเมื่อไรเด็กทั้งสองกลุ่มจะไม่เชื่อ และหมดศรัทธาในตัวครู กลุ่มแรกจะเกิดความมั่งร้ายมองเห็นความไม่ยุติธรรม ความไม่สม่ำเสมอของครู ครูเลือกปฏิบัติ กลุ่มหลังจะได้ใจทำอีก และจะไม่เกิดการเรียนรู้ที่จะทำให้ตนมีวินัย เพราะเข้าใจในแนวปฏิบัติไม่ถูกต้อง เมื่อกรณีเด็กกระทำผิดไม่ว่าเรื่องใด ข้อเตือนใจสำหรับครู คือ ไม่ว่าเรื่องใดไม่ควรนำเด็กไปเปรียบเทียบกันว่า ทำไมเด็กคนนี้ทำไมเหมือนคนนี้ เพราะเป็นการสร้างความรู้สึกมั่งร้ายเกิดขึ้นกับเด็ก ทั้งต่อตัว และเพื่อนที่ได้รับการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร่วมกัน บ่อยครั้งที่ครูเปลือพุดว่า “เมื่อไรเธอจะทำตัวได้เรียบร้อยน่ารักเสียที เขาทำตัวได้ดีมากสม่ำเสมอ ครูชื่นชมทุกคนถ้าเธอทำตัวได้ดีครั้งหนึ่งของเขา ห้องก็จะสงบกว่านี้เธอไม่รู้อะไร น่าเบื่อ” ถ้ามีการพูดแบบนี้ซ้ำๆ ไม่นานกรณีปัญหาระหว่างเด็กที่ถูกเปรียบเทียบกันก็จะเกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่อยู่ในวัยที่เริ่มย่างเข้าสู่วัยรุ่น

5. ปรับเปลี่ยนเทคนิค ในการจัดการเรื่องวินัยให้เหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์ในแต่ละวัย มีความแตกต่างกัน เทคนิคที่เคยใช้มาแล้ว อาจจะใช้ไม่ได้อีกในวันหนึ่ง

6. ให้เด็กรู้แผนงานแต่ละวันแต่ละสัปดาห์ ช่วยเตรียมตัวเตรียมใจ รู้อะไรที่ครูมีต่อตัวเขาในการเรียน ในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตามแผนงานที่กำหนด หรือตามข้อตกลงที่กำหนดมีป้ายประกาศแจ้งให้ทราบ ประกอบกับการมีสัญญาณ สัญลักษณ์ต่างๆ ที่จะช่วยในการดำเนินงานตามแผนงาน

7. เมื่อมีพฤติกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นที่เรียกร้องความสนใจจากครูตลอดเวลา ครูอาจใช้วิธีเมินเฉยไม่สนใจ การไม่ให้ความสนใจบางครั้งจะช่วยหยุดพฤติกรรมนั้นๆ ได้ดีในทันองเดียวกัน ถ้ามีพฤติกรรมอะไรที่ครูคิดว่าเป็นอันตรายต่อเด็ก ต่อบุคคลอื่น ก็ต้องเข้าไปจัดการทันทีเพื่อหยุดพฤติกรรมนั้น เมื่อเด็กสงบแล้วจึงพูดด้วย สอบถามสาเหตุ และช่วยคิดหาแนวทางในการแก้ปัญหา นั้นๆ ในบางครั้งการกระทำต่างๆ ของเด็กสร้างความเดือดร้อนให้กับทุกคน ครูต้องสื่อสารให้ตรงกับเด็กให้ตรงประเด็น เปิดเผยความรู้สึกของครูของเพื่อน เพื่อยกระดับจิตสำนึกของเด็ก

8. สิ่งแวดล้อมที่ดีจะช่วยในการจัดการกับวินัยได้ดี สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนที่อบอุ่น เต็มไปด้วยความรัก ความเข้าใจ ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน จะช่วยทำให้เด็กมีจิตใจสงบทำงานต่างๆ ผ่านไปด้วยดี เมื่อเด็กมีพฤติกรรมที่ต้องแก้ไข การใช้กลุ่มเพื่อนในห้องเรียนเด็กจะดูแลกันเอง ผลที่ได้ ออกมาดีกว่าที่ผู้ใหญ่ไปคอยกำกับ

9. มีมุมสงบให้เด็กไปนั่งสงบจิต สงบใจ เมื่อเกิดอารมณ์เสีย ไม่พอใจ อันเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดสับสนวุ่นวายในห้องเรียน โดยมุมนี้ไม่มีมุมทำโทษ แต่เป็นมุมที่เด็กเข้าไปนั่งทำให้สงบ โดยไม่มีใครไปรบกวนสมาธิ อาจจะทำเป็นบ้านหลังเล็กๆ ในห้องเรียน เด็กโมโหจะได้เข้าไปนั่ง เป็นที่รู้กันว่าในห้องเรียนคนอื่นๆ จะไม่ไปรบกวน พอเด็กสบายใจขึ้น เด็กก็จะเดินออกมาเอง แล้วเข้าร่วมกิจกรรมของห้องเรียนต่อไป

นอกจากนี้ในการเด็กที่ควบคุมตนเองไม่ได้ และไม่อยู่ในสภาพที่จะอธิบายเหตุผลได้การทำนอกเวลาจะช่วยเด็กได้ การให้เวลานอกนั้นจะต้องให้ประสบการณ์ทางบวกให้แก่เด็ก คือเวลานอกไม่ใช่การลงโทษ เด็กไม่ควรได้รับการชูให้เกิดความกลัวในเรื่องนี้ เวลานอกไม่ได้ทำให้ขายหน้า และการให้เวลานอก ทำได้นานเท่าที่เด็กจะสงบ และช่วงเวลานี้ ผู้ใหญ่และเด็กควรจะได้คุยกันเกี่ยวกับความรู้สึก การให้เวลานอกเพื่อทำให้จิตสงบโรงเรียนบางแห่งให้เด็กนั่งเก้าอี้ที่มุมใดมุมหนึ่ง โดยไม่ต้องทำงาน แต่นั่งหันหน้าไปคู่เพื่อนๆ ที่กำลังทำงานอยู่ในห้อง นั่งนานเท่าที่ต้องการ เมื่อเห็นว่าตัวเองจะเข้าร่วมกิจกรรมได้อย่างสงบแล้วก็กลับเข้าร่วมกิจกรรมต่อได้ การมองการทำงานของเพื่อนจะช่วยให้การเข้าร่วมกิจกรรมได้อย่างต่อเนื่อง

กองวิจัยทางการศึกษา (2542) ได้เสนอแนวทางในการสร้างวินัยในตนเองว่าการสร้างวินัยไม่ควรมุ่งประเด็นอยู่ที่การลงโทษ แต่ควรจะเน้นการฝึกอบรม และให้ความรู้มากกว่าถ้าแก้ปัญหาโดยการลงโทษจะส่งผลทางลบทั้งสิ้น ซึ่งควรดำเนินการ ดังนี้

1. การตักเตือนด้วยวาจา คือ การเรียกผู้มีปัญหาเข้ามาพบเป็นการส่วนตัว เพื่ออธิบายปัญหาที่เกิดขึ้น โดยมุ่งที่จะโน้มน้าวให้เห็นด้วยกับการแก้ปัญหาอื่นๆ ผู้มีปัญหาก็ได้รับการตักเตือนให้คิดถึงความรับผิดชอบที่จะต้องปฏิบัติตามมาตรฐานขององค์กร เพื่อเป็นการให้โอกาสผู้มีปัญหาได้แก้ตัว และปรับปรุงตัวเสียก่อน

2. การตักเตือนด้วยการบันทึก ถ้าปัญหาเดิมยังคงอยู่ ผู้มีอำนาจเรียกเข้ามาพบเพื่อว่ากล่าวตักเตือนหลายครั้ง และควรมีหนังสือแจ้งไปยังผู้มีปัญหา เพื่อย้ำเตือนในสิ่งที่พูดตกลงกันได้ อรรถพร อุ้นจะนำ (2541) ได้สรุปว่า การเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนควรมีลักษณะ ดังนี้

1. การทำดีของนักเรียนเป็นไปเพราะคนเห็นดีเห็นงามที่ได้จากการกระทำความดีไม่ใช่เพราะอำนาจภายนอกมาบังคับให้กระทำดี การเชื่อฟัง และระเบียบเกิดขึ้นจากการเข้าใจเหตุผลของการกระทำตามระเบียบ ไม่ใช่กลัวอำนาจจากบุคคลอื่นที่ออกระเบียบนั้น จุดหมายปลายทางของวินัยโรงเรียน คือ ต้องการให้รู้จักควบคุมตนเอง

2. การออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตาม ได้พิจารณาอย่างรอบคอบแล้วว่า จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนประพฤติดี ไม่ใช่ออกมาเพื่อเหตุผลตัวของผู้มีอำนาจที่ออกคำสั่งนั้น

3. การปฏิบัติต่อหน้าผู้กระทำผิด ให้เป็นไปตามลักษณะพื้นฐานส่วนตัวของผู้กระทำความผิดเป็นราย ๆ ไป

4. กิจกรรมทั้งหลายของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน เป็นส่วนให้นักเรียนสร้างความสำเร็จไปในวิถีทางอันเป็นที่ยอมรับของสังคม

สมบุรณ์ สุขสำราญ (2541) สรุปว่า โรงเรียนในประเทศไทยปัจจุบันจะปลูกฝังให้นักเรียนเกิดคุณธรรมจริยธรรมไปพร้อมๆ กัน นักเรียนจะมีระเบียบวินัยในห้องเรียน โดยมีการฝึกตั้งแต่เยาว์วัย ประเทศญี่ปุ่นจะเชื่อมั่นในความสำเร็จไม่ได้อยู่ที่โชคชะตา แต่อยู่ที่ความขยันอดทน มีวินัย และทำงานอย่างเป็นขั้นตอนวิธีที่จะสนับสนุนหรือส่งเสริมให้เด็กรู้จักการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง หรือการช่วยสร้างความรับผิดชอบที่ดีให้แก่เด็ก เป็นสิ่งที่จำเป็นมากในการอบรมเด็กในสังคมยุคปัจจุบันซึ่งอาจทำได้หลายวิธีด้วยกัน ทั้งที่บ้าน และโรงเรียน คือ



1. พ่อแม่จะต้องสร้างสัมพันธภาพอันดีกับลูกของตน ไม่ควรบังคับขู่เข็ญให้เด็กทำตามกฎข้อบังคับที่วางเอาไว้ หรือปล่อยปละละเลยจนเกินไป การให้เด็กทำอะไรสักอย่างหนึ่งควรจะให้คำแนะนำ และชี้แจงแต่โดยดี เพื่อช่วยให้เด็กเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ให้ทำนั้นอย่างชัดเจน

2. พ่อแม่จะต้องยอมให้เด็กมีอิสระในการพัฒนาตนเอง ไม่ควรจะควบคุมเด็กอยู่ตลอดเวลา ควรให้ออกาสเด็กที่จะออกไปเล่น หรือสังคมกับเพื่อนๆ บ้าง เพื่อเขาจะได้รู้จักอยู่ร่วมกับเด็กคนอื่นๆ รู้จักการเป็นผู้ให้ผู้รับ ทั้งยังเป็นการส่งเสริมความอยากรู้อยากเห็นตามธรรมชาติของเด็กด้วย

3. จงพยายามศึกษาเด็กว่ามีความสามารถที่จะทำอะไรได้บ้าง และพยายามส่งเสริมให้เขาทำสิ่งต่างๆ ที่เขาสามารถทำได้

4. ไม่ควรมอบความรับผิดชอบให้แก่เด็กจนเกินกำลังของเด็ก ช่วย让孩子เรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่ควรกระทำ

5. ต้องรู้จักอธิบายคำถามต่างๆ ที่เด็กสนใจ และมีความเต็มใจที่จะอภิปรายปัญหาหรือรับฟังเหตุผลต่างๆ ของเด็ก และนำสิ่งต่างๆ เหล่านี้มาพิจารณาอีกครั้ง

6. จงมีความนับถือในตัวเด็ก อย่างบังคับเขามากจนเกินไป ควรปล่อยให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง เสียบ้าง

7. ควรยกย่องหรือให้คำชมเชยเด็กในโอกาสอันควร เพื่อเป็นการส่งเสริมกำลังใจและแสดงความพอใจต่อการกระทำของเด็ก

8. จงเป็นคนมีเหตุผล และสามารถแสดงเหตุผลต่างๆ ให้เด็กเกิดความเข้าใจก่อนที่จะให้เด็กเชื่อฟัง และกระทำตาม

9. จงเป็นคนคงเส้นคงวา อย่าแสดงอาการว่า วันนี้ดีพรุ่งนี้ร้าย หรือวันนี้สั่งให้ทำอย่างนี้ แต่พรุ่งนี้ให้ทำอีกอย่างหนึ่ง

10. อย่าทำการลงโทษเด็กเมื่อเวลาโกรธ

11. ควรยกบุคคลที่มีระเบียบวินัยดีมาให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง

12. การให้กฎเกณฑ์ต่างๆ จะต้องให้ในเวลาอันเหมาะสม

13. การทำโทษเมื่อเด็กกระทำผิด ควรจะเป็นการสั่งสอนไม่ควรทำอย่างดุร้ายรุนแรง

14. การทำโทษควรกระทำอย่างคงเส้นคงวา และทันทีทันใดเพื่อเด็กจะได้รู้ว่าทำไมเขาจึงถูกลงโทษ

15. ควรเข้าใจว่า ไม่มีใครในโลกนี้ที่สามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามกฎที่ตั้งขึ้นแต่ควรสอนให้รู้จักปรับตัวเข้ากับกฎเกณฑ์ และการใช้อำนาจเพื่อดำรงไว้เพื่อสุขภาพจิตอันสมบูรณ์พ่อแม่ผู้ใหญ่หรือครูที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูและสั่งสอนเด็ก ควรพยายามหาทางส่งเสริมให้เด็กรู้จักควบคุมตัวเอง รู้จักตัดสินใจด้วยตัวเองอย่างดีที่สุด ต้องไม่ลืมนำระเบียบวินัยเป็นส่วนช่วยเด็กให้เรียนรู้ในสิ่งที่จะทำให้ชีวิตเขาสมบูรณ์ในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม เด็กจะสะสมระเบียบวินัย และอุดมการณ์ทีละน้อยๆ จนเข้าใจความหมายได้ด้วยพลังความคิดที่เจริญงอกงามขึ้น อันจะทำให้เขาเป็นผู้ใหญ่ที่มีความสามารถ และช่วยตัวเองได้ในที่สุด

กล่าวโดยสรุป คือ แนวทางในการเสริมสร้างวินัยนักเรียนนั้น มีอยู่หลายแนวทางซึ่งแต่ละแนวทางนั้นล้วนแต่เป็นแนวทางที่ดี ผู้ใช้เองจะต้องพิจารณาเลือกใช้แนวทางที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงเพศ วัย สถานะ สถานการณ์ โดยเริ่มตั้งแต่การอบรม สั่งสอนให้รู้จักปฏิบัติตามกฎระเบียบ ทำตัวเป็น

แบบอย่างให้เด็กดู รวมทั้งการควบคุมความประพฤติด้วย นอกจากนี้กิจกรรมการเสริมสร้างวินัย บางครั้งครูเองจะต้องทำงานร่วมกับเด็ก โกลัซิด เอาใจใส่ดูแลอย่างสม่ำเสมอสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ปกครอง ตลอดจนประชาสัมพันธ์ให้เห็นความสำคัญของระเบียบวินัยซึ่งจะเป็นการช่วยให้เด็กพัฒนาวินัยในตนเองได้ต่อไป

### การสร้างวินัยในโรงเรียน

อรรถพร อุณจํานา (2541) ได้ศึกษาไว้ว่า วินัยในโรงเรียนควรมีลักษณะ ดังต่อไปนี้ คือ

1. ความดี ไม่ใช่เพราะอำนาจภายนอกคอยบังคับให้กระทำดี การเชื่อฟัง และระเบียบเกิดขึ้นจากการเข้าใจเหตุผลของการกระทำตามระเบียบ ไม่ใช่กลัวอำนาจของบุคคลอื่นที่ออกระเบียบนั้น จุดหมายปลายทางของวินัยในโรงเรียน คือ ต้องการให้รู้จักควบคุมตนเอง
2. การออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตาม ได้พิจารณาอย่างรอบคอบแล้วว่าเป็นส่วนช่วยให้นักเรียนประพฤติดี ไม่ใช่ออกมาเพื่อเหตุผลส่วนตัวของผู้มีอำนาจที่ออกคำสั่งนั้น
3. การปฏิบัติต่อหน้าผู้กระทำผิด เป็นไปตามลักษณะพื้นฐานส่วนตัวของผู้กระทำผิดเป็นราย ๆ ไป
4. กิจกรรมทั้งหลายของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน เป็นส่วนให้นักเรียนได้สร้างความสำเร็จ ไปในทางอันเป็นที่ยอมรับกันในสังคม

พุลสวัสดิ์ นาคเสน (2544) ให้ความหมายว่า วินัยในโรงเรียน หมายถึงการกระทำตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติคือนักเรียนที่ได้มองเห็นคุณค่าแล้วว่า การปฏิบัติตามกฎ ข้อบังคับที่โรงเรียนสร้างขึ้นไว้ และตนเองก็เห็นพ้องด้วยนั้นเป็นสิ่งที่จะดำรงไว้ด้วยความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาซึ่งความสุข และความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคม

### วิธีเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา

พุลสวัสดิ์ นาคเสน (2544) ศึกษาวิธีที่จะสนับสนุน หรือส่งเสริมให้เด็กรู้จักการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง หรือการช่วยสร้างความรับผิดชอบที่ดีให้แก่เด็ก เป็นสิ่งที่จำเป็นมากในการอบรมเด็กในสังคมปัจจุบันอาจทำได้หลายวิธีด้วยกัน ทั้งที่บ้านและโรงเรียน คือ

1. พ่อแม่จะต้องสร้างสัมพันธภาพอันดีกับลูกของตน ไม่ควรจะบังคับขู่เข็ญให้เด็กทำตามตามกฎบังคับที่วางไว้ หรือปล่อยปละละเลยเด็กจนเกินไป การให้เด็กทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ควรจะให้คำแนะนำ และชี้แจงแต่โดยดี เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจสิ่งที่ให้ทำนั้นอย่างแจ่มแจ้ง
2. พ่อแม่จะต้องทำให้เด็กมีอิสระในการพัฒนาตนเอง ไม่ควรจะควบคุมเด็กอยู่ตลอดเวลา ควรให้ออกไปเล่นหรือเข้าสังคมกับเพื่อน ๆ บ้าง เพื่อเขาจะได้รู้จักอยู่ร่วมกับเด็กอื่น ๆ รู้จักการเป็นผู้ให้และผู้รับ ทั้งยังเป็นส่งเสริมความอยากรู้อยากเห็นตามธรรมชาติของเด็กด้วย
3. จงพยายามศึกษาเด็กว่า มีความสามารถทำอะไรได้บ้าง และพยายามส่งเสริมให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ที่เขาสามารถทำได้ ไม่ควรมอบความรับผิดชอบให้แก่เด็กจนเกิดกำลังของเด็ก
4. ช่วย让孩子เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่ควรกระทำ
5. ต้องรู้จักอธิบายคำถามต่าง ๆ ที่เด็กสนใจ และมีความเต็มใจที่จะอภิปรายปัญหาหรือรับฟังเหตุผลต่าง ๆ ของเด็กแนะนำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มาพิจารณาอีกครั้ง
6. จงมีความนับถือในตัวเด็ก อย่าบังคับเขาจนเกินไป ควรปล่อยให้เด็กเป็นตัวของตัวเองบ้าง

7. ควรยกย่องหรือให้คำชมเชยเด็กในโอกาสอันควร เพื่อเป็นการส่งเสริมกำลังใจและแสดงความพอใจต่อการกระทำของเด็ก

8. จงเป็นคนมีเหตุผล และสามารถอธิบายเหตุผลต่าง ๆ ให้เด็กเกิดความเข้าใจก่อนที่จะให้เด็กเชื่อฟังและกระทำตาม

9. จงเป็นคนคงเส้นคงวา อย่าแสดงอาการวันดีพรุ่งนี้ร้าย หรือวันนี้สั่งให้ทำอย่างนี้แต่พรุ่งนี้ให้ทำอีกอย่างหนึ่ง

10. อย่าทำการลงโทษเด็กเมื่อเวลาโกรธ

11. ควรยกบุคคลที่มีระเบียบวินัยดีมาให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง

12. การให้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ จะต้องให้เวลาที่เหมาะสม

13. การทำโทษเด็กเมื่อทำผิด ควรจะเป็นการสั่งสอนไม่ควรทำอย่างดุร้ายรุนแรงหรือการทารุณต่าง ๆ หรือทำเป็นเวลานาน การทำโทษควรจะทำอย่างคงเส้นคงวา และทันทีทันใดเพื่อเด็กจะได้รู้ว่าทำไมเขาจึงถูกลงโทษ

14. ควรจะเข้าใจว่า ไม่มีใครในโลกนี้ที่จะสามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามกฎที่ตั้งขึ้น แต่ควรจะสอนให้รู้จักปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์และการใช้อำนาจ เพื่อดำรงไว้ซึ่งสุขภาพอันสมบูรณ์

15. พ่อแม่ ผู้ใหญ่ หรือครูที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดู และสั่งสอนเด็กควรพยายามหาทางส่งเสริมให้เด็กรู้จักควบคุมตัวเอง รู้จักตัดสินใจด้วยตัวเองอย่างดีที่สุด

#### 4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

##### 1. งานวิจัยในประเทศ

วรจักรษ์ กาศลุน (2549) ได้ศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนบ้านหม่อมโนนสว่าง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดอุดรธานี ก่อนการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า นักเรียนกลุ่มเป้าหมายขาดความตระหนักไม่รู้จักควบคุมพฤติกรรมตนเองหรือปฏิบัติตนให้ถูกต้องเกี่ยวกับวินัยในตนเอง ด้านความสะอาด ยังขาดการดูแลรักษาความสะอาดร่างกาย เสื้อผ้าขาดความรับผิดชอบในหน้าที่เวรทำความสะอาดห้องเรียนและบริเวณที่รับผิดชอบ กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าจึงได้ดำเนินการสร้างความตระหนัก ดูแล แนะนำช่วยเหลือและยกย่องให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนกลุ่มเป้าหมายรู้จักการควบคุมพฤติกรรมตนเองหรือปฏิบัติตนให้ถูกต้องเกี่ยวกับวินัยด้านการรักษาความสะอาด โดยจัดกิจกรรมการพัฒนาป้องกันและช่วยเหลือนักเรียนโดยการมอบหมายให้ครูเวรประจำวันทำหน้าที่รับส่งนักเรียนที่หน้าประตูโรงเรียน ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์เพื่อตรวจความสะอาดของเครื่องแต่งกายเวลากลับจากโรงเรียน โดยมอบหมายให้ครูประจำชั้นทำหน้าที่ติดตาม ดูแล ให้ความช่วยเหลือนักเรียนหน้าเสาธงและในช่วงโมฆะมุข ตั้งแต่วันจันทร์ถึงศุกร์ เพื่อตรวจความสะอาดร่างกาย และห้องเรียน และมอบหมายครูทำหน้าที่ติดตามดูแลให้ความช่วยเหลือนักเรียน โดยเน้นที่กลุ่มเป้าหมาย พร้อมกับให้คำชมเชย และให้กำลังใจนักเรียนที่ปรับพฤติกรรมดีขึ้น ทั้งยังมีกิจกรรมเยี่ยมชั้นเรียนโดยได้ดำเนินการ กำกับ ติดตามช่วยเหลือครูประจำชั้นและครูผู้สอนในการดำเนินกิจกรรมและมีกิจกรรมนักเรียนตัวอย่างเพื่อเป็นการยกย่องและมอบเกียรติบัตรทุกวันศุกร์ของแต่ละสัปดาห์ จากการศึกษาค้นคว้านักเรียน

กลุ่มเป้าหมายมีการปรับพฤติกรรมดีขึ้น โดยดูแลความสะอาดร่างกาย เสื้อผ้า ห้องเรียนและบริเวณที่รับผิดชอบ ได้สะอาดเรียบร้อยทุกวัน

แก้ว แก้วมงคล (2550) ได้ศึกษาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านห้วยเปลาวเจือก อำเภอโพธาราม จังหวัดหนองคาย ก่อนการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าทุกคนยังขาดความรู้ความเข้าใจ ขาดความตระหนักและไม่เห็นความสำคัญในการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของโรงเรียนยังไม่เป็นระบบ ขาดการนิเทศติดตามและประเมินผล อีกทั้งขาดการสรุปผลการดำเนินงาน ส่งผลให้นักเรียนขาดวินัยในตนเอง โดยเฉพาะด้านการรักษาความสะอาด การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โดยใช้ กลยุทธ์ในการศึกษาดูงาน และกลยุทธ์การนิเทศแบบมีส่วนร่วม พบว่า กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าทุกคนมีความรู้ความเข้าใจ มีความตระหนักและเห็นความสำคัญในการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน เพิ่มขึ้น และร่วมมือกันดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน ได้ครบทั้ง 6 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน 2) ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน 3) ได้กำหนดกิจกรรมในการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน จำนวน 3 กิจกรรม ได้แก่ (1) กิจกรรมพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม (2) กิจกรรมป้องกันและช่วยเหลือนักเรียน และ (3) กิจกรรมนักเรียนตัวอย่าง 4) ได้จัดกิจกรรมในการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน จำนวน 3 กิจกรรม ในเวลาที่กำหนด 5) ได้นิเทศติดตามและประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง และ (6) ได้ดำเนินการประเมินและสรุปผลการดำเนินงาน ส่งผลให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังนี้ 1) ด้านการรักษาความสะอาด นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 23 คน มีการปรับพฤติกรรมโดยดูแลความสะอาดร่างกาย เสื้อผ้า ห้องเรียน และบริเวณที่รับผิดชอบได้สะอาดเรียบร้อยทุกวัน

ณัฐพล นาราชภูร์ (2550) ได้ศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านกุดแคนโนนมันปลา กิ่งอำเภอเฝ้าไร่ จังหวัดหนองคาย พบว่ากลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าทุกคนยังขาดความรู้ความเข้าใจ ขาดความตระหนักและไม่เห็นความสำคัญในการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของโรงเรียนยังไม่เป็นระบบ การกำหนดนโยบายของโรงเรียนไม่ชัดเจน การดำเนินกิจกรรมในการพัฒนา ไม่ครอบคลุมและขาดการมีส่วนร่วมของครูทุกคน ผู้บริหารสถานศึกษาและผู้เกี่ยวข้องขาดการนิเทศติดตามและประเมินผล อีกทั้งขาดการสรุปผลการดำเนินงาน ส่งผลให้นักเรียนขาดวินัยในตนเอง โดยเฉพาะด้านกิริยามารยาท ด้านการรักษาความสะอาดร่างกาย กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้า จึงได้พัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์ในการประชุมเชิงปฏิบัติการ และการนิเทศแบบมีส่วนร่วม พบว่ากลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าทุกคนมีความรู้ความเข้าใจ มีความตระหนักและเห็นความสำคัญในการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนเพิ่มขึ้น และได้ร่วมมือกันดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน 1) ได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน ดังนี้ “เร่งเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน ด้านกิริยามารยาท ด้านการรักษาความสะอาดร่างกาย 2) ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านกุดแคนโนน

มันปลา) ได้กำหนดกิจกรรมในการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนจำนวน 3 กิจกรรม ได้แก่ (1) กิจกรรมโฮมรูม (2) กิจกรรมการรักษาความสะอาดร่างกาย ได้จัดกิจกรรมในการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน จำนวน 3 กิจกรรม ได้นิเทศติดตามและประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง และ 6) ได้ดำเนินการประเมินและสรุปผลการดำเนินงาน บุคลากรมีความตั้งใจและเสียสละในการปฏิบัติงานส่งผลให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม 1) ด้านกิริยามารยาทมีการปรับพฤติกรรม โดยใช้คำพูดที่เหมาะสมในโอกาสต่างๆ 2) ด้านการรักษาความสะอาดร่างกาย มีการปรับพฤติกรรม โดยดูแลผม เล็บ แขน ขา และฟันได้สะอาดดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้กลยุทธ์การนิเทศแบบมีส่วนร่วม และใช้กิจกรรมในการพัฒนา (1) กิจกรรมโฮมรูม (2) กิจกรรมการรักษาความสะอาดร่างกาย

ปรีชา หลีกคำพันธ์ (2550) ได้ศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนบ้านท่าคำรวม อำเภอโซ่พิสัย จังหวัดหนองคาย ก่อนการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า กลุ่มผู้ศึกษาค้นคว้าทุกคนยังขาดความรู้ความเข้าใจ ขาดความตระหนักและไม่เห็นความสำคัญในการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของโรงเรียนยังไม่เป็นระบบ การกำหนดนโยบายของโรงเรียนไม่ชัดเจน การดำเนินกิจกรรมในการพัฒนาไม่ครอบคลุมและครูทุกคนไม่มีส่วนร่วมในขั้นตอนการดำเนินงาน ผู้บริหารสถานศึกษาและผู้เกี่ยวข้องขาดการนิเทศติดตามและประเมินผล อีกทั้งขาดการสรุปผลการดำเนินงาน ส่งผลให้นักเรียนขาดวินัยในตนเองโดยเฉพาะ ด้านการรักษาความสะอาดเพิ่มขึ้นกลุ่มผู้ศึกษาค้นคว้า จึงได้พัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์ การศึกษาดูงาน และการนิเทศแบบมีส่วนร่วม หลังการศึกษาดูงานพบว่า กลุ่มผู้ศึกษาค้นคว้าทุกคนมีความรู้ความเข้าใจ มีความตระหนักและเห็นความสำคัญในการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนเพิ่มขึ้น และหลังการนิเทศแบบมีส่วนร่วม พบว่า กลุ่มผู้ศึกษาค้นคว้าทุกคนได้ร่วมมือกันดำเนินงาน ดังนี้ 1) ได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน ดังนี้ “เสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน ด้านการรักษาความสะอาด ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนได้กำหนดกิจกรรมในการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โดยใช้ พัฒนานักเรียนกลุ่มปกติและกลุ่มเป้าหมายร่วมกัน คือ (1) กิจกรรมพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม (2) กิจกรรมดูแลช่วยเหลือนักเรียน (3) กิจกรรมนักเรียนตัวอย่าง ได้จัดกิจกรรมในการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน ในเวลาที่กำหนด คณะครูมีความตั้งใจ เสียสละในการปฏิบัติหน้าที่เป็นอย่างดี มีการนิเทศ ติดตาม ประเมินผลการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนได้อย่างต่อเนื่อง และได้ดำเนินการประเมินและสรุปผลการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนกลุ่มปกติมีวินัยในตนเอง ดีขึ้นกว่าเดิมส่วนนักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดีขึ้น ด้านการรักษาความสะอาด นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 36 คน มีการปรับพฤติกรรมโดยดูแลความสะอาดร่างกาย เสื้อผ้า ห้องเรียนและบริเวณที่รับผิดชอบ ได้สะอาดเรียบร้อยทุกวัน

สมบูรณ์ นครชัย (2550) ผลการศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านหนองเหล็กธาตุน้อย อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ สรุปผลได้ ดังนี้ 1. ก่อนการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า สภาพ

ปัจจุบันปัญหาของนักเรียน มีพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน ที่ยังไม่เหมาะสม 3 ด้าน คือ ด้านความสะอาด ด้านการเข้าแถว และด้านการแสดงความเคารพ โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างก่อนการพัฒนาของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด 48 คน ที่ร่างกายไม่ค่อยสะอาด เครื่องแต่งกายไม่สะอาด ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย การทำความสะอาดห้องเรียน และบริเวณที่มอบหมายยังขาดการเอาใจใส่ ทั้งขยะไม่ถูกที่ การเข้าแถวเคารพธงชาติไม่เป็นระเบียบ ไม่ตรง ไม่เรียงลำดับสูง ต่ำ สันทนกันในขณะที่เข้าแถว เดินแถวเข้าห้องเรียนไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย เดินแตกแถว และเดินแซงแถว การเดินแถวมาจากบ้านและกลับจากโรงเรียน เมื่อพ้นเขตรั้วโรงเรียนแถวจะไม่เป็นระเบียบ จะแตกแถว เวลาเดินมาไม่พร้อมกัน การเข้าแถวรับประทานอาหารและซื้อของไม่เรียงตามลำดับก่อน-หลัง การแสดงความเคารพไม่ถูกระเบียบ ครูละเอียดต่อหน้าที่ ทำให้นักเรียนขาดวินัย เกิดผลในทางลบต่อโรงเรียนเสมอมา ผลการดำเนินการพัฒนานักเรียนกลุ่มเป้าหมายได้รับการพัฒนาแล้วมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมากขึ้น คือ ด้านความสะอาดนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย มีการพัฒนาบรรลุเป้าหมาย ด้านการเข้าแถวนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย มีการพัฒนาบรรลุเป้าหมาย และด้านการแสดงความเคารพนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย มีการพัฒนาบรรลุเป้าหมาย

สุเมธ ศรีสุระ (2550) ได้ศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนโรงเรียนประชาบำรุง กิ่งอำเภอเฝ้าไร่ จังหวัดหนองคาย ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้ศึกษาค้นคว้าทุกคนยังขาดความรู้ความเข้าใจ ขาดความตระหนักและไม่เห็นความสำคัญ การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยตนเองของโรงเรียนยังไม่เป็นระบบการกำหนดนโยบายของโรงเรียนไม่ชัดเจน การดำเนินกิจกรรมไม่ชัดเจน การดำเนินกิจกรรมไม่ครอบคลุม ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องขาดการนิเทศและติดตามและประเมินผล อีกทั้งขาดการสรุปผลการดำเนินงาน ส่งผลให้นักเรียนขาดวินัยในตนเองโดยเฉพาะด้านการรักษาความสะอาดเพิ่มขึ้น ผู้ศึกษาค้นคว้าได้พัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์ การประชุมปฏิบัติการและการนิเทศแบบมีส่วนร่วม โดยดำเนินการดังนี้ 1. กำหนดนโยบายในการพัฒนางานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน เร่งเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนในด้านการรักษาความสะอาด 2. แต่งตั้งคณะกรรมการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน 3. กำหนดกิจกรรมในการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน จำนวน 3 กิจกรรม ดังนี้ 1. กิจกรรมโฮมรูม 2. กิจกรรมอบรมคุณธรรม จริยธรรม และ 3. กิจกรรมนักเรียนต้นแบบ และผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องได้ให้การนิเทศ ติดตามการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง และมีการประเมินผลการจัดกิจกรรม ผลการศึกษาการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนด้านความสะอาด นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีการปรับพฤติกรรมโดยดูแลความสะอาดห้องเรียน อาคารเรียน และบริเวณโรงเรียนเป็นที่น่าพอใจ

ทินกร นาสว่าง (2551) ได้ศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนบ้านเทื่อมอำเภอบ้านฝาง จังหวัดอุดรธานี สรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้ ก่อนการพัฒนา การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนยังไม่เป็นระบบและขาดความต่อเนื่อง บุคลากรขาดการมีส่วนร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมพัฒนา ส่งผลให้นักเรียนขาดวินัยด้านการรักษาความสะอาด จำนวน 16 คน ได้ดำเนินการพัฒนาในวงรอบที่ 1 โดยใช้กลยุทธ์ การประชุมระดมสมอง และการปฏิบัติตามขั้นตอน การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า 1) ที่ประชุมได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โดยเร่งเสริมสร้างวินัยใน

ตนเองของนักเรียนด้านการรักษาความสะอาด มีการประชุมได้แต่งตั้งคณะกรรมการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน ในการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน 4 กิจกรรม โดยใช้พัฒนานักเรียนกลุ่มปกติและนักเรียนกลุ่มเป้าหมายร่วมกัน คือ (1) กิจกรรมค่ายธรรมฝึกวินัย(2) กิจกรรมดูแลช่วยเหลือนักเรียน(3) กิจกรรมเยี่ยมบ้าน (4) กิจกรรมยกย่องนักเรียนตัวอย่าง 4) ดำเนินกิจกรรมในการพัฒนานักเรียนครบทุกกิจกรรมในเวลาที่กำหนด 5) ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องในการนิเทศ กำกับ ติดตามการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง และ 6) ประเมิน และสรุปผลการดำเนินงาน ส่งผลให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย มีการปรับพฤติกรรม การมีวินัยในตนเองดีขึ้นทั้ง 3 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านการรักษาความสะอาด นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 16 คน มีการปรับพฤติกรรม โดยดูแลความสะอาดร่างกาย เสื้อผ้า ห้องเรียน และบริเวณที่รับผิดชอบได้สะอาดเรียบร้อยทุกวัน

วิภาวี วิชัยวงศ์ (2551) ศึกษาค้นคว้าการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบต่อของนักเรียน โรงเรียนหัวหินวัฒนาลัย อำเภอห้วยเม็ก จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษา ค้นคว้า พบว่าเมื่อดำเนินการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบต่อ ทั้ง 2 วงรอบแล้ว โดยในวงรอบที่ 2 เพิ่มกลยุทธ์ในการดำเนินงาน การรายงานถึงชุมชน ในการประกาศรายชื่อนักเรียนที่มาสาย และหนีเรียนปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทั้ง 60 คน มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการแต่งกาย ด้านการตรงต่อเวลาด้านการรักษาความสะอาดบริเวณที่รับผิดชอบ โดยนักเรียนกลุ่มเป้าหมายทั้งหมดมีการปรับปรุงพัฒนาดตนเองตลอดระยะเวลาของการดำเนินการ นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมเป็นอย่างดี การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนก็ต้องมีความเข้าใจปัญหาของนักเรียนที่แท้จริงรวมทั้งความจำเป็น บางอย่างของแต่ละบุคคลและครอบครัว ซึ่งจะช่วยให้การพัฒนาและเสริมสร้างวินัยนักเรียนของโรงเรียนประสบความสำเร็จได้

สุภาพร ขันเนียม (2551) ได้ศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำขุ่นโนนผางาม อำเภอน้ำโสม จังหวัดอุดรธานี สรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ ดังนี้ ผลการศึกษาสภาพปัญหาก่อนการพัฒนา พบว่า การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนยังไม่เป็นระบบ ขาดการนิเทศ ติดตามและประเมินผล อีกทั้งขาดการสรุปผลการดำเนินงาน ครูยังขาดความรู้ความเข้าใจ ขาดความตระหนักและไม่เห็นความสำคัญในการดำเนินงาน ส่งผลให้นักเรียนขาดวินัยในตนเองด้านการรักษาความสะอาดร่างกายและเสื้อผ้า ผลการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์ในการศึกษาดูงาน การประชุมเชิงปฏิบัติการ และการปฏิบัติ พบว่า กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าทุกคนมีความรู้ความเข้าใจ มีความตระหนักและเห็นความสำคัญในการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน เพิ่มขึ้น และสามารถดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนทั้ง 6 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโดยเร่งเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน ด้านการรักษาความสะอาดร่างกายและเสื้อผ้า 2) การแต่งตั้งคณะกรรมการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านน้ำขุ่นโนนผางาม 3) การกำหนดกิจกรรมในการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน จำนวน 4 กิจกรรม ได้แก่ (1) กิจกรรมอบรมคุณธรรมจริยธรรม (2) กิจกรรมเฝ้าระวังนักเรียน (3) กิจกรรมนักเรียนต้นแบบ และ (4) กิจกรรมเยี่ยมบ้านนักเรียน 4) การจัดกิจกรรมในการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน จำนวน 4 กิจกรรม 5) การนิเทศติดตามและประเมินผลการ

ดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง และ 6) การดำเนินการประเมินและสรุปผลการดำเนินงาน ส่งผลให้ นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดีขึ้น

สุรางคนางค์ ปัญสังกา (2551) ได้ศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนเทศบาล 7รถไฟสงเคราะห์ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี สรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ ดังนี้ ก่อนการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า การจัดกิจกรรมพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนยังไม่สอดคล้องกับปัญหา ครูส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมพัฒนาวินัยของนักเรียน จึงส่งผลให้นักเรียนขาดวินัย ด้านความสะอาด ด้านตรงต่อเวลาและความสะอาด จึงได้พัฒนาการดำเนินการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนในวงรอบที่ 1 โดยใช้กลยุทธ์การประชุมและการปฏิบัติ ตามขั้นตอนการพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียน จำนวน 6 ขั้นตอนได้แก่ 1) กำหนดเป็นนโยบายของโรงเรียน 2) แต่งตั้งคณะกรรมการในการพัฒนา 3) กำหนดกิจกรรมในการพัฒนา 4) ดำเนินการตามกิจกรรมที่กำหนด 5) นิเทศติดตามประเมินผลระหว่างดำเนินการ 6) ประเมินสรุปผลการดำเนินงาน พบว่า กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าทุกคนมีความรู้ ความเข้าใจ มีความตระหนักและเห็นความสำคัญในการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนเพิ่มขึ้น และได้ร่วมมือกันดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน

## 2. งานวิจัยต่างประเทศ

เบสท์ (2001) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนสมมุติฐานการศึกษาครั้งนี้คือการปรากฏตัวผู้ใหญ่อคนหนึ่งในระดับเรียนในระหว่างการสอน จะลดจำนวนการมีปฏิสัมพันธ์ทางวินัยระหว่างครูกับนักเรียนลง วิธีการศึกษาใช้รูปแบบเชิงกึ่งทดลองที่ใช้เวลากลุ่มตัวอย่างเท่ากันทั้ง 2 กลุ่มในการออกแบบครั้งนี้ กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมี 5 กลุ่ม เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในรัฐจอร์เจีย การสังเกตวินัยนักเรียนครั้งนี้รวมทั้งสิ้นกระทำ 600 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญอย่างยิ่งระหว่างจำนวนเฉลี่ยของปฏิสัมพันธ์ทางวินัยระหว่างครูกับนักเรียนเมื่อมีกับเมื่อไม่มีผู้ใหญ่คนหนึ่งมาปรากฏตัวในห้องเรียนในระหว่างการสอนปฏิสัมพันธ์ทางวินัยระหว่างครูกับนักเรียน ที่มีจำนวนน้อยครั้งที่สุดเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขที่มีการปรากฏตัวของผู้ใหญ่หลาย ๆ เงื่อนไข สมมุติฐานที่เป็นโทษซึ่งปรากฏตัวของผู้ใหญ่ในห้องเรียนระหว่างการสอน จะไม่มีผลต่อจำนวนการมีปฏิสัมพันธ์ทางวินัยนั้นถูกปฏิเสธสมมุติฐานที่กล่าวว่าการปรากฏตัวของผู้ใหญ่ในห้องเรียนระหว่างการสอนจะมีผลต่อจำนวนการมีปฏิสัมพันธ์ทางวินัยนั้นเป็นที่ยอมรับได้ผลการศึกษาครั้งนี้เสนอแนะว่าโรงเรียนที่นำผู้ใหญ่เข้ามาในห้องเรียนในระหว่างการสอนอาจจะเห็นเป็นปัญหาทางวินัยน้อยลงได้

เพค (2001) ได้ศึกษาการสำรวจวิธีการแทรกแซงที่ครูระดับชั้นประถมศึกษาใช้กับภาระงานด้านพฤติกรรมในห้องเรียน โดยถามครูว่าครูส่งเสริมนักเรียนให้ประพฤติตนอย่างเหมาะสมอย่างไร ทั้งด้านการปฏิบัติเพื่อการเปลี่ยนแปลง และด้านการปฏิบัติเพื่อแสดงปฏิกิริยา ในการศึกษาเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์ตัวต่อตัวกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 6 คน และครูประจำชั้นจำนวน 5 คน การเก็บรวบรวมข้อมูลจากบันทึกและการสัมภาษณ์ที่บันทึกเทปไว้ซึ่งนำมาตรวจสอบหาแบบแผน แนวความคิด และความสัมพันธ์กับวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยจากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องที่ใช้เป็นกรอบนั้น เพื่อให้ช่วยตีความข้อมูลผลที่เกิดจากข้อมูลพบแนวคิดหลายประการ คือ บรรยากาศโรงเรียน การจัดห้องเรียน การเน้นพฤติกรรมที่ผิด ๆ ของนักเรียน ปัญหา



พฤติกรรมเชิงประวัติ วินัยนักเรียน บทบาทของผู้ปกครองมาตรการการปฏิบัติเพื่อการเปลี่ยนแปลงวิธีการแทรกแซง และบุคลิกศึกษา ผลจากการสัมภาษณ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดสร้างสรรค์มาก และมีภาระผูกพันกับมาตรฐานที่ออกแบบไว้ส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสม และไม่ส่งเสริมพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม บุคลิกศึกษาอาจจะเป็นมาตรการสำหรับการปฏิบัติเพื่อการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดที่ระบุได้จากข้อมูล ควรให้ความสนใจในแนวคิดนี้ให้มากขึ้น และควรจัดรวมเข้าใจในหลักสูตรด้วย

แอนโทนี่ (2002) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมลักษณะบุคคลศึกษาที่มีต่อนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนขนาดเล็กในชนบทโรงเรียนหนึ่ง เพื่อวิเคราะห์การประมาณค่าและความเข้าใจของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะบุคคลที่ระบุไว้ตามที่เสนอในโปรแกรมนี้ และเพื่อวัดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในระหว่างการดำเนินโปรแกรมนี้วิธีการศึกษาใช้การออกแบบพหุวิธี คือ ใช้เครื่องมือที่แตกต่างกันทางภาษาเพื่อสำรวจความเข้าใจและการประมาณค่าเกี่ยวกับลักษณะของบุคคลที่ได้รับระบุไว้ ข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากรายงานการละเมิดวินัยโรงเรียนได้นำมาใช้วัดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม ผลการศึกษาพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในกลุ่มทดลองเกี่ยวกับความเข้าใจ และการประมาณค่าของนักเรียนในด้านลักษณะของบุคคลตามที่ระบุไว้ ไม่มีการวัดความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในด้านการละเมิดวินัยหรือข้อมูลทางพฤติกรรม

บัลเดอร์สัน (2004) ได้ศึกษาปัญหาพฤติกรรมด้านความรุนแรงและพฤติกรรมก้าวร้าวในกลุ่มเด็กวัยรุ่น และเยาวชนมีอัตราสูงมาก ในการวิจัยครั้งนี้จึงทดลองสร้างรูปแบบซึ่งส่งเสริมด้านการศึกษาที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองขึ้นมา เพื่อลดพฤติกรรมในด้านการละเลยหน้าที่ และพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนขณะที่อยู่ในโรงเรียน โดยออกแบบให้มีการวิเคราะห์พฤติกรรมของกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองแบบ ABAD, ACAD, ADA ซึ่งเป็นนักเรียนในชั้นเรียนวิชาพลศึกษา ระดับประถมศึกษาจำนวน 4 ห้อง และใช้เครื่องมือในการประเมินผลหลายวิธี เช่น การนับจำนวนครั้งที่พฤติกรรมเหล่านั้นปรากฏให้เห็น ค่าเฉลี่ย ร้อยละของจำนวนชั่วโมงเรียน เปรียบเทียบกับวิธีการบริหารชั้นเรียนของครู ลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียน นักเรียนที่ถูกรังแกและนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมด้านการเข้าสังคมในทางบวก รวมทั้งความขัดแย้งระหว่างนักเรียน และพฤติกรรมด้านการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างนักเรียนผลการวิจัยพบว่า กลุ่มของนักเรียนที่ทดลองใช้รูปแบบซึ่งส่งเสริมด้านการศึกษาที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง เป็นกลุ่มที่แสดงผลสัมฤทธิ์ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดังกล่าวมาทั้งหมดไปในทิศทางที่ปรารถนา แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือพบว่า ยังมีผลกระทบต่อนักเรียนที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ข้อเสนอแนะจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ เนื่องจากในการศึกษาครั้งนี้ใช้ระยะเวลาเพียงสั้น ๆ ดังนั้น ในการศึกษาวิจัยที่จะมีขึ้นในอนาคตจึงควรใช้ระยะเวลาให้นานขึ้นและควรทำการสำรวจผลกระทบของการใช้นักเรียนเป็นกลุ่มทดลองซึ่งมาจากชั้นเรียนวิชาพลศึกษาในด้านของความต้องการให้มีการจัดการเรียนการสอน ทักษะทางด้านการเข้าสังคมในชั้นเรียนเหล่านั้นเป็นการเพิ่มเติมด้วย

มิลเลอร์ (2005) ได้ศึกษาการประเมินค่าของโปรแกรมการศึกษาวิธีการเลือกเกี่ยวกับการฝึกฝนภายหลังของการทำให้เกิดผลในปีแรกๆของโรงเรียนทั่วรัฐแท็กซัสจำเป็นที่จะต้องแก้ปัญหาเพื่อให้ตรงตามเงื่อนไขความต้องการของวุฒิสภาปี 1995 จำนวน 37 บท ซึ่งทางเขตได้ให้โปรแกรม

ทดลองเกี่ยวกับการศึกษาแก่นักเรียนที่มีปัญหาเรื้อรังด้านพฤติกรรมการศึกษาการวิจัยที่ถูกพัฒนาในเขตโรงเรียนของรัฐเท็กซัส เขตบ้านนอกเป็นส่วนใหญ่ซึ่งโรงเรียนทางตอนใต้ของรัฐเท็กซัสกำลังนำโปรแกรมนี้มาใช้โปรแกรมการศึกษาวิธีการเลือกเกี่ยวกับการฝึกฝนนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนฝึกฝนตนเองให้เรียนรู้ด้านสิ่งแวดล้อม มากไปกว่านั้นยังฝึกฝนนิสัยของนักเรียนพวกที่ชอบทำลาย และรวมทั้งการปรับปรุงทางด้านวิชาการและเชิงพฤติกรรมรวมไปถึงทางสังคมการศึกษาการวิจัยคำอธิบายของโปรแกรมการศึกษานี้วิธีการเลือกเกี่ยวกับการฝึกฝนและกลยุทธ์นั้นที่นำไปสู่การลดจำนวนนักเรียนที่เป็นปัญหา ภายหลังจากการร่วมโปรแกรมอย่างสมบูรณ์การศึกษาถูกอธิบายอย่างละเอียดจากการรับรู้ของประชากร 4 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียน ผู้ปกครอง แคมปัส และผู้อำนวยการ ซึ่งโปรแกรมนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการลดจำนวนนักเรียนที่เป็นปัญหาภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมอย่างสมบูรณ์ ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลรวมทั้งบทวิจารณ์ของเอกสารเก่า การบันทึกนักเรียนที่ผ่านการอบรม และแบบสอบถามการสำรวจจากกลุ่มคน การวิเคราะห์ของข้อมูล การให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อนักการศึกษาทั่วสหรัฐอเมริกาเพื่อดำเนินการโปรแกรมที่ถูกสร้างโครงสร้างเพื่อให้นักเรียนที่ทำลายให้มีจำนวนลดลง ภายหลังจากร่วมด้วยในโปรแกรมที่เหมือนกันออกแบบเพื่อตรงตามเงื่อนไขความจำเป็นของท้องถิ่น

บอลด์เตอร์สัน (2007) ได้ศึกษาการศึกษาผลกระทบของการใช้รูปแบบซึ่งส่งเสริมด้านการมีความรับผิดชอบต่อตนเองที่มีพฤติกรรมในด้านการเล่นหน้าที่และพฤติกรรมด้านการเข้าสังคมในทางบวกของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนในกลุ่มอำเภอเมือง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มของนักเรียนที่ทดลองใช้รูปแบบซึ่งส่งเสริมด้านการมีความรับผิดชอบต่อตนเอง เป็นกลุ่มที่แสดงผลสัมฤทธิ์ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดังกล่าวมาทั้งหมดไปในทิศทางที่ปรารถนา แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ พบว่า ยังมีผลกระทบต่อพฤติกรรมที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เช่น พฤติกรรมด้านการเข้าสังคมในทางบวกและพฤติกรรมด้านการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างนักเรียนนั่นเอง

### บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

#### 1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ อาจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 9 คณะ ที่ปฏิบัติงานในปี 2555 จำนวน 555 คน (ข้อมูลจากกองบริหารงานบุคคลและสำนักงานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประจำปี 2555)

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัย ได้แก่ อาจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 9 คณะ ที่ปฏิบัติงานในปี 2555 จำนวน 230 คน ได้มาจากตารางกำหนดขนาดตัวอย่างตาราง Krejcie&Morgan สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 3-1

ตารางที่ 3-1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแต่ละคณะ

คณะ	อาจารย์ (คน)	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	49	20
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	72	29
คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	22	9
คณะบริหารธุรกิจ	95	39
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	61	25
คณะวิศวกรรมศาสตร์	115	47
คณะศิลปศาสตร์	86	36
คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	38	17
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	17	8
รวม	555	230

## 2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ สังกัดอยู่ในคณะ วุฒิกการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน ลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Checklist)

ส่วนที่ 2 แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่

- |   |             |
|---|-------------|
| 1. ด้านการแต่งกาย                                 | จำนวน 6 ข้อ |
| 2. ด้านการตรงต่อเวลา                              | จำนวน 7 ข้อ |
| 3. ด้านความสะอาด                                  | จำนวน 6 ข้อ |
| 4. ด้านการแสดงความเคารพ                           | จำนวน 6 ข้อ |
| 5. ด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของมทร.พระนคร | จำนวน 6 ข้อ |

เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถาม มีดังนี้

- |   |         |   |
|---|---------|---|
| 5 | หมายถึง | ควรมีการพัฒนาวิสัยอยู่ในระดับมากที่สุด  |
| 4 | หมายถึง | ควรมีการพัฒนาวิสัยอยู่ในระดับมาก        |
| 3 | หมายถึง | ควรมีการพัฒนาวิสัยอยู่ในระดับปานกลาง    |
| 2 | หมายถึง | ควรมีการพัฒนาวิสัยอยู่ในระดับน้อย       |
| 1 | หมายถึง | ควรมีการพัฒนาวิสัยอยู่ในระดับน้อยที่สุด |

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ ลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open - Ended Questionnaire)

## 3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ผลงานวิจัย แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ การส่งเสริมวิจัย
2. ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างแบบสอบถามจากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
3. ดำเนินการสร้างแบบสอบถามตามขอบเขตเนื้อหาที่กำหนด
4. นำแบบสอบถามฉบับร่างให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และนำไปหาค่าความสอดคล้องของความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม แล้วนำผลการพิจารณาไปทำการวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักของเนื้อหา โดยการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

- + 1 ถ้ามั่นใจว่ามีความสอดคล้องกับรูปแบบและการประเมินโครงการ
- 0 ถ้าไม่มั่นใจว่ามีความสอดคล้องกับรูปแบบและการประเมินโครงการ
- 1 ถ้ามั่นใจว่าไม่มีความสอดคล้องกับรูปแบบและการประเมินโครงการ

5. คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 – 1.00 เป็นข้อคำถามที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ข้อคำถามแต่ละข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักของเนื้อหาเท่ากับ 0.67 – 1.00

6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์แล้ว นำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

#### 4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ขออนุญาตราชการจากคณะต้นสังกัด เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยออกติดตามเก็บรวบรวมแบบสอบถาม
3. รวบรวมแบบสอบถามที่รับคืนมาดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยต่อไป

#### 5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของอาจารย์ นำมาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage) ของแต่ละหัวข้อ แล้วนำเสนอในรูปแบบคำบรรยาย

2. ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาวิษยศึกษาศาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร นำมาวิเคราะห์โดยใช้การหาค่าเฉลี่ย ( $\bar{x}$ ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ( $S.D.$ ) จำแนกแต่ละด้าน แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบพาเรโตไดอะแกรม (Pareto Diagram) ประกอบคำบรรยายและในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

เกณฑ์ในการจัดระดับความคิดเห็นการศึกษาแนวทางการพัฒนาวิษยศึกษาศาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในแต่ละด้านแปลผลค่าเฉลี่ยตามแนวของเบสท์ (Best , 1970) ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการพัฒนาวิษยศึกษาศาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีจัดกลุ่มของข้อเสนอแนะ นำเสนอด้วยการบรรยายเรียงจากกลุ่มข้อเสนอแนะที่มีความถี่จากมากไปหาน้อย

## 6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

### 1. สถิติพื้นฐานที่ใช้

#### 1.1 ร้อยละ (Percentage)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	$P$	แทน	ร้อยละ
	$f$	แทน	ความถี่
	$N$	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

#### 1.2 ค่าร้อยละ (Mean) ( $\bar{x}$ ) ของคะแนน มีสูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	$N$	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

#### 1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) มีสูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด,

2545)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	$S.D.$	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$x$	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$N$	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	$\sum$	แทน	ผลรวม

สำหรับการวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักของเนื้อหา ใช้สูตร โรวินลลีและแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton, 1978) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	$IOC$	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับประเด็นหลักของเนื้อหา
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนน
	$N$	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ



## บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครนี้ สามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

### 1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4-1 – ตารางที่ 4-4

**ตารางที่ 4-1** จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	ผู้ตอบแบบสอบถาม	
	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	108	46.96
หญิง	122	53.04
<b>รวม</b>	<b>230</b>	<b>100.00</b>

**ตารางที่ 4-2** จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามคณะที่สังกัด

คณะที่สังกัด	ผู้ตอบแบบสอบถาม	
	จำนวน	ร้อยละ
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	20	8.70
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	29	12.61
คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	9	3.91
คณะบริหารธุรกิจ	39	16.96
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	25	10.87
คณะวิศวกรรมศาสตร์	47	20.43
คณะศิลปศาสตร์	36	15.65
คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	17	7.39
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	8	3.48
<b>รวม</b>	<b>230</b>	<b>100.00</b>



ตารางที่ 4-3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวุฒิการศึกษา

วุฒิการศึกษา	ผู้ตอบแบบสอบถาม	
	จำนวน	ร้อยละ
ระดับปริญญาตรี	53	23.04
ระดับปริญญาโท	162	70.43
ระดับปริญญาเอก	15	6.52
รวม	230	100.00

ตารางที่ 4-4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

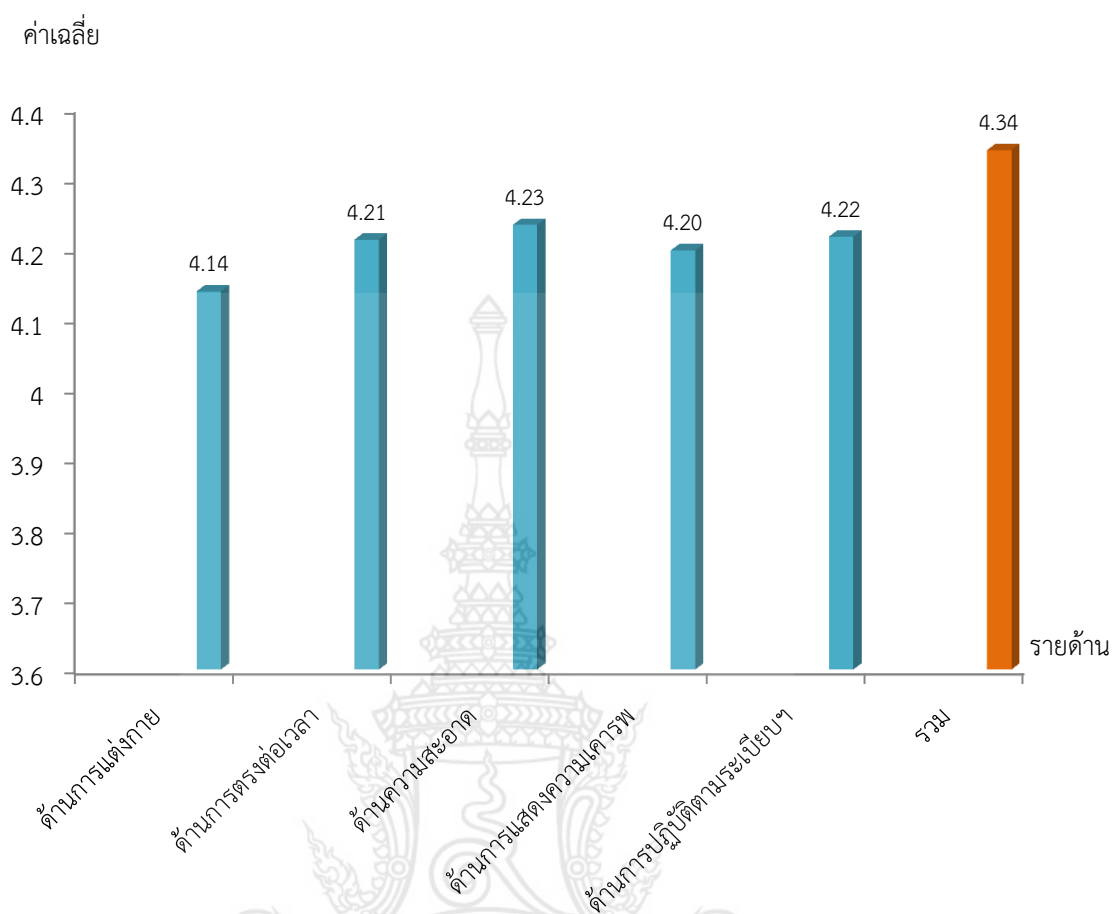
ประสบการณ์การทำงาน	ผู้ตอบแบบสอบถาม	
	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10 ปี	60	26.09
11 – 15 ปี	19	8.26
16 – 20 ปี	45	19.57
21 – 25 ปี	23	10.00
25 ปีขึ้นไป	83	36.09
รวม	230	100.00

จากตารางที่ 4-1 – ตารางที่ 4-4 พบว่า สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 53.04 สังกัดอยู่ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 20.43 จบการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 70.43 และมีประสบการณ์ในการสอนอยู่ระหว่าง 25 ปีขึ้นไป จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 36.09

## 2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล-พระนคร

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านการตรงต่อเวลา ด้านความสะอาด ด้านการแสดงความเคารพ และด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของ มทร.พระนคร ดังภาพที่ 4-1



ภาพที่ 4-1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครทั้ง 4 ด้าน

จากภาพที่ 4-1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครทั้ง 4 ด้านตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ พบว่า โดยภาพรวมควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาในทุกด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ( $\bar{x} = 4.34, S.D. = 0.84$ ) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามากที่สุด คือ ด้านความสะอาด มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.23, S.D. = 0.81$  รองลงมา คือ ด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของ มทร.พระนคร มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.22, S.D. = 0.81$  และด้านที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาต่ำที่สุด คือ ด้านการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.14, S.D. = 0.81$

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านการตรงต่อเวลา ด้านความสะอาด ด้านการแสดงความเคารพ และด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของ มทร.พระนคร สามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

ตารางที่ 4-5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการแต่งกาย

ข้อ	รายละเอียด	$\bar{x}$	<i>S. D.</i>	การแปลผล
1.	นักศึกษาควรมีการแต่งกายตามกฎระเบียบข้อบังคับที่มหาวิทยาลัยกำหนด	4.14	0.81	มาก
2.	นักศึกษาควรแต่งกายด้วยเครื่องแบบให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย	4.21	0.84	มาก
3.	นักศึกษาควรไว้ทรงผมให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย	4.04	0.86	มาก
4.	อาจารย์ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อเห็นนักศึกษาแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย	4.14	0.71	มาก
5.	อาจารย์ควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติ เกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน	4.08	0.83	มาก
6.	มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษามีการแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง	4.23	0.80	มาก
	<b>รวม</b>	<b>4.14</b>	<b>0.81</b>	<b>มาก</b>

จากตารางที่ 4-5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการแต่งกายตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ พบว่า โดยภาพรวมควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ( $\bar{x} = 4.14, S. D. = 0.81$ ) เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละข้อพบว่า รายละเอียดที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษามีการแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.23, S. D. = 0.80$  รองลงมา คือ นักศึกษาควรแต่งกายด้วยเครื่องแบบให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.21, S. D. = 0.84$  และรายละเอียดที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาน้อยที่สุด คือ นักศึกษาควรไว้ทรงผมให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.04, S. D. = 0.86$

ตารางที่ 4-6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวินัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการตรงต่อเวลา

ข้อ	รายละเอียด	$\bar{x}$	<i>S. D.</i>	การแปลผล
1.	นักศึกษาควรปฏิบัติตนเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาในการเข้าชั้นเรียน	4.23	0.88	มาก
2.	นักศึกษาควรปฏิบัติตนเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้น	4.22	0.83	มาก
3.	อาจารย์ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อนักศึกษาเข้าเรียนไม่ตรงต่อเวลา	4.21	0.78	มาก
4.	อาจารย์ควรส่งเสริมให้นักศึกษาปฏิบัติตนเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา	4.25	0.79	มาก
5.	อาจารย์ควรนำหลักคุณธรรมมาใช้ส่งเสริมให้นักศึกษาปฏิบัติตนให้ตรงต่อเวลา	4.23	0.83	มาก
6.	อาจารย์ควรชมเชยและให้รางวัลเมื่อนักศึกษาปฏิบัติตนตรงต่อเวลา	4.09	0.88	มาก
7.	มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนให้ตรงต่อเวลาอย่างต่อเนื่อง	4.26	0.82	มาก
	รวม	4.21	0.83	มาก

จากตารางที่ 4-6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวินัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการตรงต่อเวลาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ พบว่า โดยภาพรวมควรมีการพัฒนาวินัยของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ( $\bar{x} = 4.21, S. D. = 0.83$ ) เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละข้อพบว่า รายละเอียดที่ควรมีการพัฒนาวินัยของนักศึกษามากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนให้ตรงต่อเวลาอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.26, S. D. = 0.82$  รองลงมา คือ อาจารย์ควรส่งเสริมให้นักศึกษาปฏิบัติตนเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.25, S. D. = 0.79$  และรายละเอียดที่ควรมีการพัฒนาวินัยของนักศึกษาต่ำที่สุด คือ อาจารย์ควรชมเชยและให้รางวัลเมื่อนักศึกษาปฏิบัติตนตรงต่อเวลา มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.09, S. D. = 0.88$

ตารางที่ 4-7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านความสะอาด

ข้อ	รายละเอียด	$\bar{x}$	<i>S. D.</i>	การแปลผล
1.	นักศึกษาควรทิ้งขยะให้ตรงกับถังขยะเพื่อเป็นการรักษาความสะอาดภายในมหาวิทยาลัย	4.27	0.82	มาก
2.	นักศึกษาควรเก็บงานอาหารเมื่อรับประทานเรียบร้อยแล้วเข้าที่เก็บภาชนะให้เรียบร้อยทุกครั้ง	4.26	0.82	มาก
3.	อาจารย์ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อเห็นนักศึกษาทิ้งขยะไม่เป็นที่	4.22	0.84	มาก
4.	อาจารย์ควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน	4.19	0.78	มาก
5.	มหาวิทยาลัยควรจัดหาถังขยะให้ทั่วถึงในมหาวิทยาลัยเพื่อสะดวกต่อการทิ้งขยะ	4.23	0.78	มาก
6.	มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนในการรักษาความสะอาดอย่างต่อเนื่อง	4.24	0.79	มาก
	รวม	4.23	0.81	มาก

จากตารางที่ 4-7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านความสะอาดตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ พบว่า โดยภาพรวมควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ( $\bar{x} = 4.23, S. D. = 0.81$ ) เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละข้อพบว่า รายละเอียดที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามากที่สุด คือ นักศึกษาควรทิ้งขยะให้ตรงกับถังขยะเพื่อเป็นการรักษาความสะอาดภายในมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.27, S. D. = 0.82$  รองลงมา คือ นักศึกษาควรเก็บงานอาหารเมื่อรับประทานเรียบร้อยแล้วเข้าที่เก็บภาชนะให้เรียบร้อยทุกครั้ง มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.26, S. D. = 0.82$  และรายละเอียดที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาน้อยที่สุด คือ อาจารย์ควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.19, S. D. = 0.78$

ตารางที่ 4-8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการแสดงความเคารพ

ข้อ	รายละเอียด	$\bar{x}$	<i>S. D.</i>	การแปลผล
1.	นักศึกษาควรมีการแสดงความเคารพอย่างถูกต้อง	4.26	0.77	มาก
2.	นักศึกษาควรมีสัมมาคารวะกับผู้ใหญ่อย่างเหมาะสม	4.27	0.77	มาก
3.	อาจารย์ควรเป็นแบบอย่างที่ดีของนักศึกษาเกี่ยวกับการแสดงความเคารพตามแบบอย่างของประเพณีไทย	4.21	0.82	มาก
4.	อาจารย์ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อเห็นนักศึกษาแสดงกิริยาไม่เหมาะสม	4.18	0.89	มาก
5.	อาจารย์ควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการแสดงความเคารพอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน	4.10	0.85	มาก
6.	มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนในการแสดงความเคารพอย่างต่อเนื่อง	4.17	0.79	มาก
	รวม	4.20	0.82	มาก

จากตารางที่ 4-8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการแสดงความเคารพตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการพบว่า โดยภาพรวมควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ( $\bar{x} = 4.20, S. D. = 0.82$ ) เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละข้อพบว่า รายละเอียดที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามากที่สุด คือ นักศึกษาควรมีสัมมาคารวะกับผู้ใหญ่อย่างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.27, S. D. = 0.77$  รองลงมา คือนักศึกษาควรมีการแสดงความเคารพอย่างถูกต้อง มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.26, S. D. = 0.77$  และรายละเอียดที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาต่ำที่สุด คือ อาจารย์ควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการแสดงความเคารพอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.10, S. D. = 0.85$

ตารางที่ 4-9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของมทร.พระนคร

ข้อ	รายละเอียด	$\bar{x}$	<i>S. D.</i>	การแปลผล
1.	นักศึกษาควรปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัยอย่างสม่ำเสมอ	4.24	0.74	มาก
2.	อาจารย์ควรร่วมมือกับมหาวิทยาลัยควบคุมดูแลให้นักศึกษาปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย	4.15	0.83	มาก
3.	อาจารย์ควรมีการกล่าวตักเตือน เมื่อนักศึกษาไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย	4.16	0.84	มาก
4.	อาจารย์ควรส่งเสริมให้นักศึกษาร่วมกันปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง	4.24	0.82	มาก
5.	มหาวิทยาลัยควรมอบเกียรติบัตรให้นักศึกษาที่มีความประพฤติดี ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย	4.28	0.79	มาก
6.	มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนในการแสดงความเคารพอย่างต่อเนื่อง	4.23	0.80	มาก
	รวม	4.22	0.81	มาก

จากตารางที่ 4-9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของมทร.พระนครตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ พบว่า โดยภาพรวมควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ( $\bar{x} = 4.22, S. D. = 0.81$ ) เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละข้อพบว่า รายละเอียดที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยควรมอบเกียรติบัตรให้นักศึกษาที่มีความประพฤติดี ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.28, S. D. = 0.79$  รองลงมา คือ นักศึกษาควรปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัยอย่างสม่ำเสมอ มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.24, S. D. = 0.74$  และอาจารย์ควรส่งเสริมให้นักศึกษาร่วมกันปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.24, S. D. = 0.82$  และรายละเอียดที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาต่ำที่สุด คือ อาจารย์ควรร่วมมือกับมหาวิทยาลัยควบคุมดูแลให้นักศึกษาปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.15, S. D. = 0.83$

## บทที่ 5

### สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 9 คณะ ที่ปฏิบัติงานในปี 2555 จำนวน 230 คน ได้มาจากการกำหนดขนาดตัวอย่างตาราง Krejcie&Morgan เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านการตรงต่อเวลา ด้านความสะอาด ด้านการแสดงความเคารพ และด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของ มทร.พระนคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

#### 1. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดังนี้

##### 1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 53.04 สังกัดอยู่ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 20.43 จบการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 70.43 และมีประสบการณ์ในการสอนอยู่ระหว่าง 25 ปีขึ้นไป จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 36.09

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านการตรงต่อเวลา ด้านความสะอาด ด้านการแสดงความเคารพ และด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของ มทร.พระนคร ตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ พบว่า โดยภาพรวมควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาในทุกด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ( $\bar{x} = 4.34, S.D. = 0.84$ ) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามากที่สุด คือ ด้านความสะอาด มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.23, S.D. = 0.81$  รองลงมา คือ ด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของ มทร.พระนคร มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.22, S.D. = 0.81$  และด้านที่ควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาต่ำที่สุด คือ ด้านการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย  $\bar{x} = 4.14, S.D. = 0.81$

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านการตรงต่อเวลา ด้านความสะอาด ด้านการแสดงความเคารพ และด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของ มทร.พระนคร สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้



2.1 ด้านการแต่งกาย พบว่า ควรมีการพัฒนานโยบายของนักศึกษามากที่สุดในเรื่อง การแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง รองลงมา คือ การแต่งกายด้วย เครื่องแบบให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย และเรื่องที่ควรมีการพัฒนานโยบายของนักศึกษาต่ำ ที่สุด คือ การไว้ทรงผมให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย

2.2 ด้านการตรงต่อเวลา พบว่า ควรมีการพัฒนานโยบายของนักศึกษาที่สุดในเรื่อง การปฏิบัติตนให้ตรงต่อเวลาอย่างต่อเนื่อง รองลงมา คือ การส่งเสริมให้นักศึกษาปฏิบัติตนเกี่ยวกับ การตรงต่อเวลา และเรื่องที่ควรมีการพัฒนานโยบายของนักศึกษาต่ำที่สุด คือ การชมเชยและให้รางวัล เมื่อนักศึกษาปฏิบัติตนตรงต่อเวลา

2.3 ด้านความสะอาด พบว่า ควรมีการพัฒนานโยบายของนักศึกษาที่สุดในเรื่อง การทิ้งขยะให้ตรงกับถังขยะเพื่อเป็นการรักษาความสะอาดภายในมหาวิทยาลัย รองลงมา คือ การเก็บจานอาหารเมื่อรับประทานเรียบร้อยแล้วเข้าที่เก็บภาชนะให้เรียบร้อยทุกครั้ง และเรื่องที่ควร มีการพัฒนานโยบายของนักศึกษาต่ำที่สุด คือ การกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการ รักษาความสะอาดอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

2.4 ด้านการแสดงความเคารพ พบว่า ควรมีการพัฒนานโยบายของนักศึกษาที่สุดใน เรื่องการมีสัมมาคารวะกับผู้ใหญ่อย่างเหมาะสม รองลงมา คือ การแสดงความเคารพอย่างถูกต้อง และเรื่องที่ควรมีการพัฒนานโยบายของนักศึกษาต่ำที่สุด คือ การกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติ เกี่ยวกับการแสดงความเคารพอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

2.5 ด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของ มทร.พระนคร พบว่า ควรมีการพัฒนา นโยบายของนักศึกษาที่สุดในเรื่องมหาวิทยาลัยควรมอบเกียรติบัตรให้นักศึกษาที่มีความประพฤติดี ปฏิบัติตนตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย รองลงมา คือ การปฏิบัติตาม ระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัยอย่างสม่ำเสมอและการส่งเสริมให้นักศึกษาร่วมกัน ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง และเรื่องที่ควรมีการ พัฒนานโยบายของนักศึกษาต่ำที่สุด คือ การร่วมมือกับมหาวิทยาลัยควบคุมดูแลให้นักศึกษาปฏิบัติตาม ระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย

## 2. อภิปรายผล

จากผลการวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนานโยบายนักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสาย วิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครครั้งนี้ ตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ พบว่า โดยภาพรวมควรมีการพัฒนานโยบายของนักศึกษาในทุกด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจ เนื่องมาจากการพัฒนานโยบายของมหาวิทยาลัย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะนักศึกษาใน มหาวิทยาลัย เพราะเป็นบุคคลที่อยู่ในวัยควรแก่การส่งเสริมการเจริญเติบโต ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ เป็นวัยที่มีความคิดเป็นอิสระ ตัดสินใจอย่างรวดเร็ว วุฒิภาพ แสดงออกทางอารมณ์อย่างรุนแรง จากลักษณะการเปลี่ยนแปลงของนักศึกษาที่กล่าวมานั้น อาจส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปใน ทิศทางที่ไม่พึงประสงค์ และเป็นปัญหาของมหาวิทยาลัย สังคม และประเทศชาติ สอดคล้องกับ งานวิจัยของสุรีย์ (2550) ที่ได้ทำการวิจัยการส่งเสริมวินัยนักเรียนตามความคิดเห็นของข้าราชการครู ในโรงเรียนวัดแสงสวรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 2 พบว่า การส่งเสริมวินัย

นักเรียนตามความคิดเห็นของข้าราชการครูในโรงเรียนวัดแสงสวรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 2 ทั้ง 5 ด้าน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ดังนั้นผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยเป็นรายด้านดังต่อไปนี้

1. ด้านการแต่งกาย พบว่า ความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากแสดงให้เห็นว่า บุคลากรสายวิชาการควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาในเรื่องให้มหาวิทยาลัยมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษามีการแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อเห็นนักศึกษาแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน สอดคล้องกับบทความการศึกษาของอุดมวิทย์ (2551) ที่กล่าวไว้ว่า วิสัยทัศน์นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะต้องครอบคลุมถึงแบบประพจน์ในจารีตประเพณีการเคารพ กฎกติกา ข้อบังคับ กาลเทศะ มารยาททางสังคม การแสดงบทบาทที่เหมาะสม การพึ่งพาตนเอง ความสามารถในการควบคุมตนเอง การแสดงออกถึงความรับผิดชอบ ทั้งต่อตนเองและสังคม มิใช่สิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงอย่างเดียว

2. ด้านการตรงต่อเวลา พบว่า ความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากแสดงให้เห็นว่า บุคลากรสายวิชาการควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาในเรื่องให้มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนให้ตรงต่อเวลาอย่างต่อเนื่อง ควรส่งเสริมให้นักศึกษาปฏิบัติตนเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา ควรรนำหลักคุณธรรมมาใช้ส่งเสริมให้นักศึกษาปฏิบัติตนให้ตรงต่อเวลา ควรให้นักศึกษาปฏิบัติตนเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาในการเข้าชั้นเรียนและการตรงต่อเวลาในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้น ควรมีการว่ากล่าวตักเตือนเมื่อนักศึกษาเข้าเรียนไม่ตรงต่อเวลา และหากนักศึกษาปฏิบัติตนตรงต่อเวลาควรชมเชยและให้รางวัลเพื่อเป็นการจูงใจให้นักศึกษาปฏิบัติตรงต่อเวลาอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับแนวคิดของสุจริต (2548) ได้กล่าวไว้ว่าการตรงต่อเวลาหมายถึงการทำงานหรือการปฏิบัติหน้าที่ให้ตรงเวลาหรือทันเวลาตามที่กำหนด การฝึกให้ตรงต่อเวลาเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างควมมีระเบียบวินัย ซึ่งเมื่อรู้จักจัดการและมีการวางแผนการใช้เวลาในการทำกิจกรรมใดๆให้ถูกต้องและพยายามทำให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลาและเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ทำให้ชีวิตมีความสุขตลอดจนอยู่ร่วมกับผู้อื่นและสังคมได้ด้วยดี

3. ด้านความสะอาด พบว่า ความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากแสดงให้เห็นว่า บุคลากรสายวิชาการควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาในเรื่องการทิ้งขยะให้ตรงกับถังขยะ ควรเก็บจานอาหารเมื่อรับประทานเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนในการรักษาความสะอาดอย่างต่อเนื่อง ควรจัดหาถังขยะให้ทั่วถึงในมหาวิทยาลัย เพื่อสะดวกต่อการทิ้งขยะ อาจารย์ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อเห็นนักศึกษาทิ้งขยะไม่เป็นที่ และควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของวรจักษ์ (2549) ได้ศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนบ้านหมุ่มโนนโพสว่าง อำเภอยะผิง จังหวัดอุดรธานี ก่อนการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า นักเรียนกลุ่มเป้าหมายยังขาดความตระหนักไม่รู้จักควบคุมพฤติกรรมตนเองหรือปฏิบัติตนให้ถูกต้องเกี่ยวกับวินัยในตนเอง ด้านความสะอาด ยังขาดการดูแลรักษาความสะอาดร่างกาย เสื้อผ้าขาดความ

รับผิดชอบในหน้าที่เวรทำความสะอาดห้องเรียนและบริเวณที่รับผิดชอบ กลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าจึงได้ดำเนินการสร้างความตระหนัก ดูแล แนะนำ ช่วยเหลือและยกย่องให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายรู้จักการควบคุมพฤติกรรมตนเองหรือปฏิบัติตนให้ถูกต้องเกี่ยวกับวินัยด้านการรักษาความสะอาด โดยจัดกิจกรรมการพัฒนาป้องกันและช่วยเหลือนักเรียนโดยการมอบหมายให้ครูเวรประจำวันทำหน้าที่รับส่งนักเรียนที่หน้าประตูโรงเรียนตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์เพื่อตรวจความสะอาดของเครื่องแต่งกายเวลากลับจากโรงเรียน โดยมอบหมายให้ครูประจำชั้นทำหน้าที่ติดตาม ดูแล ให้ความช่วยเหลือนักเรียนหน้าเสาธงและในช่วงโฮมรูม ตั้งแต่วันจันทร์ถึงศุกร์ เพื่อตรวจความสะอาดร่างกาย และห้องเรียน และมอบหมายครูทำหน้าที่ติดตามดูแลให้ความช่วยเหลือนักเรียน โดยเน้นที่กลุ่มเป้าหมาย พร้อมกับให้คำชมเชย และให้กำลังใจนักเรียนที่ปรับพฤติกรรมดีขึ้น ทั้งยังมีกิจกรรมเยี่ยมชั้นเรียนโดยได้ดำเนินการ กำกับ ติดตาม ช่วยเหลือครูประจำชั้นและครูผู้สอนในการดำเนินกิจกรรมและมีกิจกรรมนักเรียนตัวอย่างเพื่อเป็นการยกย่องและมอบเกียรติบัตรทุกวันศุกร์ของแต่ละสัปดาห์ จากการศึกษาค้นคว้านักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีการปรับพฤติกรรมดีขึ้น โดยดูแลความสะอาดร่างกาย เสื้อผ้า ห้องเรียนและบริเวณที่รับผิดชอบ ได้สะอาดเรียบร้อยทุกวัน

4. ด้านการแสดงความเคารพ พบว่า ความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากแสดงให้เห็นว่า บุคลากรสายวิชาการควรมีการพัฒนาวินัยของนักศึกษาในเรื่องการมีสัมมาคารวะกับผู้ใหญ่อย่างเหมาะสม การแสดงความเคารพอย่างถูกต้อง โดยบุคลากรสายวิชาการควรเป็นแบบอย่างที่ดีของนักศึกษาเกี่ยวกับการแสดงความเคารพตามแบบอย่างของประเพณีไทย ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อเห็นนักศึกษาแสดงกิริยาไม่เหมาะสม ควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการแสดงความเคารพอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนในการแสดงความเคารพอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับแนวคิดของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540) ได้ให้แนวคิดในการเสริมสร้างวินัยไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. การทำให้เกิดพฤติกรรมเคยชิน โดยให้บุคคลรู้เห็น และปฏิบัติพฤติกรรมที่เป็นพื้นฐาน และปฏิบัติต่อเนื่องจากเกิดพฤติกรรมเคยชินที่ดี

2. การใช้วัฒนธรรมในสังคม เป็นแนวปฏิบัติผสมผสานกับหลักการ ทำให้เป็นพฤติกรรมเคยชิน เช่น การทำความเคารพด้วยการไหว้เมื่อพบผู้ใหญ่ เป็นสิ่งที่เด็กทำได้ง่าย แต่การเข้าแถวไม่ใช้วัฒนธรรมไทย ซึ่งเด็กไม่เห็นแบบอย่างที่ดีอยู่เสมอตั้งเช่นการไหว้ของไทย ดังนั้นการไหว้จึงกระทำได้ง่ายต่อการปฏิบัติมากกว่าการเข้าแถว

3. การใช้ข้อครม เป็นความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจ พฤติกรรม และสติปัญญา ซึ่งเป็นหลักทางการศึกษา และหลักการพัฒนาจริยธรรม คือ มีความเข้าใจในความสำคัญของสิ่งที่จะกระทำมีความพอใจ ยอมรับในสิ่งที่กระทำ ยอมรับไปสู่ความพร้อมในการกระทำต่อไป

4. การใช้แรงหนุนสภาพจิต เป็นการสร้างความมุ่งมั่น หรืออุดมการณ์ และพยายามปฏิบัติตามเป้าหมายที่มุ่งเอาไว้ ซึ่งอาจทำให้เกิดการเปรียบเทียบแม้ความภาคภูมิใจในผลการปฏิบัติหากใช้มากเกินไปจะกลายเป็นดูถูกดูหมิ่นผู้อื่น

5. การใช้กฎเกณฑ์บังคับ เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้เกิดวินัยได้ชั่วขณะหนึ่ง เมื่อไม่มีผู้ใดควบคุมวินัยก็จะหายไป จึงเป็นวิธีการสร้างวินัยที่ไม่ถาวร

5. ด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของมท.พระนคร พบว่า ความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากแสดงให้เห็นว่า บุคลากรสายวิชาการควรมีการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษาในเรื่องมหาวิทยาลัยควรมอบเกียรติบัตรให้นักศึกษาที่มีความประพฤติดี ปฏิบัติตนตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย ซึ่งนักศึกษาควรปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัยอย่างสม่ำเสมอ บุคลากรสายวิชาการและมหาวิทยาลัยควรส่งเสริมให้นักศึกษาร่วมกันปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง โดยบุคลากรสายวิชาการควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อนักศึกษาไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย และควรร่วมมือกับมหาวิทยาลัยควบคุมดูแลให้นักศึกษาปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับแนวคิดของพลสวัสต์ (2544) ได้ให้ความหมายวิสัยทัศน์ในโรงเรียนไว้ว่าการกระทำตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติคือนักเรียนที่ได้มองเห็นคุณค่าแล้วว่า การปฏิบัติตามกฎ ข้อบังคับที่โรงเรียนสร้างขึ้นไว้ และตนเองก็เห็นพ้องด้วยนั้นเป็นสิ่งที่สร้างไว้ด้วยความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาซึ่งความสุขและความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคม

### 3. ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

#### 3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. การพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาด้านการแต่งกาย  
มหาวิทยาลัยควรปรับปรุง กำหนดกฎระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการแต่งกายให้เหมาะสมกับวัฒนธรรม ยุคสมัย และบุคลากรสายวิชาการควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับแต่งกายของนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นักศึกษาเกิดการตื่นตัวและปฏิบัติตนด้านการแต่งกายให้ถูกต้องตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด
2. การพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาด้านการตรงต่อเวลา  
บุคลากรสายวิชาการควรมีการชมเชย มอบรางวัลให้นักศึกษาที่ปฏิบัติตนตรงต่อเวลา เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักศึกษาปฏิบัติตนตรงต่อเวลาและเป็นแบบอย่างที่ดี
3. การพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาด้านความสะอาด  
บุคลากรสายวิชาการควรส่งเสริมและจัดกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อให้มหาวิทยาลัยมีบรรยากาศร่มรื่น สะอาด น่าอยู่ได้อย่างเหมาะสม
4. การพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาด้านการแสดงความเคารพ  
บุคลากรสายวิชาการควรทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาประพฤติและปฏิบัติตาม อีกทั้งมีการสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาต่าง ๆ
5. การพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของมท.พระนคร  
บุคลากรสายวิชาการควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบข้อบังคับของมท.พระนครให้ชัดเจนก่อน จากนั้นจึงนำระเบียบไปบอกกล่าวให้นักศึกษาปฏิบัติตาม และสอดแทรกการประพฤติตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในแต่ละรายวิชา

### 3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาทำวิจัยเกี่ยวกับบทบาทการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาของผู้บริหารสถานศึกษาของมหาวิทยาลัย
2. ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาของผู้บริหารสถานศึกษาของมหาวิทยาลัย
3. ควรศึกษาความสัมพันธ์ของการพัฒนาวิสัยทัศน์ศึกษาระหว่างตัวแปรอิสระ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษาของบุคลากรสายวิชาการ ว่ามีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามทั้ง 5 ด้านหรือไม่
4. ควรศึกษาการสร้างจิตสำนึกให้เกิดวินัยในตนเองของนักศึกษา



## บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านความรับผิดชอบและวินัยในตนเอง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2542.
- กนิษฐา พุกษา. โคตรการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านนาพูนทรัพย์ อำเภอเพ็ญ จังหวัดอุดรธานี. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2551.
- กรมสามัญศึกษา. ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน. กรุงเทพฯ: กรมสามัญศึกษา, 2543.
- กองวิจัยทางการศึกษา. การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านความรับผิดชอบและมีวินัยในตนเอง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2542.
- กัญระญา รุ่งเรือง. ผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มแบบหลากหลายต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ขอนแก่น, 2545.
- แก้ว แก้วมงคล. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านห้วยเปลวเจือก อำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2550.
- จำลอง พนมชัย. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ 2 กิ่งอำเภอพระทองคำ จังหวัดนครราชสีมา. กศ.ม.มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2551.
- เฉลิมชัย ศรีชาติ. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย โรงเรียนนาจำปา อำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์. การศึกษาค้นคว้า อิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2551.
- ชาญยุทธ ไสยาศรี. การพัฒนาการจัดกิจกรรมการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนเมืองเหนือวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2547.
- เชาว์ ฌณิงษ์. การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ : บุรพาสาส์น, ม.ป.ป.
- ณัฐพล นาราฎร์. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านกุดแคนโนนมันปลา กิ่งอำเภอเฝ้าไร่ จังหวัดหนองคาย. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2550.
- ดวงเดือน พันธุ์นาวิน. คุรุกับการปลูกฝังจริยธรรมแก่นักเรียน. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- \_\_\_\_\_ . จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- ทินกร นาสว่าง. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านเทื่อมอำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2551.

## บรรณานุกรม (ต่อ)

- ทิวาวรรณ แสงพันธ์. การส่งเสริมระเบียบวินัยของนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครู  
 สังกัดศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น. ปรินญา  
 นิพนธ์ ศษ.ม. มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ขอนแก่น, 2542.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. จะสร้างวินัยให้เด็กยอมรับได้อย่างไร. แนว. 31(167) : 31-34 ;  
 มีนาคม, 2540.
- นิเวศน์ เต็มประชุม. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบ  
 โรงเรียนพรเจริญวิทยา อำเภอพรเจริญ จังหวัดหนองคาย. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ  
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2550.
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น, 2545.
- ปรีชา หลักคำพันธ์. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน  
 โรงเรียนบ้านท่าคำรวม อำเภอโซ่พิสัย จังหวัดหนองคาย. การศึกษาค้นคว้าอิสระ  
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2550.
- ประจักษ์ ปราบงูเหลือม. การเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนโนนสูงศรีธานี อำเภอโนนสูงจังหวัด  
 นครราชสีมา. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม,  
 2547.
- ประสาธ อิศรปริดา. สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : กราฟิการ์ต, [ม.ป.ป.]
- พูลสวัสดิ์ นาคเสน. การปฏิบัติงานส่งเสริมวินัยนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญ  
 ศึกษา จังหวัดอุดรธานี. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.  
 มหาสารคาม, 2544.
- ไพบุลย์ ช่างขันมะลิ. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านความรับผิดชอบของนักเรียน  
 โรงเรียนหนองต่อวิทยา อำเภอจตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด. การศึกษาค้นคว้าอิสระ  
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2548.
- วรจักษ์ กาศสุน. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียนบ้านหมูนโปน  
 สว่างอำเภอเพ็ญ จังหวัดอุดรธานี. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัย  
 มหาสารคาม. มหาสารคาม, 2549.
- รุจิร ภู่อาระ. การเขียนแผนการเรียนรู้ = Daily Lesson Planning. กรุงเทพฯ: บุก พอยท์, 2545.
- วนิดา เสวกตรุณทร. วินัย : ปัญหาเก่าแก่ที่ยังแก้ไม่ได้. สารพัฒนาหลักสูตร. 13(117) :  
 71-74 ; เมษายน - มิถุนายน, 2537.
- วิภาวี วิชัยวงษ์. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบของ  
 นักเรียนโรงเรียนหัวหินวัฒนาลัย อำเภอห้วยเม็ก จังหวัดกาฬสินธุ์. การศึกษาค้นคว้าอิสระ  
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2551.
- สมบูรณ์ สุขสำราญ. แนวคิดในการพัฒนาวินัยและอุดมการณ์ประชาธิปไตย. แนวคิดและ  
 ทฤษฎีในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมที่เน้นความมีวินัยและความเป็นประชาธิปไตย.  
 พิมพ์ครั้งที่ 3. หน้า 245. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุสภาลาดพร้าว, 2541.

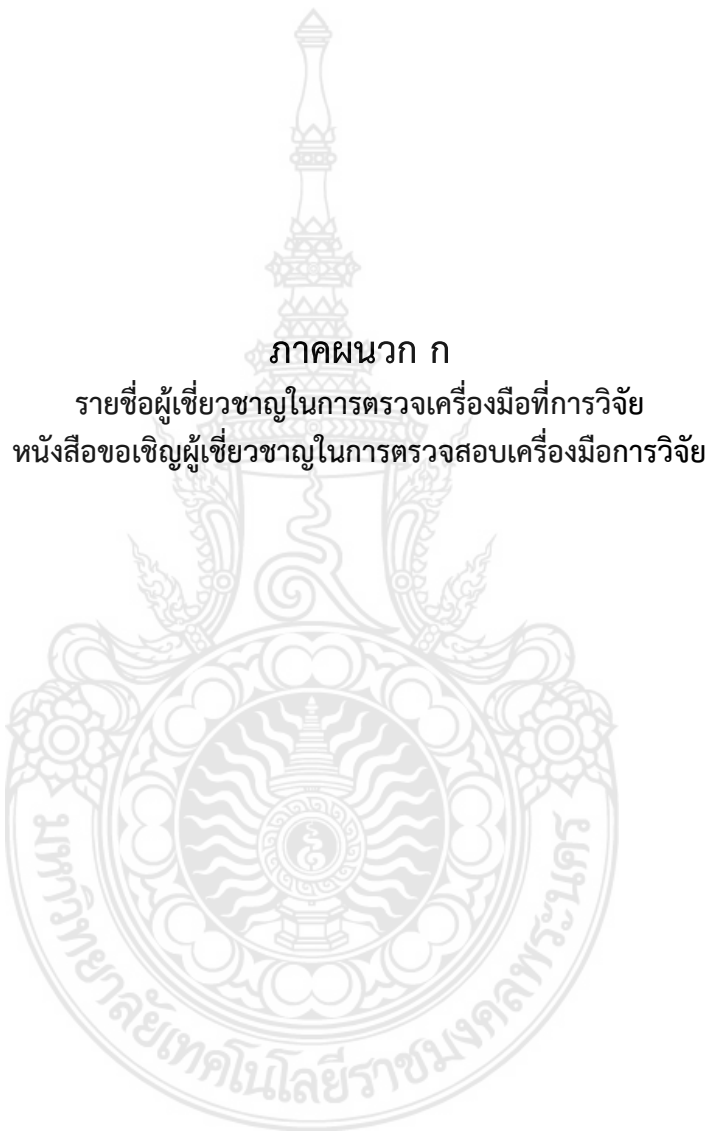
## บรรณานุกรม (ต่อ)

- สมบุญ นครชัย. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน  
โรงเรียนบ้านหนองเหล็กธาตุน้อย อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ. การศึกษา  
ค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2550.
- สุภาพร ขันเยี่ยม. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน  
โรงเรียนบ้านน้ำขุ่นโนนผางาม อำเภอน้ำโสม จังหวัดอุดรธานี. การศึกษาค้นคว้าอิสระ  
กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2551.
- สุชา ไอยราพงศ์. การพัฒนาตน. สงขลา : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, 2542.
- สุภาวัลย์ ถุงจันทร์. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนโรงเรียนบ้านบักตอง อำเภอขุน  
หาญ จังหวัดศรีสะเกษ. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.  
มหาสารคาม, 2547.
- สุรางคนางค์ ปัญสังกา. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน  
โรงเรียนเทศบาล 7 อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี. การศึกษาค้นคว้าอิสระ  
กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2551.
- สุเมธ ศรีสุระ. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน  
โรงเรียนประชาบำรุง กิ่งอำเภอเฝ้าไร่ จังหวัดหนองคาย. การศึกษาค้นคว้าอิสระ  
กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2550.
- สุรจิต คำมะสอน. การส่งเสริมวินัยนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานของผู้ปกครองนักเรียน สังกัด  
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขา  
การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์. สุรินทร์, 2548.
- สุรีย์ มุกตอกไม้. การส่งเสริมวินัยนักเรียนตามความคิดเห็นของข้าราชการครูในโรงเรียนวัดแสง  
สวรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหา  
บัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. กรุงเทพฯ, 2550.
- สำนักงานคณะกรรมการการวัฒนธรรมแห่งชาติ. คู่มือดำเนินการสร้างวินัยทั่ว  
ประเทศ. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2540.
- \_\_\_\_\_. คู่มือสำหรับเป็นแนวทางในการทำหน้าที่วิทยากร. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ,  
2540.
- อมรา เล็กเรียงสินธุ์. หลักสูตรและการจัดการมัธยมศึกษา. ฝ่ายเอกสารและตำรา สถาบันราชภัฏ  
สวนสุนันทา. กรุงเทพฯ, 2540.
- อรรณพ อุ่นจะนำ. รายงานโครงการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมและเสริมสร้างวินัยนักเรียน  
โรงเรียนเกาะคาวิทยาคม อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง. ลำปาง: โรงเรียนเกาะคา  
วิทยาคม, 2541.
- อรรถพงษ์ เพ็ชรรัตน์. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านการแต่งกายโรงเรียน  
วังไม้แดงพิทยาคม อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ  
กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม, 2551.



## บรรณานุกรม (ต่อ)

- อัญญา ประสานชาติ. ผลการฝึกจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมวินัยตนเอง ของนักเรียนระดับ  
ประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ขอนแก่น, 2545.
- อุดมวิทย์ วันกุ่มภา. เอกสารประกอบการสัมมนา แกนนำนักศึกษาเครือข่ายฯ เรื่องพัฒนาวินัย  
นักศึกษาอย่างไรให้เหมาะกับวัยนักศึกษา. บทความวิชาการ. 2551. สืบค้นออนไลน์  
<http://studentaffairs.dusit.ac.th/?name=knowledge&file=readknowledge&id=325>  
25 สิงหาคม 2556.
- Anthony, Mary Christine Jackson. **An investigation of the efficacy of a character  
education program in a rural middle school.** Dissertation Abstracts  
International. 63 (04) : 1240-A, Oct 2002.
- Balderson, Daniel Wesley. **The Effects of a Personal Accountability and Personal  
Model on Urban Elementary Student Positive Social and Off – task  
Behaviors,** Masters Abstracts International. 42(03) : 746 ; June, 2004.
- Balderson, Daniel Wesley. **The Effects of a Personal Responsibility Model on  
Individual Student and Class-wide Social Behaviors.** Dissertation Abstracts  
International. 67(7) : unpagged ; January, 2007.
- Best, Amin . **The effect of the presence of an adult in the classroom on  
teacher/student discipline interactions.** Dissertation Abstracts  
International. 61(12) : 4656-A, Jun 2001.
- Miller, Virginia Garza. **An Evaluation of a Disciplinary Alternative Education  
Program After its Initial Year of Implementation.** Dissertation Abstracts  
International.66(2) : 478-A ; August, 2005.
- Krejcie, R.V.& Mogan, D.W. **Education and Psychological Measurement.** Determining  
Sample Size for Research Activities, 1970.
- Pack, Elaine. **Proactive measures for elementary classroom discipline.** Dissertation  
Abstracts International. 39 (03) : 645 , Jun 2001.



ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่การวิจัย  
หนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

### รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่การวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา พลทวี
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุไร อภิชาติบรรลือ
3. ดร.จรรยา เอียบสกุล





ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๒/

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม  
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร  
๓๙๙ ถ.สามเสน แขวงวชิรพยาบาล  
เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

พฤษภาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา ผลทวี

ด้วย นางรุ่งอรุณ พรเจริญ อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์และ  
โทรคมนาคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้รับการอนุมัติ  
โครงการวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ  
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖

ในการนี้ทางนักวิจัยมีความประสงค์ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ  
เครื่องมือสำหรับประกอบการทำโครงการวิจัยและขอคำแนะนำ ข้อเสนอแนะเพื่อประกอบการทำ  
โครงการวิจัยเรื่องดังกล่าว เพื่อประโยชน์สูงสุดทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณล่วงหน้าเป็นอย่างสูง มา ณ  
โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขจรศักดิ์ ศิริมัย)

คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สาขาวิชาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์และโทรคมนาคม

โทร. ๐๒ ๒๘๒ ๙๐๐๙ - ๑๕ ต่อ ๖๑๕๓

โทร. ๐๘-๕๖๘๐-๗๘๙๔



ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๒/

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม  
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร  
๓๙๙ ถ.สามเสน แขวงวชิรพยาบาล  
เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

พฤษภาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุไร อภิชาติบรรลือ

ด้วย นางรุ่งอรุณ พรเจริญ อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์และ  
โทรคมนาคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้รับการอนุมัติ  
โครงการวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาวิทยานิพนธ์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ  
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖

ในการนี้ทางนักวิจัยมีความประสงค์ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ  
เครื่องมือสำหรับประกอบการทำโครงการวิจัยและขอคำแนะนำ ข้อเสนอแนะเพื่อประกอบการทำ  
โครงการวิจัยเรื่องดังกล่าว เพื่อประโยชน์สูงสุดทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณล่วงหน้าเป็นอย่างสูง มา ณ  
โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขจรศักดิ์ ศิริมัย)  
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สาขาวิชาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์และโทรคมนาคม

โทร. ๐๒ ๒๘๒ ๙๐๐๙ - ๑๕ ต่อ ๖๑๕๓

โทร. ๐๘-๕๖๘๐-๗๘๙๔



ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๒/

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม  
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร  
๓๙๙ ถ.สามเสน แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

พฤษภาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.จรียา เอียบสกุล

ด้วย นางรุ่งอรุณ พรเจริญ อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์และ  
โทรคมนาคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้รับการอนุมัติ  
โครงการวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาวิทยานิพนธ์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการ  
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖

ในการนี้ทางนักวิจัยมีความประสงค์ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ  
เครื่องมือสำหรับประกอบการทำโครงการวิจัยและขอคำแนะนำ ข้อเสนอแนะเพื่อประกอบการทำ  
โครงการวิจัยเรื่องดังกล่าว เพื่อประโยชน์สูงสุดทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณล่วงหน้าเป็นอย่างสูง มา ณ  
โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขจรศักดิ์ ศิริมัย)  
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สาขาวิชาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์และโทรคมนาคม

โทร. ๐๒ ๒๘๒ ๙๐๐๙ - ๑๕ ต่อ ๖๑๕๓

โทร. ๐๘-๕๖๘๐-๗๘๙๔

ภาคผนวก ข  
แบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัย



## แบบสอบถามความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

.....

แบบสอบถามฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็นของบุคลากรสายวิชาการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการนำมาเป็นแนวทางในการส่งเสริมการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครต่อไป

### ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

#### 1. เพศ

ชาย

หญิง

#### 2. ปัจจุบันท่านอยู่ในคณะ

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน

คณะบริหารธุรกิจ

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คณะวิศวกรรมศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ

คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น

#### 3. วุฒิการศึกษา

ระดับปริญญาตรี

ระดับปริญญาโท

ระดับปริญญาเอก

#### 4. ประสบการณ์การทำงานสอน

ต่ำกว่า 10 ปี

11 – 15 ปี

16 – 20 ปี

21 – 25 ปี

25 ปีขึ้นไป



ตอนที่ 2 แนวทางการพัฒนานิยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ข้อ	แนวทางการพัฒนานิยของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	<b>ด้านการแต่งกาย</b>					
1.	นักศึกษาควรมีการแต่งกายตามกฎระเบียบข้อบังคับที่มหาวิทยาลัยกำหนด					
2.	นักศึกษาควรแต่งกายด้วยเครื่องแบบให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย					
3.	นักศึกษาควรไว้ทรงผมให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย					
4.	อาจารย์ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อเห็นนักศึกษาแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย					
5.	อาจารย์ควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน					
6.	มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษามีการแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง					
	<b>ด้านการตรงต่อเวลา</b>					
1.	นักศึกษาควรปฏิบัติตนเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาในการเข้าชั้นเรียน					
2.	นักศึกษาควรปฏิบัติตนเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้น					
3.	อาจารย์ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อนักศึกษาเข้าเรียนไม่ตรงต่อเวลา					
4.	อาจารย์ควรส่งเสริมให้นักศึกษาปฏิบัติตนเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา					
5.	อาจารย์ควรนำหลักคุณธรรมมาใช้ส่งเสริมให้นักศึกษาปฏิบัติตนให้ตรงต่อเวลา					
6.	อาจารย์ควรชมเชยและให้รางวัลเมื่อนักศึกษาปฏิบัติตนตรงต่อเวลา					
7.	มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนให้ตรงต่อเวลาอย่างต่อเนื่อง					
	<b>ด้านความสะอาด</b>					
1.	นักศึกษาควรทิ้งขยะให้ตรงกับถังขยะเพื่อเป็นการรักษาความสะอาดภายในมหาวิทยาลัย					
2.	นักศึกษาควรเก็บจานอาหารเมื่อรับประทานเรียบร้อยแล้วเข้าที่เก็บภาชนะให้เรียบร้อยทุกครั้ง					

ข้อ	แนวทางการพัฒนานิยของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3.	อาจารย์ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อเห็นนักศึกษาทิ้งขยะไม่เป็นที่					
4.	อาจารย์ควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน					
5.	มหาวิทยาลัยควรจัดหาถังขยะให้ทั่วถึงในมหาวิทยาลัย เพื่อสะดวกต่อการทิ้งขยะ					
6.	มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนในการรักษาความสะอาดอย่างต่อเนื่อง					
	<b>ด้านการแสดงความเคารพ</b>					
1.	นักศึกษาควรมีการแสดงความเคารพอย่างถูกต้อง					
2.	นักศึกษาควรมีสัมมาคารวะกับผู้ใหญ่อย่างเหมาะสม					
3.	อาจารย์ควรเป็นแบบอย่างที่ดีของนักศึกษาเกี่ยวกับการแสดงความเคารพตามแบบอย่างของประเพณีไทย					
4.	อาจารย์ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อเห็นนักศึกษาแสดงกิริยาไม่เหมาะสม					
5.	อาจารย์ควรกำกับ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการแสดงความเคารพอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน					
6.	มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนในการแสดงความเคารพอย่างต่อเนื่อง					
	<b>ด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของมทร.พระนคร</b>					
1.	นักศึกษาควรปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัยอย่างสม่ำเสมอ					
2.	อาจารย์ควรร่วมมือกับมหาวิทยาลัยควบคุมดูแลให้นักศึกษาปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย					
3.	อาจารย์ควรมีการว่ากล่าวตักเตือน เมื่อนักศึกษาไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย					
4.	อาจารย์ควรส่งเสริมให้นักศึกษาร่วมกันปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง					
5.	มหาวิทยาลัยควรมอบเกียรติบัตรให้นักศึกษาที่มีความประพฤติดี ปฏิบัติตนตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของมหาวิทยาลัย					
6.	มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมและรณรงค์ให้นักศึกษาปฏิบัติตนในการแสดงความเคารพอย่างต่อเนื่อง					

ข้อเสนอแนะ

---

---

---

---

---

---

---

**\*\*ขอขอบคุณที่การเสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถาม\*\***



ภาคผนวก ค  
ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความถามกับประเด็นหลักของเนื้อหา



ตารางที่ ค-1 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความคำถามกับประเด็นหลักของเนื้อหา

ข้อ	คนที่			รวม	IOC	แปลผล
	1	2	3			
1.1	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
1.2	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
1.3	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
1.4	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
1.5	1	-1	1	1	0.33	ปรับปรุง**
1.6	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2.1	0	1	1	2	0.66	ใช้ได้/ปรับปรุง*
2.2	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2.3	1	1	0	2	0.66	ใช้ได้/ปรับปรุง*
2.4	1	1	-1	1	0.33	ปรับปรุง**
2.5	1	0	1	2	0.66	ใช้ได้/ปรับปรุง*
2.6	-1	1	1	1	0.33	ปรับปรุง**
2.7	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.1	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.2	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.3	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.4	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.5	0	1	1	2	0.66	ใช้ได้/ปรับปรุง*
3.6	0	1	1	2	0.66	ใช้ได้/ปรับปรุง*
4.1	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4.2	1	1	0	2	0.66	ใช้ได้/ปรับปรุง*
4.3	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4.4	1	0	1	2	0.66	ใช้ได้/ปรับปรุง*
4.5	1	1	-1	1	0.33	ปรับปรุง**
4.6	1	0	1	2	0.66	ใช้ได้/ปรับปรุง*
5.1	1	1	0	2	0.66	ใช้ได้/ปรับปรุง*
5.2	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
5.3	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
5.4	-1	1	1	1	0.33	ปรับปรุง**
5.5	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
5.6	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.86						

**หมายเหตุ**

ใช้ได้/ปรับปรุง\* หมายถึง ข้อคำถามนั้นใช้ได้และมีการปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ข้อคำถามมีความสมบูรณ์มากขึ้น

ปรับปรุง\*\* หมายถึง ข้อคำถามนั้นมีการปรับปรุงให้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และทำการตรวจสอบอีกครั้งจากผู้เชี่ยวชาญ



## ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) รุ่งอรุณ พรเจริญ  
(ภาษาอังกฤษ) Rungaroon Pornchanroen

รหัสประจำตัวประชาชน 3 6009 00109 19 7

ตำแหน่งปัจจุบัน -

หน่วยงานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม  
399 ถนนสามเสน แขวงวชิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

โทร. 084 680 7894

E-mail : [rung\\_koys@hotmail.com](mailto:rung_koys@hotmail.com)

### ประวัติการศึกษา

ปริญญาเอก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สาขาวิชาวิจัยและ  
พัฒนาการสอนเทคนิคศึกษา

ปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ คณะครุศาสตร์  
อุตสาหกรรม สาขาวิชาครุศาสตร์ไฟฟ้า

ปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทเวศร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม  
สาขาวิชา อิเล็กทรอนิกส์-โทรคมนาคม

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคนิคนครสวรรค์  
สาขาอิเล็กทรอนิกส์ เอกวิชา อิเล็กทรอนิกส์-คอมพิวเตอร์

### สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ

คอมพิวเตอร์ การวิจัยทางการศึกษา เทคนิคและวิธีการสอน การสร้างหลักสูตร และการจัด  
ฝึกอบรม

### ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย

#### ผลงานวิจัย

ชื่อผลงานวิจัย	สถานภาพ	แหล่งทุน/ปี
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการประกอบวิชาชีพครูภายใต้ ภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ	หัวหน้า โครงการวิจัย	งบประมาณ แผ่นดิน ประจำปี 2551
ศึกษาความพร้อมและความต้องการพัฒนาด้านวิชาการของ บุคลากร (สายสอน) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	หัวหน้า โครงการวิจัย	งบประมาณ ผลประโยชน์ ของคณะ ประจำปี 2551

ชื่อผลงานวิจัย	สถานภาพ	แหล่งทุน/ปี
การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์ของครูช่าง อุตสาหกรรมที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	ผู้ร่วมวิจัย	งบประมาณ ผลประโยชน์ ของสถาบัน ประจำปี 2551
การพัฒนาชุดการเรียนรู้สำหรับผู้ขอใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ครู เพื่อเพิ่มสมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้กับความเป็นครู	ผู้ร่วมวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย ประจำปี 2554- 2555 (โครงการ ต่อเนื่อง 2 ปี)
องค์ประกอบที่มีผลต่อการใช้งานระบบ E-Learning ของ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	หัวหน้า โครงการวิจัย	งบประมาณ ผลประโยชน์ ของสถาบัน ประจำปี 2555
แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักศึกษาตามความคิดเห็นของบุคลากร สายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร งบประมาณผลประโยชน์ของสถาบัน	หัวหน้า โครงการวิจัย	งบประมาณ ผลประโยชน์ ของสถาบัน ประจำปี 2556

#### การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัย

##### วารสารระดับนานาชาติ

Rungaroon Sripan and Bandit Suksawat. Factors Affecting Teaching and Learning of Computer Disciplines at Rajamangala University of Technology. *US-China Education Review (Journal)*. Vol. 7, No. 12, pp. 33-38, 2010.

##### วารสารระดับชาติ

รุ่งอรุณ ศรีปาน และ เขาวนวิวัฒน์ อูมานนท์. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการประกอบวิชาชีพครูภายใต้ภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ. วารสารวิจัยและพัฒนา วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ฉบับที่ 7 เล่มที่ 1 หน้า 70-79 (มกราคม - มิถุนายน, 2551)

นุชนาฏ ผ่องพุดิ และรุ่งอรุณ ศรีปาน. ศึกษาคุณสมบัติของผู้เรียนที่เข้าสู่กระบวนการผลิตบัณฑิตในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฉบับที่ 11 เล่มที่ 2 หน้า 65 - 70 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2551)

Rungaroon Sripan, Uri Apichatbanlue and Bandit Suksawat. Design of Practical Learning System for Computer Disciplines by Using Quality Function Deployment Technique. *The Journal of KITNB*. Vol. 22 , No. 2, pp. 405-415, 2012.



Rungaroon Sripan, Uri Apichatbanlue and Bandit Suksawat. Comparison of Ability in Classifying Content by Students' Knowledge Level between Teachers Who Learn Through CAI Media and Teachers Who Attend Computer Training Courses. *RMUTP Research Journal*. Vol. 7 , No. 1, pp. 67-78, 2013.

#### การประชุมวิชาการระดับชาติ

รุ่งอรุณ ศรีปาน. ศึกษาความพร้อมและความต้องการพัฒนาด้านวิชาการของบุคลากร (สายสอน) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. การประชุมวิชาการ ประจำปี 2551 มหาวิทยาลัยรามคำแหง หน้า 431 – 439 (3-4 กรกฎาคม 2551)

นุชนาฏ ผ่องพุฒิ, รุ่งอรุณ ศรีปาน และเริงศักดิ์ มานะสุนทร. การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์ของครูช่างอุตสาหกรรมที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. การประชุมทางวิชาการครูศาสตร์อุตสาหกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 3. (18 – 19 ธันวาคม 2551)

รุ่งอรุณ ศรีปาน และบัณฑิต สุขสวัสดิ์. สภาพและปัญหาการเรียนการสอนกลุ่มวิชาคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล. การประชุมวิชาการ ประจำปี 2552 มหาวิทยาลัยรามคำแหง หน้า 389 – 398 (3-4 พฤศจิกายน 2552)

Rungaroon Sripan. Factor Analysis that Applied E-Learning in Rajamangala University of Technology Phra Nakhon, *Proceeding of The 5<sup>th</sup> Rajamangala University of Technology Conference (5<sup>th</sup> RMUTCON) and The 4<sup>th</sup> Rajamangala University of Technology International Conference (4<sup>th</sup> RMUTIC)*, 15-16 July 2013 in Bangkok, Thailand, 2013.

Rungaroon Sripan and Nudchanard Pongput. A Developing Learning Package to Increase a Competency Learning Management and Professional Teacher for Teacher License, *Proceeding of The 5<sup>th</sup> Rajamangala University of Technology Conference (5<sup>th</sup> RMUTCON) and The 4<sup>th</sup> Rajamangala University of Technology International Conference (4<sup>th</sup> RMUTIC)*, 15-16 July 2013 in Bangkok, Thailand, 2013.

#### การประชุมวิชาการระดับนานาชาติ

Rungaroon Sripan and Bandit Suksawat. Propose of Fuzzy Logic-Based Students' Learning Assessment. *International Conference on Control, Automation and Systems 2010 (ICCAS 2010)*, 27 – 30 October 2010 in KINTEX, Gyeonggi-do, Korea, 2010.

.....